

Liahona

Hur översätts skrifterna? s. 20

Lär känna vår nya
apostel, äldste
Ronald A. Rasband,
s. 12

Äldre par: Kallade
att tjäna, s. 26

När män kämpar med
pornografi behöver
hustrur helas också, s. 34

Lär dig att spela en psalm
på 10 minuter, s. 54

*"Ty se, så säger Herren:
Jag skall likna dig,
o Israels hus, vid ett
odlat olivträd som en
man tog och vårdade
i sin vingård. ...
Och välsignade är ni,
ty eftersom ni har varit
flitiga att arbeta med
mig i min vingård och
har lytt mina befall-
ningar och har åter
givit mig den naturliga
frukten, så att min
vingård inte längre är
fördärvad, och de dåliga
har kastats bort, skall ni
med mig glädjas över
frukten från min
vingård."*

Jakob 5:3, 75

Oliver, som odlas allmänt i medelhavsländerna, nämns ofta i skrifterna, från duvan som lämnade ett olivblad till Noa, till när Frälsaren undervisade på Olivberget, till Jakobs liknelse om olivträden.

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Profetia och personlig uppenbarelse**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärarnas budskap: Döttrar till vår evige Fader**

ARTIKLAR

- 12 Äldste Ronald A. Rasband: Begåvad ledare, hängiven far**
M. Russell Ballard
Som kärleksfull make och far utvecklade äldste Rasband ledaregenskaper genom årtal av handledning från enastående affärs- och prästadömsledare.
- 18 Är han biskop?**
Patrick J. Cronin III
Jag förstod varför hon inte kunde fatta att jag nu verkade som biskop. För trettio år sedan var jag en helt annan person.
- 20 Skriftöversättning: Till vårt hjärtas språk**
R. Val Johnson
Att läsa skrifterna på vårt eget språk är som att komma hem andligt sett.
- 26 Äldre missionärens pensionärsögonblick**
Russell M. Nelson
Be om möjligheten att skapa missionärsminnen tillsammans.
- 28 Äldre missionärer: Behövda, välsignade och älskade**
Richard M. Romney
Gifta par upptäcker att det är flexibla, billigare och trevligare att verka som missionärer än vad de hade trott.
- 34 När pornografi drabbar hemmet – både hustrun och mannen behöver helas**
Anonym
En biskop berättar hur han hjälper både män som kämpar med pornografi och deras hustrur, som behöver Frälsarens helande lika mycket.

38 Våktare på tornet

Berika din kunskap om profeter genom att lära dig hur de liknar våktare på torn.

AVDELNINGAR

- 8 Reflektioner: Fungerar vägbeskrivningen?**
Ruth Silver
- 9 Tjänande i kyrkan: Tack för ditt tjänande**
Anonym
- 10 Evangelieklassiker: Prästadömet: Ett säkert ankare**
L. Tom Perry
- 40 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Söka andliga gåvor**
George Q. Cannon

PÅ OMSLAGET

Omslagets framsida och insidan av omslagets baksida: Foto Les Nilsson. Insidan av omslagets framsida: Foto © RayTango/Thinkstock.

48

44 Hur man känner igen Satans förfalskningar

Dennis C. Gaunt

Genom att se på skillnaderna mellan Satans lögner och Kristi lärosatser i stället för på likheterna, kan vi känna igen Satans förfalskningar.

48 Porträtt av en ung vuxen: Räknar välsignelser i Madagaskar

Mindy Anne Selu

Trots att Solofo Ravelojaona bor i ett land med många problem, känner han att livet är fullt av välsignelser.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.
Ledtråd: Följ profeten.

50 Andlig stabilitet: Bygg ett osänkbart skepp

Dale G. Renlund

Precis som ett skepp måste byggas noggrant för att vara stabilt, kan var och en få stabilitet i livet med de här fyra principerna.

54 Lär dig att spela en psalm på 10 minuter!

Daniel Carter

Om du aldrig har spelat piano förut men alltid velat lära dig, kan du börja så här.

57 Fast besluten att sluta

Gretchen Blackburn

Jag skulle ha gjort vad som helst för att få sluta spela piano, så när mina föräldrar sa att jag fick sluta om jag lärde mig 50 psalmer, satte jag igång.

58 Chock, sorg och Guds plan

Paola Çajupi

När jag ser tillbaka på den mest förödande upplevelsen i mitt liv, vet jag nu att min himmelske Fader var med mig hela tiden.

60 Även om du är blyg

José A. Teixeira

Lita på Herren så välsignar han dig i din strävan att sprida evangeliet.

62 Vår plats

63 Affisch: Ser det gott ut?

64 Frågor och svar

Jag blir retad i skolan för att jag tillhör kyrkan. Jag vet att jag behöver stå för det jag tror på, men det är så svårt! Hur blir jag modig nog?

76

66 Svar från en apostel: Vad gör apostlar?

David A. Bednar

67 Frid i hjärtat

Carol F. McConkie

När jag såg profeten och hörde honom tala, kände jag frid.

68 Ethans vittnesbörd

Larry Hiller

Det verkade som om alla utom Ethan hade ett vittnesbörd.

70 Peso till vår himmelske Fader

Angela Peña Dahle

Pengarna var slut och Ana undrade: "Vad ska vi äta i morgon?"

72 Följ profeter och apostlar

Jenna Koford

Hur kan du följa profeten den här månaden?

74 Hjältar i Mormons bok: Alma omvände sig

75 Jag kan läsa Mormons bok

76 Berättelser ur Mormons bok: Alma döper många människor

79 Färgläggningssidan: Sabbaten är en speciell dag

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A.
Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen,
Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Chefredaktör: Joseph W. Sitati

Biträdande redaktörer: James B. Martino, Carol F. McConkie

Rådgivande: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A.
Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Megan VerHoef

Skriv- och redigeringssteam: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,
Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell ägarerätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala
distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för
medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på

plusgiron: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribatiska, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
poliska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 140 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här är ett exempel.

"Även om du är blyg", sidan 60: Ni kan använda hemaftonen till att dela med er av
evangeliet! Samtala som familj om vilka rädslor som gör det svårt för er att berätta om
evangeliet. Ni kan be som familj att Herren ska hjälpa er känna större självförtroende till att
berätta om evangeliet och sedan be för att få veta vilka ni kan bjuda hem till en hemafton.
Ni kan låta varje familjemedlem bära sitt vittnesbörd under lektionen. Ni kan välja att ha en
lektion om återställelsen eller frälsningsplanen. Ni kan skriva ner era tankar och känslor i
era dagböcker.

MER INFORMATION PÅ INTERNET

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.
Besök [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (finns på engelska, portugisiska och spanska)
för att få inspirerande budskap, förslag till familjens hemafton och material som du kan
dela med dig av till släkt och vänner.

ÄMNINGEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Aktivering, 18

Andliga gåvor, 80

Besöksundervisning, 9

Buden, 8, 72

Bön, 41, 64

Den Helige Anden, 44, 50

Dop, 75, 76

Frid, 50, 67

Förfälskningar, 44, 63

Förlåtelse, 34

Försoningen, 34

Gudomlig natur, 7

**Jesu Kristus, 20, 34,
43, 58**

Kärlek, 40

Lydnad, 8, 34, 62, 72

Lärjungeskaps, 12, 26

Missionsarbete, 26, 28, 60

Mod, 48, 64

Mormons bok, 43, 44

Musik, 54, 57

Omvändelse, 18, 43, 58,

74, 75, 76

Pornografi, 34

Profeter och apostlar, 10,

12, 66, 67, 72

Sabbatsdagen, 79

Skrifterna, 20

Sorg, 58

Talanger, 40, 54

Tionde, 62, 70

Tjänande, 9, 26, 28, 41

Tro, 34, 48, 58, 60

Undervisning, 75

Uppenbarelse, 4, 10, 20,

41, 42, 50, 70, 72

Vittnesbörd, 64, 68

Ämbeten, 18

Ärlighet, 62

**President
Henry B. Eyring**

förste rådgivare
i första
presidentskapet

Profetia OCH PERSONLIG UPPENBARELSE

Jesu Kristi sanna kyrka har återställts och finns på jorden i dag. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har alltid letts av levande profeter och apostlar, som får ständig vägledning från himlen.

Det här gudomliga mönstret gällde också förr i tiden. I Bibeln står det: ”Ty Herren, Herren gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna” (Amos 3:7).

Gud har talat igen i vår tid, genom profeten Joseph Smith. Genom profeten Joseph Smith uppenbarade han Jesu Kristi evangelium i dess fullhet. Han återställde sitt heliga prästadöme med dess nycklar och alla rättigheter och krafter och uppgifter som tillhör prästadömet och dess heliga makt.

I vår tid är levande profeter och apostlar bemyndigade att tala, undervisa och leda med myndighet från Gud Fadern och Herren Jesus Kristus. Frälsaren sa till profeten: ”Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig inte. Och även om himlarna och jorden förgås, skall mina ord inte förgås utan skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma” (L&F 1:38).

Under generalkonferensen två gånger om året välsignas vi med möjligheten att höra Herrens ord till oss genom

hans tjänare. Det är en ovärderlig förmån. Men värdet av den möjligheten beror på om vi tar emot orden under inflytande av samma Ande som de gavs till dessa tjänare (se L&F 50:19–22). Vi måste liksom de ta emot vägledning från himlen. Och det krävs samma andliga ansträngning av oss.

”Förbered dig”

För ett antal år sedan bad en av medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum mig att läsa ett konferenstal som han förberedde för generalkonferensen. Jag var en av de nyare medlemmarna i kворumet. Jag kände mig hedrad av hans tillit till att jag kunde hjälpa honom hitta de ord som Herren ville att han skulle säga. Han sa till mig med ett leende: ”Å, det här är det 22:a utkastet av talet.”

Jag mindes rådet som den kärleksfulle och vänlige president Harold B. Lee (1899–1973) med stor kraft hade gett mig tidigare: ”Hal, om du vill få uppenbarelse måste du förbereda dig.”

Jag läste, begrundade och bad om det där 22:a utkastet. Jag studerade så gott jag kunde under den Helige Andens inflytande. När kворummedlemmen sedan höll sitt tal hade jag förberett mig ordentligt. Jag vet inte om jag var till någon hjälp, men jag vet att jag förändrades när jag väl fick höra talet. Jag fick budskap som vida

överträffade orden som jag hade läst och som han uttalade. Orden hade större innebörd än de som jag hade läst i utkastet. Och det kändes som om budskapet var riktat till mig, anpassat till mina behov.

Guds tjänare fastar och ber för att få de budskap Herren vill att de ska förmedla till dem som behöver uppenbarelse och inspiration. Det jag lärde mig av den upplevelsen, och av många andra som liknade den, är att för att vi ska kunna dra stor nytta

av att få höra levande profeter och apostlar, måste vi betala priset för att vi själva ska få uppenbarelse.

Herren älskar alla som hör hans budskap, och han känner vars och ens hjärta och omständigheter. Han vet vilken tillrättavisning, vilken uppmuntran och vilken evangeliesanning som bäst kan hjälpa var och en att välja sin väg längs vägen mot evigt liv.

Vi som lyssnar på och ser generalkonferensens budskap tänker ibland efteråt: "Vad minns jag bäst?" Herren

hoppas att var och en av oss svarar: "Jag ska aldrig glömma stunderna när jag kände Andens röst tala om för mitt sinne och hjärta vad jag kan göra för att glädje min himmelske Fader och Frälsaren."

Vi kan ta emot sådan personlig uppenbarelse när vi hör profeter och apostlar, och när vi i tro arbetar på att ta emot den, precis som president Lee sa att vi kan. Jag vet att detta är sant, av erfarenhet och genom Andens vittnesbörd. ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Ni kan läsa president Eyrings berättelse om när han studerade utkastet till konferenstalet som hans medbroder i kvorumet skulle hålla. Ni kan fråga: "Vilket är priset för att få uppenbarelse?" Efter ert

samtal kan ni be dem ni besöker att begrunda och göra upp en plan för att ta emot budskapen under kommande generalkonferens "under inflytandet av samma Ande som de gavs till [Guds] tjänare".

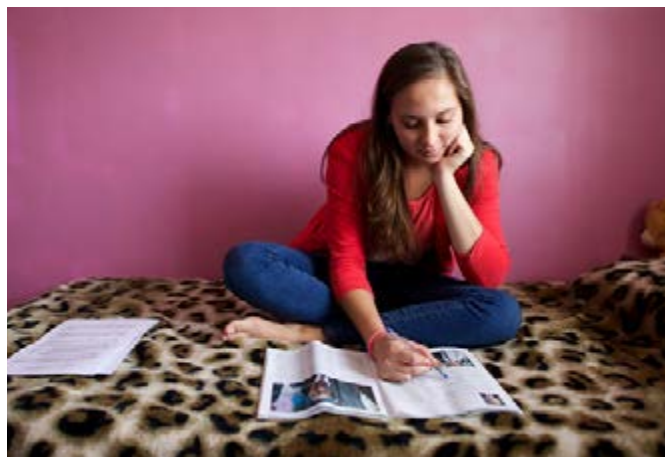
Min himmelske Fader talade till mig genom ett generalkonferenstal

Anne Laleska Alves de Souza

Jag tvekade om vad jag skulle studera på universitetet. De flesta pratade illa om kursen som jag ville ta, så jag bad till Herren för att se om han godkände mitt beslut.

Svaret kom dagen därpå när jag läste ett generalkonferenstal i *Liahona*. Det kändes som om min himmelske Fader sa till mig att han inte kunde välja åt mig – det var ett beslut som jag måste fatta på egen hand. Jag visste att vad jag än valde, skulle jag behöva arbeta flitigt för att lyckas.

Jag visste att min bön hade besvarats. Den Helige

Andens bekräftelse hjälpte mig att fatta ett beslut. Jag har lärt mig att när jag gör mitt bästa hjälper min himmelske Fader mig.

Författaren bor i Sergipe, Brasilien.

BILDEN ÄR ARRANGERAD

Följ profeten

Profeter och apostlar talar för vår himmelske Fader och Jesus Kristus. De lär oss hur vi ska följa Jesus. Följ stigarna för att komma till en del av det som profeten och apostlarna har bett oss göra.

ILLUSTRATION VAL CHADWICK BAGLEY

Studera det här materialet under bön för att veta vad ni ska prata om. Hur kan kunskap om "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" stärka din tro på Gud och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Döttrar till vår evige Fader

Skripterna lär oss att vi är "av Guds släkt" (Apg. 17:29). Gud talade om Emma Smith, fru till profeten Joseph Smith, som "min dotter" (L&F 25:1). Tillkännagivandet om familjen lär oss att var och en av oss är "ett andebarn, en älskad ... dotter till himmelska föräldrar"¹.

Carole M. Stephens, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, har sagt: "I [föret]tillvaron lärde vi oss om vår eviga kvinnliga identitet. ...

Vår resa till jorden förändrade inte de här sanningarna."²

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Din Fader i himlen vet vad du heter och känner till dina omständigheter. Han hör dina böner. Han känner dina förhoppningar och drömmar, och även din oro och dina besvikelser."³

"Vi tillhör alla och behövs i Guds familj", sa syster Stephens. "Jordiska

familjer ser olika ut. Och samtidigt som vi gör vårt bästa för att skapa starka traditionella familjer, är medlemskapet i Guds familj inte beroende av någon status – civilstånd, föräldraskap, ekonomisk ställning, social ställning eller ens den status vi lägger upp på sociala medier."⁴

Ytterligare skriftställen

Jeremia 1:5; Romarbrevet 8:16; Lärnan och förbunden 76:23–24

SLUTNOTER

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Carole M. Stephens, "Familjen är från Gud", *Liahona*, maj 2015, s. 11.
3. Jeffrey R. Holland, "Till unga kvinnor", *Liahona*, nov 2005, s. 28.
4. Se Carole M. Stephens, "Familjen är från Gud", s. 11.
5. Se Gospel Topics, "First Vision Accounts", topics.lds.org.

Tro, Familj, Tjänande

Från vår historia

I sin redogörelse för den första synen⁵, bekräftar profeten Joseph Smith många sanningar – bland annat att vår himmelske Fader vet vad vi heter.

Den unge Joseph ville veta vilken kyrka han skulle gå med i och vägledes av Jakobs brev 1:5. Joseph drog slutsatsen att han skulle be till Gud.

En vårmorgon 1820 gick han till skogen för att be, men han blev genast gripen av en mörk makt. Om det här skrev han:

"Just i detta skrämmande ögonblick såg jag en ljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än solen, som sänkte sig gradvis tills den föll på mig.

Så snart den syntes fann jag mig befriad från den fiende som hållit mig bunden. När ljuset vilade på mig såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*" (Joseph Smith – Historien 1:16–17.

Att begrunda

Hur påverkas dina beslut av vetskapen om att du är en Guds dotter?

FUNGERAR VÄGBESKRIVNINGEN?

Ruth Silver

En cykeltur övertygade mig om behovet av att alltid följa Herrens vägkarta för livet.

För flera år sedan var jag på en cykeltur i Frankrike med min syster, min svägerska och hennes dotter. Varje morgon fick vi tre sidor med detaljerade instruktioner som, om vi följde dem noga, skulle leda oss till vårt mål för den dagen. Vi cyklade genom vingårdar och vägbeskrivningen lydde ungefär så här: "Cykla 50 meter norrut, ta sedan till vänster och fortsätt 100 meter." Allt som oftast fanns vägs skyltar och gatunamn med i vägbeskrivningen.

En morgon cyklade vi längs en vacker väg, men insåg snart att vägbeskrivningen inte längre stämde överens med var vi befann oss. Vi kom alltmer vilse och bestämde oss för att återvända till en plats som vi visste fanns med i vägbeskrivningen och se om vi kunde reda ut hur vi skulle cykla.

Och mycket riktigt! När vi kom dit såg vi en liten vägs skylt som fanns med i vägbeskrivningen men som vi hade missat. Vi var snart på väg igen

och kunde följa vägbeskrivningen, som återigen stämde helt och hållet.

Den här upplevelsen blev en liknelse som besvarade en fråga som jag hade grubblat över: Hur kan en person som har fått ett vittnesbörd om evangeliet någonsin avfalla? Jag insåg att när vi tar av åt fel håll (syndar) eller låter bli att följa Guds bud, så verkar det som om vägbeskrivningen (Guds ord) inte längre går att följa. Det verkar som om kartan inte längre passar in på området vi befinner oss i. Om vi inte har irrat oss alltför långt bort kanske vi inser att felet är vårt och att vi behöver återvända (omvända oss), eller på nytt bestämma oss för att leva så som Gud har befallt, till den plats vi senast följde den rätta vägen.

Alltför ofta ifrågasätter vi vägbeskrivningen när den inte längre passar in på platsen vi befinner oss på. I stället för att vända tillbaka skyller vi på vägbeskrivningen och förkastar den sedan helt och hållet. Slutligen,

när vi har gett upp tanken på att nå vår destination, kommer vi helt vilse och vandrar på stigar som för tillfället kan verka mycket attraktiva men som inte tar oss dit vi behöver komma.

Varje dag har vi möjlighet att studera skrifterna. Och var sjätte månad har vi förmånen att få lyssna eller se på kyrkans generalkonferens. Ger inte de här tillfällena oss möjlighet att kontrollera vår vägkarta och se till att vi är där vi behöver vara? En gång när jag lyssnade på konferensen kände jag att fastän vi är ofullkomliga så kan vi veta att vi är på rätt väg om det känns som om vägbeskrivningen verkar stämma helt och hållet.

På samma sätt som vi når livets destinationer genom att följa korrekta instruktioner, kan vi, genom skriftstudier och lydnad mot de levande profeternas råd, kontrollera vår kurs och vid behov anpassa den så att vi till slut anländer till vårt himmelska hem. ■

Författaren, som bodde i Colorado, USA, avled förra året.

TACK FÖR DITT TJÄNANDE

Anonym

Du representerar de kvinnor som sedan Nauvoos tid har tjänat varandra genom kärleksfull och inspirerad besöksverksamhet.

Jag vet inte vad du heter, hur gammal du är eller något annat om dig. Allt jag vet att du är Joanns besökslärare och jag uppskattar ditt pliktrogna tjänande av hela mitt hjärta.

Jag vet att det inte är lätt att besöka en mindre aktiv syster som Joann (namnet har ändrats), min svärdotter, särskilt när hon förmodligen inte är så tillmötesgående. Jag tvivlar på att hon ville att du skulle komma till en början. Men Joann har berättat för mig att du har varit en verklig vän som har tittat in för att se hur det är med henne och accepterat henne som hon är.

Under de 19 år som gått sedan Joann gifte sig med min son är det här första gången som hon har nämnt att hon har en besökslärare. Nyligen berättade hon hur regelbundet du besöker henne och hur omtänksam och vänlig du alltid är. Hon sa att du flera gånger har hjälpt henne när hon har varit sjuk och att du också har erbjudit dig att ta min sondotter till Unga kvinnor.

Under de senaste tio åren har hon, min son och deras barn bott många

mil från oss. Jag har bett om att det ska finnas andra som älskar och bryr sig om dem som jag gör, och jag har i tårar vädjat till min himmelske Fader att andra ska hjälpa dem, som jag skulle ha gjort om jag bodde i närheten. Av det som Joann har sagt inser jag att du är svaret på mina böner.

Joann och min son kanske inte följer Vidsomsordet eller går i kyrkan, men de är bra människor och de älskar sina barn. Av någon anledning har dina ögon inte grumlats av Joanns cigarettrök. Du bedömer henne inte efter om hon går i kyrkan eller inte. Du lärde känna henne och insåg att

hon är en kärleksfull mamma som vill att hennes dotter ska gå i kyrkan och få ett vittnesbörd. Och när Joann hade opererats tog du dit mat i stället för att undra om hon själv hade orsakat sina problem.

Jag är så tacksam för att du är ett exempel för min sondotter. Hon kan i dig se någon som bryr sig om andra och anstränger sig för att visa kärleksfull omsorg. Hon berättade att en dag när du inte hade bilen gick du ett par

kilometer till hennes hem med dina små barn för att ge henne kakor.

”Jag tänkte på dig och din mamma och ville göra något för er, bara för att”, sa du till henne.

Jag önskar jag kunde säga hur mycket jag uppskattar din hängivenhet mot din kallelse som besökslärare. Du representerar de kvinnor som sedan Nauvoos tid har tjänat varandra genom kärleksfull och inspirerad besöksverksamhet. Du har visat det tjänandet och den kärleken genom dina omtänksamma besök hos min mindre aktiva svärdotter.

Tack. ■

Äldste L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

PRÄSTADÖMET: ETT SÄKERT ANKARE

Den här artikeln förbereddes av äldste L. Tom Perry den 28 maj 2015, två dagar före hans bortgång, och riktar sig till unga prästadömsbärare.

Min största styrka i livet har varit Guds prästadöme. Jag tror att det också kan vara ett säkert ankare för er, unga män. Men för att det ska ha någon kraft i ert liv behöver ni förstå och använda det.

Tidiga upplevelser med prästadömet

Jag växte upp i en bekväm miljö i Logan, Utah. I min barndom saknade jag varken mat, husrum eller utbildning. Men kanske var det för att mitt liv var lätt som jag behövde något att hålla fast vid som förankrade mig.

För mig var Guds prästadöme det ankaret. Jag befann mig i en ovanlig situation när jag växte upp. Pappa kallades som biskop när jag var ett år, och han var min biskop i 19 år. Hans faderliga och andliga vägledning var till stor hjälp för mig.

Jag tror det är mest därför jag såg fram emot att få ta emot aronska prästadömet på min tolfte födelsedag. Jag minns den där speciella dagen när jag

kände fars händer på mitt huvud när han ordinerade mig. Sedan avancerade jag genom aronska prästadömet ämbeten och fick kallelser som jag verkligen tyckte om.

För mig var det en upplevelse att dela ut sakramentet. Man såg de andra lova att lyda Herren och hålla hans bud när de tog del av symbolerna för hans kropp och blod.

Kunskapen om prästadömet ökade

Tiden gick. Jag gick ut high school, och efter ett år på college kallades jag att verka som missionär. Jag njöt av varje minut och älskade mina kamrater. Särskilt en var till stor styrka för mig. Jag lärde mig mycket av honom medan vi utförde våra ansvar.

Eftersom mitt land låg i krig tog jag värvning vid Förenta staternas flotta när jag kom hem. När kriget var över återvände jag till college, gifte mig och bildade familj. På grund av mitt yrke flyttade jag sedan ett flertal gånger inom Förenta staterna, och jag lärde mig mycket av alla de prästadömsämbeten som jag verkade inom. Till slut hamnade jag i Boston, Massachusetts, där jag verkade som stavspresident. Det var där

jag kallades som assistent till de tolv och sedan, efter 17 månader, till de tolv apostlarnas kворum.

Vad jag har lärt mig som apostel

Vad jag har lärt mig som medlem i de tolv kворum?

Jag har lärt mig att prästadömet vägleder, förankrar och skyddar.

Prästadömet har alltid funnits. Adam hade prästadömet innan han kom till jorden. Allteftersom prästadömet bredde ut sig med Adams efterkommande blev det nödvändigt att organisera prästadömet administration. Herren gjorde det genom att kalla Abraham att presidera över sin

familj av prästadömsbärare. Den här organisationen fortsatte under Isak och Jakob, vars namn senare ändrades till Israel.

Århundraden senare befann sig Israels barn i fångenskap. Herren sände Mose till att befria dem, men när han gjorde det visade de att de inte var redo att ta emot melkisedekiska prästadömet. Så de fick ha aronska prästadömet tills Frälsaren kom.

Jag tycker det är mycket intressant, det som Frälsaren gjorde först när han påbörjade sin verksamhet. Han organiserade melkisedekiska prästadömet. Han kallade tolv apostlar och lärde dem prästadömet lagar och ordning. Han kallade Petrus som sin

främste apostel och fastställde därigenom en myndighetslinje i sin kyrka. Då liksom nu är det Jesus Kristus som väljer den främste aposteln som presiderar över kyrkan, och det är Frälsaren som leder honom i hans prästadömsplikter.

Prästadömet har alltså en direkt linje från vår Herre och Frälsare genom den främste aposteln till andra apostlar och vidare till andra prästadömsbärare i kyrkan. Myndighetsnycklar ges till apostlarna, och så länge de här nycklarna finns på jorden är vi vägleda av Herren själv. Den här gudomliga vägledningen skyddar oss och försäkrar oss om att kyrkan inte avviker från sanningen. Den förblir konstant

eftersom den inte vägleds av något jordiskt. Den vägleds av Herren.

Lär er prästadömet lärosatser

Det främsta rådet jag har till er unga män är att studera läran om prästadömet, förstå vilken makt ni har när ni utövar ert prästadöme och lära er hur det kan välsigna er och andra.

Jag lovar att om ni lär er läran om prästadömet och utför era prästadömsplikter, så blir prästadömet ett säkert ankare som håller er andligt trygga och ger er stor glädje. Var ett sant prästadömskvorum. Hjälp era vänner och för dem in i gemenskapen i kvorumet. Skapa ett broderskap i ert kvorum som ger er en fast grund i livet. ■

Äldste Ronald A. Rasband

BEGÅVAD LEDARE,
HÄNGIVEN FAR

Äldste M. Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kворum

Ron Rasband tvivlade aldrig på att han skulle gå ut som heltidsmissionär. Den enda frågan som nittonåringen hade när han öppnade sin missionskallelse gällde *var* han skulle verka.

”Min pappa var missionär i Tyskland. Min äldre bror var missionär i Tyskland. Min blivande svåger var på mission i Tyskland”, minns han. ”Jag trodde jag skulle till Tyskland.”

Men Herren hade andra planer. Ron hade i stället kallats till östra staternas mission med huvudkontor i New York. Besviket tog han med sin kallelse till sitt sovrum, knäböjde vid sängen och bad en bön, öppnade skrifterna på måfå och började läsa:

”Se och ge akt, jag har många människor på denna plats i områdena runtomkring, och en vid dörr skall öppnas i områdena runtomkring i denna *östra del av landet*.”

Därför har jag, Herren, låtit er komma till denna plats, ty jag fann det nödvändigt för att kunna frälsa själar” (L&F 100:3–4; kursivering tillagd).

Omedelbart bekräftade den Helige Anden för Ron att hans kallelse till östra staternas mission inte var något misstag.

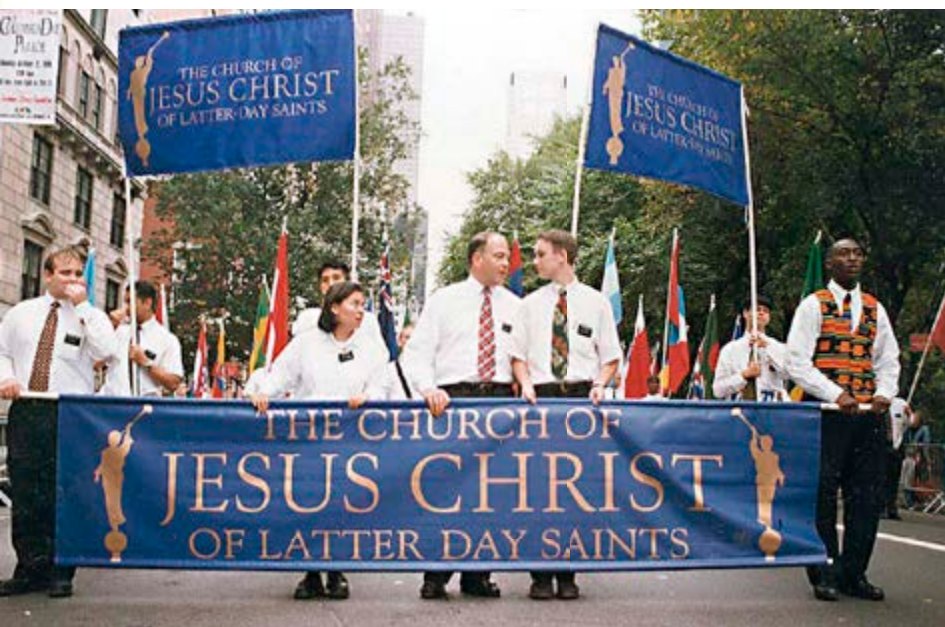
”Jag gick från att vara besviken till att få mina första intryck av många genom skrifterna att detta var dit Herren ville att jag skulle

gå”, minns han. ”Det var en avgörande andlig upplevelse för mig.”

Hans mission till de östra staterna var den första av flera kallelser i kyrkan som förde honom till platser som han aldrig förväntat sig. Och med varje kallelse – som lärare, biskop, högråd, missionspresident, medlem i de sjuttios kворum, seniörpresident för de sjuttio och en Herrens Jesu Kristi apostel – har äldste Ronald A. Rasband accepterat Herrens vilja och fortsatt lita till hans ande medan han tjänat Guds barn.

Ovan till höger: äldste Ronald A. Rasband som missionspresident i New York 1998. Längst till höger: äldste Rasband med system Nancy Schindler, sin mor och bröderna Russell och Neil. Till höger: Med sina föräldrar som sjuårig pojke.

”Det var inte sällan som mina [primär-lärare] kom till min mamma, Primärs president i staven, och sa: 'Ronnie Rasband är en tuff liten kille', säger han. ”Men de gav aldrig upp. De visade mig stor kärlek och inbjöd mig tillbaks till klassen.”²

Född av goda föräldrar

I sitt första tal som en Jesu Kristi apostel, uttryckte äldste Rasband tacksamhet från hjärtat för sin härkomst. ”Jag [har] blivit född av goda föräldrar i evangeliet”, sa han, ”och de i sin tur av goda föräldrar, sex generationer bakåt.”¹

Hans mor, Verda Anderson Rasband, var en kärleksfull ledare som gav näring åt den unge Rons kärlek till skrifterna. Hans far, Rulon Hawkins Rasband, var en trofast prästadömsbärare och var ett exempel i fråga om hårt arbete.

Ronald A. (Anderson) Rasband föddes den 6 februari 1951 i Salt Lake City, Utah, och var enda barnet som fötts till hans båda föräldrar. Båda hade varit gifta och skilda, och Ron växte upp under beskydd av två äldre bröder och en äldre syster.

”Han var som en mix av våra föräldrar, så vi älskade honom alla”, säger hans syster, Nancy Schindler. ”Ron lät aldrig mamma och pappa sitta bredvid varandra utan att han satt emellan dem.”

Ron var för det mesta en snäll pojke, men medger att han var busig ibland.

Rons barndom präglades av kyrkan – församlingens möten, församlingsfester, församlingsmiddagar och församlingens idrottslag. När han inte var sysselsatt i Cottonwoods första församlings möteshus, hade han olika jobb eller scoutaktiviteter och var tillsammans med sina vänner. I hemmet kretsade familjens tid kring skrifterna, lekar och hushållssysslor.

”Min far lärde mig vad arbete är genom sitt exempel”, säger han. ”Min mor lärde mig om arbete genom att låta mig göra det.”

Rons pappa körde brödbil, han steg upp varje dag klockan fyra och kom hem sent på kvällen. Hans mamma stannade hemma och fostrade barnen. Hon bidrog till familjens försörjning genom att tillverka och sälja porslinsdockor.

Rons inbyggda förmåga att leda, delegera och få saker och ting gjorda – som var till nytta både i hans yrkesliv och ansvar inom kyrkan – kom redan tidigt till användning.

”Ron fick i uppdrag att klippa gräsmattan”, minns hans syster. Men Ron

hade, liksom Mark Twains Tom Sawyer, en förmåga att övertala sina vänner att hjälpa till.

”Jag tittade ut, och där var hans bästa vän och klippte gräset åt honom”, säger Nancy. ”Veckan därpå klippte en annan av hans vänner. Han bara satt på verandan och skrattade och skämtade med dem medan de gjorde hans jobb.”

Rons föräldrar hade det tufft ekonomiskt, men familjen hade evangeliet. ”Vi hade aldrig gott om pengar”, minns Ron, ”men det påverkade aldrig min glädje.”

Pålitliga vänner och ledare

Under uppväxten hade Ron både goda vänner och pålitliga prästadömsledare – däribland pojkårens stavspremier i 14 år – James E. Faust (1920–2007), som senare verkade i de tolv apostlarnas kворum och i första presidentskapet. Rons familj hade nära kontakt med president Faust och hans familj. ”Han kallade mig alltid en av hans Cottonwood-pojkar, eftersom han hjälpt till att fostra mig”, säger han.

Ron hade ingen tid för skolidrott när han kom upp i high school eftersom han alltid hade ett jobb, men han hade tid att odla varaktiga vänskapsförhållanden som varat hela livet.

”Jag har alltid beundrat Ron för den han är, men han var inte fullkomlig”, säger

barndomsvännen Kraig McCleary. Han tillägger med ett leende: ”Jag har sagt till honom att om han kommer till himlen gör jag det också, för vi gjorde samma saker när vi växte upp.”

Ron gick ut som missionär i början av 1970, men Kraig tänkte skjuta upp missionen till efter höstens jaktsäsong. Då ringde Ron honom från missionsfältet.

”Jag vet inte hur han fick tillstånd att ringa, men han förebrådde mig för att jag inte var mer ivrig att ge mig iväg på mission”, säger broder McCleary. ”Naturligtvis sköt jag inte upp den mer.”

Ron säger att hans mission var en ”fantastisk” upplevelse. ”Herren välsignade mig med många mirakulösa, trosstärkande upplevelser”, säger han.

”Min mission blev något stort i mitt andliga liv.”

Ron gjorde en del av sin mission på Bermuda-öarna. Hans missionspresident, Harold Nephi Wilkinson, skickade bara ”helgjutna missionärer” dit, eftersom han bara kunde besöka dem då och då.

”Vi var helt på egen hand, men presidenten

Från början av sitt äktenskap har äldste och syster Rasband satt Herren främst. De gifte sig den 4 september 1973 (nedan) och välsignades så småningom med fyra döttrar och en son (ovan). Motstående sida: Jon Huntsman Sr, äldste Rasbands tidigare affärspartner och mentor, kallar äldste Rasband en ”begåvad, intensivt lojal ledare”.

behövde inte oroa sig för oss”, minns Ron. ”Vi fick jobbet gjort.”

”Drömflickan” från Delta Phi

Efter fullgjord mission 1972 skaffade sig Ron ett jobb, skrev in sig vid University of Utah samma höst och gick med i Delta Phi Kappa, en studentförening för hemkomna missionärer. Vid studentföreningens sociala aktiviteter kunde han inte undgå att lägga märke till en attraktiv ung kvinna vid namn Melanie Twitchell. Melanie var en av Delta Phis valda ”drömflickor”, som hjälpte till med föreningens serviceprojekt.

Liksom Ron kom Melanie från en aktiv sista dagars heliga-familj. Varken hennes far, som var yrkesmilitär, eller hennes mor lät familjens täta flyttningar bli till ursäkter för att missa kyrkan.

Melanie blev imponerad av Rons vänlighet, artighet och kunskaper om evangeliet. ”Jag sa till mig själv: ’Han är en så bra ung man att det inte spelar någon roll om jag aldrig får en dejt med honom. Jag vill bara vara hans bästa vän.’”

När deras relation utvecklades, bekräftade Anden hennes uppfattning om Ron och om hans hängivenhet mot Herren. Snart utvecklades deras vänskap till vad Melanie kallar ”en sagoromans, som ur en bok”.

Äldste Rasband säger att hon passade honom perfekt. ”Melanie var fullständigt min like i hängivenhet och härkomst i evangeliet. Vi blev bästa vänner, och det var då jag bad henne gifta sig med mig.”

De gifte sig den 4 september 1973 i Salt Lake-templet. Sedan dess, säger han, har hans ”osjälviska eviga livskamrat ... hjälpt till att forma mig som en krukmakares lera, till en mer polerad Jesu Kristi lärjunge. Hennes kärlek och stöd, och stödet från våra fem barn, deras makar och våra 24 barnbarn, håller mig uppe.”³

”Vi åker”

Medan Ron verkade som äldstekvorumets president i sin församling för gifta studerande, blev han bekant med

Jon Huntsman Sr, församlingens högråd. Jon imponerades genast av Rons sätt att sköta kvorumet.

”Han hade otroliga ledaregenskaper och var en skicklig organisatör”, minns äldste Huntsman, som verkade som områdessjuttio från 1996 till 2011. ”Jag fann det ovanligt att en ung man som fortfarande studerade kunde sköta ett kvorum på det sättet.”

I flera månader såg Jon hur Ron förverkligade sina idéer när han fullgjorde sina prästadömsplikter. När det blev en plats ledig inom marknadsföring vid Jons företag – som senare blev Huntsman Chemical Corporation – beslöt han att Ron hade den för många han ville ha och erbjöd honom jobbet. Han skulle börja påföljande vecka i Ohio.

”Jag sa till Melanie att jag inte tänkte hoppa av skolan och flytta”, minns Ron. ”Jag har kämpat hela livet för att ta examen från college, och jag är äntligen nära målet.”

Melanie påminde Ron om att strävan efter ett bra jobb var orsaken till att han gick i skolan.

”Vad är du orolig för?” frågade hon. ”Jag vet hur man packar och flyttar. Det har jag gjort hela livet. Du ska få ringa din mamma varenda kväll. Vi åker.”

Jons förtroende för Ron visade sig välgrundat. Under Jons mentorskap avancerade Ron snabbt inom det växande företaget. Han blev dess VD och driftschef 1986. Han reste mycket för företaget – både inom och utom landet. Trots ett pressat schema försökte Ron vara hemma under veckosluten. Och när han reste, tog han ibland familjemedlemmar med sig.

”När han var hemma fick han verkliga barnen att känna sig utvalda och älskade”, säger Melanie. Han gick på deras

aktiviteter och matcher när det var möjligt. Jenessa MacPherson, en av parets fyra döttrar, säger att pappans plikter i kyrkan ofta hindrade honom från att sitta med familjen under kyrkans möten.

”Vi kivades om vem som skulle få sitta med honom i kyrkan, för det var så ovanligt att ha honom där”, säger hon. ”Jag minns att jag tog hans hand och tänkte för mig själv: ’Om jag kan lära mig bli som han, är jag på rätt spår och blir mer lik Frälsaren.’ Han var alltid min hjälte.”

Parets son Christian har goda minnen av deras gånger som ”far och son”. Vänner kom och gick på grund av att familjen flyttade ofta säger han, ”men pappa var alltid min bästa vän” – fast väldigt tävlingsinriktad.

Vare sig han kastade basketboll med Christian, spelade något spel med sina döttrar eller fiskade med familj och vänner, älskade Ron alltid att vinna.

”När vi växte upp, *lät* han aldrig någon vinna” säger Christian. ”Vi måste förtjäna att vinna, men det gjorde oss bättre. Och traditionen lever vidare med hans älskade barnbarn.”

Genom åren kunde Rons familj inte undgå att märka hur tjänandet i kyrkans ledarskap ökade hans förmåga att visa kärlek och medkänsla, att uttrycka andliga känslor och inspirera andra att göra sitt bästa. Efter Rons och

Melanies dotterson Paxtons födelse hade familjen stort behov av Rons andliga styrka och stöd.

Paxton var född med en ovanlig genetisk defekt och led av en mängd hälsoproblem som prövade familjen fysiskt, känslomässigt och andligt. Äldste Rasband har kallat den resa som åtföljde Paxtons födelse ”ett eldprov som gav oss undervisning förbunden med evigheten”.⁴

Under Paxtons korta tre år på jorden – när frågorna var många och svaren få – stod äldste Rasband som en andlig stöttepelare och ledde sin familj i att hämta kraft ur Jesu Kristi försoning.

När hans nya kallelse tillkännagavs, blev varken familj eller många vänner förvånade. ”De av oss som känner honom bäst”, säger Christian, ”räckte upp handen högst när han inröstades som apostel.”

”Jag tänker tjäna”

1996, vid 45 års ålder, var Ron mitt uppe i en framgångsrik karriär, när han kallades som missionspresident i New Yorkmissionen New York Nord. Liksom apostlarna fordom ”lämnade [han genast] ... näten” (Matt. 4:20).

Överst till vänster: Äldste och syster Rasband med medlemmar av kyrkan i New Delhi, Indien, i november 2015. Ovan: Äldste och syster Rasband under tiden som missionspresident i New York, 1996-1999; med dottersonen Paxton, som gav familjen ”undervisning förbunden med evigheten”; samt vid hörensensceremonin för templet i Sacramento, Kalifornien.

”Att acceptera kallet tog bara en mikrosekund”, säger äldste Rasband. Han sa till Herren: ”Om du vill att jag ska tjäna, så ska jag tjäna.”

Ron tog med sig en stor lärdom han fått genom sin yrkeserfarenhet: ”Människor är viktigare än något annat.”⁵ Med den kunskapen och de ledaregenskaper som slipats fram, var han redo att börja tjäna på heltid i Guds rike.

Ron och Melanie fann missionsarbetet i New York både utmanande och upplivande. Ron var snabb att delegera ansvar till missionärerna – han inspirerade deras lojalitet, han undervisade och lyfte dem under tiden.

År 2000, åtta korta månader efter att Ron och Melanie fullgjort sin mission, kallades Ron till de sjuttio, där hans förberedelse, erfarenhet och många talanger har välsignat kyrkan. Som medlem av de sjuttios kворum verkade han som rådgivare i presidentskapet för området Centraleuropa, med överinseende över arbetet i 39 länder. Fastän han lämnade college för över 40 år sedan, studerar han med allvar och välkomnar pågående mentorskap från sina seniorbröder i överinseendet av områdena Nordamerika Väst och Nordväst, samt tre områden i Utah. Han var verkställande direktör för tempelavdelningen och verkade i de sjuttios presidentskap i nära samarbete med de tolv.

Nyligen sa äldste Rasband: ”Vilken stor ära och förmån det är för mig att vara den minste bland de tolv och lära av dem på alla sätt, vid varje tillfälle.”⁶

”Det de visste, vet jag”

Två målningar pryder väggarna i äldste Rasbands kontor. En föreställer mormonmissionärer som undervisar en familj i Danmark på 1850-talet. Den andra är av en av kyrkans första missionär, Dan Jones, som predikar från kanten på ett brunnskar på brittiska öarna. Målningarna (ovan till höger) påminner äldste Rasband om hans egna förfäder.

”De här tidiga pionjärerna gav allt till Jesu Kristi evangelium och lämnade efter sig ett arv för efterkommande att förvalta”, har han vittnat.⁷ Det som drev äldste Rasbands förfäder framåt mitt i motstånd och förföljelser är det som

allra mest kvalificerar honom för hans nya kall: kunskap och ett fast vittnesbörd om Herren och hans verk.

”Jag har så mycket att lära i mitt nya kall”, har han sagt. ”Jag känner mig mycket ödmjuk inför det. Men det finns en del av mitt kall som jag kan göra. Jag kan bära mitt vittnesbörd ’om Kristi namn i hela världen’ (L&F 107:23). Han lever!”⁸

Som efterkommande till pionjärer, tillägger han: ”Det de kände, känner jag. Det de visste, vet jag.”⁹

Och det de hoppades på för sina efterkommande manifesteras i äldste Ronald A. Rasbands liv, lärdomar och tjänande. Han följer deras exempel och hedrar deras minne och går fram som ett av Herrens särskilda vittnen. ■

SLUTNOTER

1. Ronald A. Rasband, ”Oändlig är kärleken”, *Liahona*, s. 89.
2. Ronald A. Rasband: ”Friend to Friend: Golden Nuggets”, *Friend*, okt. 2002, s. 8.
3. Ronald A. Rasband, ”Oändlig är kärleken”, s. 89.
4. Se Ronald A. Rasband, ”Särskilda lärdomar”, *Liahona*, maj 2012, s. 80.
5. Ronald A. Rasband, presskonferens 3 oktober 2015.
6. Ronald A. Rasband, vittnesbörd vid andakt för Priesthood and Family Department 1 dec. 2015.
7. Se Ronald A. Rasband, ”Oändlig är kärleken”, s. 89.
8. Ronald A. Rasband, vittnesbörd.
9. Ronald A. Rasband, tal under pionjärdagen, tabernaklet i Salt Lake City, 24 juli 2007.

Eftersom jag hade varit mindre aktiv för många år sedan kunde en medlem som kände mig då inte fatta att jag hade kallats att bli biskop.

Patrick J. Cronin III

Under ett möte för prästadömets verkställande kommitté rapporterade våra heltidsmissionärer att de hade träffat en medlem vars matrikelkort inte fanns i församlingen. Jag kände genast igen namnet och sa att hon och jag hade varit i samma församling för många år sedan.

En av missionärerna sa: "Ja, hon nämnde det och verkade mycket förvånad över att du var biskop."

Jag frågade dem: "Vad sa hon?"

De sa att hon hade sett mycket förvånad ut och sagt: "Är *han* biskop?"

Jag kunde inte låta bli att skratta och förklarade att den här systemen kände mig när jag var en helt annan person för 30 år sedan.

När jag begrundade den här händelsen senare, tänkte jag på hur mycket mitt liv hade förändrats under de drygt 30 år som min familj och jag varit medlemmar. Jag har känt många av medlemmarna i vår församling i 20 år och har verkat som grensresident och biskop, men ingen av de här medlemmarna kände mig för 30 år sedan. Fastän jag ibland berättar om händelser i mitt förflutna för att undervisa om omvändelse och Jesu Kristi försoning, vet de flesta i församlingen inte vilken otrolig resa mitt liv i kyrkan har varit.

Min familj och jag introducerades till kyrkan i maj 1979, och jag visste genast att det var här vi hörde hemma. Vi döptes i juni, och först var vi aktiva allihop. Men det dröjde inte länge förrän jag slutade komma och återgick till gamla vanor. Jag tvivlade egentligen aldrig på om evangeliet eller återställelsen var sanna, men jag trodde inte att jag hade vad som krävdes för att vara en bra medlem i kyrkan.

Min hustru, som aldrig hade vacklat i sin tro, ansökte om skilsmässa 1982 på grund av mitt alkoholmissbruk. Då bodde min familj i Oklahoma, men jag hade flyttat tillbaka till min hemstat Illinois. Jag hade nått en punkt när jag höll på att förlora det enda som verkligen betydde något för mig: min familj.

Jag började be på mina knän morgon och kväll till en Gud som jag inte längre var säker på existerade. Och även om han gjorde det trodde jag att han hade glömt bort mig för länge sedan. Ändå bad jag envist i tre månader. Tidigt en morgon när jag var försjunken i bön kom en känsla av stor lättnad över mig, och jag visste att Gud levde, att han kände mig och att han älskade mig. Jag visste också att jag aldrig mer skulle röra en droppe alkohol.

Samma kväll ringde min fru och berättade att hon tänkte skicka skilsmässopapperen för min underskrift. Men efter ett tag sa hon plötsligt: "Det är något som är mycket annorlunda

Är han BISKOP?

med dig. Jag tror inte att du kommer att dricka igen, och jag tänker riva sönder de här papperen. Vi återförenades, och två år senare födde hon vår tredje son.

Man kan tro att jag blev fullt aktiv i kyrkan igen, men jag är envis. Jag kom tillbaka för en tid och kallades som lärare i äldstekvorumet. Men jag började snart känna mig otillräcklig som lärare och blev inaktiv igen.

1991 flyttade vi till en liten gren. Flera månader före vår yngste sons åttonde födelsedag frågade min fru, som var Primärs president, honom vem han ville skulle utföra hans dop. Naturligtvis ville han att hans pappa skulle utföra förrättningen. Min fru sa till honom att det förmodligen inte skulle hända. Han accepterade inte det svaret utan satte igång att försöka aktivera sin pappa. Han var outtröttlig och inom kort kallades jag som scoutledare, och senare döpte och konfirmerade jag min son.

De åtta månaderna efter att jag blivit aktiv var händelserika. Vi beseglades

som familj i templet i Chicago, och jag kallades återigen att verka som lärare i äldstekvorumet, men den här gången slutade jag inte. Sedan kallades jag som rådgivare i grenspresidentskapet, och fem månader senare som grenspresident. Omkring en månad efter den kallelsen, minns jag att jag tänkte: "Är jag grenspresident?"

Jag har sagt till många kämpande medlemmar under årens lopp att om jag kan gå framåt i evangeliet så kan alla göra det.

Det handlar bara om att förstå Frälsarens och hans försonings verkliga kraft och att ta stegen för att komma till honom.

Jag kommer alltid att vara tacksam för min fru och mina barn och alla trofasta hemlärare, kvorumledare, biskopar och andra underbara medlemmar som var så underbara exempel för mig. Det har varit en förmån att tjäna Herren och medlemmarna under de senaste 20 åren. Mitt liv har välsignats långt mer än vad jag någonsin hade kunnat föreställa mig. ■

Författaren bor i Illinois, USA.

SKRIFTÖVERSÄTTNING:

TILL vårt hjärtas språk

Det här är bekant för dem som har varit engagerade i att översätta skrifterna från engelska till andra språk. Det händer om och om igen:

En ung armenier håller i ett exemplar av Mormons bok som nyligen översatts till hans språk. Han går fram till en medlem i gruppen som hjälpte till att översätta den: "Tack", säger han. "Jag har läst Mormons bok på engelska. Jag har läst Mormons bok på ryska. Jag har läst den på ukrainska. Men det var inte förrän jag kunde läsa den på armeniska som jag verkligen förstod den.

När jag läste den på armeniska föll allt på plats. Det var som att komma hem."

Att komma hem

Om Jesu Kristi evangelium är vårt andliga hem, så är det bara rätt att det känns angenämt och bekant. När vi är hemma vilar vi. Vi får näring. Vi pratar med dem vi älskar på det språk som vi lärde oss på vår mors knä. Det här är vårt hjärtas språk, och eftersom det är hjärtat som evangeliet måste nå, är det viktigt att vi läser skrifterna på vårt hjärtas språk.

Det står så i Läran och förbunden. Där uppenbarar Herren att "Herrens arm skall uppenbaras med kraft för att övertyga nationerna ... om deras frälsnings evangelium" genom de prästadömsnycklar som första presidentskapet har.

"Ty på den dagen skall det ske att var och en skall höra evangeliets fullhet

**ORÄKNELIGA UPPLEVELSER VISAR HERRENS HAND
I ÖVERSÄTTNINGEN AV HANS SKRIFTER.**

R. Val Johnson
Kyrkans tidningar

*Skrifterna berör
människor mer
kraftfullt när de
studeras på vårt
modersmål – vårt
hjärtas språk.*

Mormons bok har i sin helhet publicerats på 89 språk, och valda delar har översatts på ytterligare 21 språk.

på sitt eget tungomål och på sitt eget språk, genom dem som är ordinerade till denna kraft under inflytandet av Hjälparen, utgjuten över dem för att uppenbara Jesus Kristus” (L&F 90:10–11).

Jim Jewell, som arbetade i teamet för översättning av skrifterna vid kyrkans huvudkontor, berättar hur personliga skrifterna kan bli när de översatts till hjärtats språk:

”Under översättningen av Mormons bok till sesotho, språket som talas i den afrikanska nationen Lesotho, behövde vi hitta någon som kunde hjälpa oss att utvärdera översättnings-teamets arbete. Projektledaren Larry Foley hittade en medlem från Leshoto som doktorerade vid Utah State University. I Leshoto sker utbildningen på engelska, så den här kvinnan och hennes barn hade studerat på engelska från första klass, men de pratade fortfarande sesotho hemma.

Hon tackade ja till att arbeta med översättningen. Hennes utvärdering av kapitlen som skickades till henne var verkligen till hjälp. Vi skickade regelbundet konkreta frågor om vokabulär och språkstruktur och hon gav oss värdefulla svar. Men vi lade märke till att hon hade gulmarkerat många verser som inte hade något att göra med våra frågor. När vi frågade henne om de gulmarkerade verserna, sa hon: ’Åh, det är verser som berörde mig djupt och som jag inte helt hade förstått på engelska. Jag markerade

dem så att jag kunde läsa dem för mina barn.’”

Ett mönster för skriftöversättning

Översättningen av Bibeln har en lång och fascinerande historia som börjar med översättningen av delar av Gamla testamentet från hebreiska till grekiska. Senare översattes Bibeln från grekiska till latin och från latin, hebreiska och grekiska till en mängd andra

språk.¹ Till följd av det översätter inte Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga Bibeln till andra språk, utan använder de versioner som accepteras som auktoritativa av kristna som talar de här språken.²

Största delen av den skriftöversättning som kyrkan gör är därför av Mormons bok (den översatts först), Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Det språk som de här

”TY ... DET ISKALLI SKE ATT VAR OCH EN SKALL HÖRA EVANGELIETS FULLHET PÅ SITT EGET TUNGOMÅL OCH PÅ SITT EGET SPRÅK, GENOM DEM SOM ÄR ORDINERADE TILL DENNA KRAFT” (L&F 90:11).

ÖVERSÄTTNINGS- PROCESSEN

1

Godkännande för översättning

- Översättning av skrifterna begärs av områdespresidentskapet när antalet medlemmar som talar språket växer och när grundläggande material från kyrkan har översatts till språket.
- Begäran går igenom av flera kommittéer vid kyrkans huvudkontor, bland annat av medlemmar i de tolv apostlarnas kворum och första presidentskapet.

Översättningsfaser

Introduktionsfasen:

- En befintlig översättning av Bibeln väljs ut för användning av kyrkans medlemmar.
- Grundläggande material översätts först: *Gospel Fundamentals* [Evangeliets grunder] (bland annat grundläggande lärosatser och kyrkans namn, sakramentsböner, dopbönen och Trosartiklarna), broschyren *Profeten Joseph Smiths vittnesbörd* och en webbsida på LDS.org.
- Generalkonferenstal kan också tolkas på språket.

Fas 1:

- Mormons bok, Läran och förbunden, Den kostbara pärlan (det här arbetet tar omkring tio år).
- Grundläggande texter som "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", valda psalmer och *Predika mitt evangelium*.

böckerna översätts från är engelska, det språk som Joseph Smith uppenbarade dem på, hans hjärtas språk. Sättet på vilket skrifterna översätts till olika språk bör vara bekant för dem som studerar kyrkans historia. Det är till stor del samma tillvägagångssätt som profeten använde för att översätta Mormons bok till engelska.

Joseph Smith var en ödmjuk, till stor del utbildad bondpojke. Men han hade egenskaperna och förutsättningarna som Herren behövde för det arbete som behövde göras. Faktum är att Joseph och hans familj förbereddes och placerades där de kunde utföra just det arbetet.³

Joseph fick också hjälp, både gudomlig och jordisk, när han översatte de nephitiska uppteckningarna. Ängeln Moroni besökte Joseph varje år i fyra år innan han lät honom få uppteckningen. Vi vet inte allt vad Moroni undervisade profeten om, men hans besök förberedde honom uppenbarligen andligt och mentalt för uppgiften han hade framför sig.⁴

Herren förberedde också "uttydare" i förväg som ett hjälpmedel i översättningen av ett bortglömt språk. De här verktygen, som beskrivs som två genomskinliga stenar infattade i metallbågar, tillsammans med ett liknande verktyg som kallas siarsten, hjälpte profeten att översätta den nephitiska uppteckningen till engelska. Profeten beskrev inte processen i detalj. Han vittnade bara

om att han översatte Mormons bok "genom Guds gåva och kraft"⁵.

Förutom den gudomliga hjälpen fick Joseph också jordisk hjälp i form av skrivare som producerade det handskrivna exemplar som andra senare typsatte, tryckte, betalade för och distribuerade till världen.

På liknande sätt som Joseph tog emot hjälp i sitt översättningsarbete, förbereder Herren dem som fått i uppdrag att översätta skrifterna i dag, och de får hjälp i sitt arbete – både gudomlig och jordisk.

Ett uppenbarelseverk

Det svåra översättningsarbetet genomsyras av en andlig energi som kanske bäst kan beskrivas som "uppenbarelse genom råd". De två eller tre personerna som blir valda till att översätta går samman med andra i arbetet. De har personer som överser arbetet vid kyrkans huvudkontor, lokala granskare, ett lexikon för referens⁶, handledningar för översättning, dataprogram och kyrkligt stöd som går hela vägen till första presidentskapet. (Se översikten intill.) När första presidentskapet ger sitt slutliga godkännande av översättningen, typsätts, trycks och distribueras arbetet. När materialet har förberetts i digitalt format läggs det också ut på LDS.org och i appen Evangeliebiblioteket.

Det här samarbetet är både intensivt och inspirerat. Det inbegriper

noggrann uppmärksamhet på innehållets kvalitet och kvalitén på det fysiska formatet som det levereras i. Översättningarna granskas på många nivåer, särskilt på en kyrklig nivå där Herrens godkännande eftersträvas. Först när det godkännandet har getts kan översättningen fortsätta. Processen styrs inte precis på samma sätt genom uppenbarelse som när profeten Joseph Smith översatte Mormons bok, men den vägleds helt klart av Herren – genom hans gåvor och hans makt.

Det betyder inte att en översättning är fullkomlig vid första försöket. Ofta leder tid och ytterligare granskningar av dem som studerar skrifterna till förslag på förbättringar i grammatik och vokabulär, eller så hittar de tryckfel eller stavfel. Det är sällsynt att ändringar görs för att förtydliga läran. När så är fallet sker det under ledning av första presidentskapet.

Herren välsignar

Herren stödjer också översättningsarbetet på andra sätt. Ofta rapporterar översättningsteamet vid kyrkans huvudkontor att när ett behov uppstår, så möter Herren det behovet.

Som ett av många exempel behövdes en översättare för översättningen och inspelningen av kyrkans material på mam, en form av mayaspråket som talas i Guatemala. Bland de första missionärerna som kallades till Guatemala fanns en äldste vars

farfar hade talat mam. Missionären hade vuxit upp i stadsmiljö och talade bara spanska. Men varje natt kom hans farfar till honom i drömmar och lärde honom mam. Den här unge äldsten blev den förste översättaren till mam i kyrkan.

Ofta utförs översättningen med stora personliga uppoffringar. Beroende på den ekonomiska situationen donerar vissa översättare sitt tjänande medan andra får betalt så att de kan ha tid att ägna åt översättningen.

En man som blev en av översättarna till urdu omvändes till kyrkan i Pakistan medan han arbetade som lärare. Till följd av omvändelsen förlorade han sitt jobb. Han förlorade sitt hus som skolan hade stått för och sina barns skolgång. En översättningsschef frågade om han ville tjäna som översättare och erbjöd en blygsam ersättning. Efter att ha arbetat som översättare i några månader besökte mannen översättningsschefen och frågade försiktigt om chefen kunde köpa en ny kulspeppenna åt honom. Den som han hade använt hade inget bläck kvar. Först då upptäckte chefen och rättade till ett administrativt fel som hade resulterat i att översättaren hade fått mycket mindre än vad han skulle ha fått betalt.

Men precis som Herren välsignade Joseph Smith på sätt som gjorde det möjligt för honom att genomföra arbetet, välsignar Herren sina översättare. Översättaren av de lettiska

Fas 2:

- En mängd annat material kan begäras, till exempel tidningen *Liahona*, seminarie- och institutmaterial, lektionsböcker för undervisning på söndagarna, psalmer och barnens sånger, tempel- och släktforskningsmaterial och tolkning under utsändningar på stavs- och regional nivå.

Arbeteam

Översättningsteamet:

- Två eller tre tempelvärdiga medlemmar i kyrkan med tillräcklig insikt i evangeliet.
- De får hjälp av en översättningshandledning som går igenom varje vers, ett lexikon och av en översättningschef vid kyrkans huvudkontor.

Skriftkommitté:

- Tre till fem män och kvinnor som är ledare i kyrkan i området.
- Kallade och avskilda att bidra till granskningen av översättningen för att se att den är läsbar och att läran är korrekt.
- Ordändringar görs inte förrän kommittén är överens och ändringarna är i harmoni med översättningshandledningen.

Medlemsgranskare:

- Även lokala medlemmar granskar översättningen.
- De ger feedback angående textens tydlighet och lämplighet.
- För att den Helige Anden ska kunna vittna om att lärosatserna är sanna måste de vara tydliga.

Översättningsprocessen omfattar båda hjärna och hjärta, både mental förmåga och andlig insikt.

skrifterna, till exempel, var advokat och hade studerat juridik i Ryssland, där han hade blivit omvänd till det återställda evangeliet. Han var tillbaka i Lettland och höll på att starta eget. Han verkade också som grenspresident. Han kunde inte ha varit mer upptagen, men kyrkan behövde honom och hans kunskaper i engelska.

Han bad om tid att be om den här begäran eftersom ett ja till den skulle, som han sa till kyrkans representant, "ta maten ur mun på mina barn". Efter att ha bitt bestämde han sig för att tacka ja, men han bad Herren välsigna honom med medlen han behövde för att utföra ett svårt, andligt betungande och tidskrävande arbete.

Han började åka till sitt kontor

en timme tidigare varje dag, och använde den timmen till att översätta Mormons bok. Han var klar långt före de fem år som processen vanligtvis tar. Faktum är att det var en av de snabbaste översättningarna sedan Joseph översatte Mormons bok på omkring 60 dagar.

Många fler upplevelser kan beskrivas som visar Herrens hand i arbetet med att översätta hans skrifter. De förkunnar alla att det här är hans verk och att han bryr sig oerhört mycket om det. Han förbereder personer att göra hans arbete. Han förbereder verktygen som de behöver för att påskynda arbetet. Och han inspirerar och välsignar dem längs vägen.

Resultatet är en värld berikad av Guds ord, som ges till hans barn på deras hjärtas språk. ■

SLUTNOTER

1. Se serien "How the Bible Came to Be" i åtta delar av Lenet H. Read, som trycktes i *Ensign* mellan januari och september 1982.
2. Se till exempel "Church Edition of Spanish Bible Now Published", mormonnewsroom.org.
3. Se Matthew S. Holland, "Vägen till Palmyra", *Liahona*, juni 2015, s. 14–19.
4. Se Kent P. Jackson, "Moroni's Message to Joseph Smith", *Ensign*, aug. 1990, s. 12–16.
5. Joseph Smith, i inledningen till Mormons bok. För en mer ingående beskrivning av Joseph Smiths översättning av Mormons bok, se Gospel Topics, "Book of Mormon Translation", topics.lds.org.
6. Lexikonet förklarar varje ord i de engelska skrifterna så att översättarna bättre kan förstå vad orden betyder. Ofta har ord mer än en betydelse, så översättarna måste lita till innehåll, inspiration och lagarbete för att komma fram till rätt lösning. Ibland kan frågor om betydelse bara besvaras av första presidentskapet.

I ARBETET MED ATT ÖVERSÄTTA HERRENS SKRIFTER ÄR DET TYDLIGT ATT DET HÄR ÄR HANS VERK. HAN FÖRBEREDER PERSONER MED DE VERKTYG DE BEHÖVER FÖR ATT PÅSKYNDAR ARBETET, OCH HAN INSPIRERAR OCH VÄLSIGNAR DEM LÄNGS VÄGEN.

**President
Russell M. Nelson**

President för de
tolv apostlarnas
kvorum

Äldre missionärers PENSIONÄRSÖGONBLICK

*Ett av de bästa sätten på vilka äldre par kan skapa
härliga minnen är att verka på mission tillsammans.*

När våra vänner som är 60 eller 70 år gamla glömmet något, kan man ofta skämtsamt kalla minnesluckan för ett pensionärsögonblick. Men jag skulle vilja ta upp ett annat slags pensionärsögonblick – ett ögonblick så underbart att minnet av det varar för evigt. Det är ögonblicket då ett äldre par inser att de gör precis det som Herren vill att de ska göra. I sådana minnesvärda ögonblick inser de att:

- De har en livstid av upplevelser att dela med sig av, och talanger, förmågor och kunskap om evangeliet som kan vara till hjälp för andra.
- De är ett gott föredöme för sina barn och barnbarn.
- När de tjänar knyter de varaktiga vänskapsband.
- Deras äktenskap växer sig starkare varje dag.
- Det är ljuvligt att tjäna i hans namn.

Ögonblick på gång

Mina äldre gifta vänner, sådana ögonblick bör vara på gång för många av er. Fundera över det som äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum berättar om det som ett äldre par som verkade i Chile kunde åstadkomma. En förälder till en av de unga äldsterna dog. Missionspresidenten var så långt borta att han inte kunde ta sig till missionären så snabbt.

”Men det fanns ett rart [äldre] missionärspår som verkade i området”, berättar äldste Holland. ”De kom och

satt med missionären och tog ömt hand om och tröstade honom tills missionspresidenten personligen kunde ta kontakt. Vi hade fina unga missionärer i våra missioner, men ingen ung missionär hade kunnat göra det som paret gjorde för den äldsten.”¹

I det ögonblicket hade de helt enkelt förmågan att förmedla medkänsla i nödens stund. De bekymrade sig inte om att tala något annat språk än den kristuslika kärlekens språk. De bekymrade sig inte om att de gick miste om ett barnbarns födelsedag eller namngivning, hur viktiga sådana händelser än må vara. Det viktiga för dem var att vara där Herren kunde använda dem till att hjälpa ett av hans barn. Och tack vare deras villighet kunde han låta dem representera honom.

Tjänande är sällan bekvämt

Sanningen är den att ingen äldre missionär tycker att det är bekvämt att resa hemifrån. Det var det inte heller för Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor eller Wilford Woodruff. Även de hade barn och barnbarn, och de älskade sina familjer precis som vi gör. Men de älskade också Herren och ville tjäna honom. En dag får vi kanske träffa dessa kämpar som hjälpte till att upprätta den här tidsutdelningen. När vi gör det gläds vi åt att vi inte sökte oss till skuggorna när vi borde ha tjänat.

Somliga kanske föredrar att tjäna men ändå bo kvar hemma. Efter att en stroke gjort Aase Schumacher Nelson (ej släkt) rullstolsbunden, var hon rädd att hennes livslånga önskan att verka som missionär med sin man Don inte skulle uppfyllas. Då pratade en granne med dem om sin servicemission i ett biskopens förrådshus. Uppmuntrade av det samtalet pratade de med en samordnare på anläggningen, fyllde i sina rekommendationsblanketter och kallades att tjäna två dagar i veckan i ett förrådshus nära deras hem.

”Det är lätt att bara luta sig tillbaka och tänka: ’Å, jag behövs inte längre’”, säger Aase Nelson. ”Men nu känner jag att jag *visst* behövs. Och det är ett vittnesbörd för mig.”

Ett par i Seoul i Sydkorea gläds åt att tjäna tillsammans.

Ni behövs verkligen

Om ni känner er frestade att tro att ni inte behövs, så låt mig försäkra er om motsatsen. Det finns inte en missionspresident i kyrkan som inte skulle vilja ha ännu fler par som verkar i hans mission. Äldre missionärer stärker de yngre äldsterna och systrarna. Det stöd de ger hjälper andra att tjäna bättre i sina egna ansvar. Och kan ni föreställa er vad det innebär för en ledare som bara har varit medlem i några år att ha tillgång till erfarna medlemmar i kyrkan? Äldre par är ofta bokstavligen talat svaret på biskopars och grenspresidenters böner.

Vi uppmuntrar missionspresidenter att använda sig av par för att uppfylla behoven i deras missioner. Biskopar bör vända sig till par som kan tjäna. På lds.org finns det långa listor över möjligheter för äldre par. Men framför allt kan par knäböja och fråga vår himmelske Fader om tiden är inne för dem att verka tillsammans som

missionärer. Av alla villkor är en *önskan* att tjäna det kanske viktigaste (se L&F 4:3).

I min lovprisning av äldre missionärer inser jag att det finns många som skulle vilja tjäna, men som inte kan göra det. Begränsningar som kommer av ålder eller sviktande hälsa förtjänar en realistisk bedömning, liksom viktiga behov hos familjemedlemmar. När en önskan brinner inombords och sådana begränsningar ändå finns, kan andra vara era armar och ben och ni kan bidra med behövliga medel.

Ni äldre par, oavsett vilka ni är eller var ni är – jag ber er att be om den här möjligheten att skapa fina pensionsögonblick tillsammans som missionärer. Vår himmelske Fader hjälper er att få veta vad ni kan göra. ■

SLUTNOT

1. Jeffrey R. Holland i Joseph Walker, ”Äldste Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 14 sep. 2011, s. 3.

Överst: Paret Malmrose träffar president Robison regelbundet för att samtala om hur de kan använda sina talanger till att tjäna andra. Ovan: Unga missionärer vid missionärsskolan i Accra, Ghana, säger att stödet de får av äldste och syster Malmrose är som att ha en extramamma och extrapappa som tjänar vid deras sida.

HEMMA ELLER BORTA

Vare sig de tjänar hemma eller borta, är äldre missionärspär till hjälp i församlingar och grenar, på missionskontor, i informationscentrer, i tempel, i innerstadsmissioner, genom hälsoupdrag, på arbetsförmedlingar, med program för oberoende, program för återhämtning från missbruk, släktforskning, bevarande av uppteckningar, kyrkans utbildningsverksamhet, informationstjänst, humanitär tjänst och så vidare. Och det behövs allt fler par.

Äldre missionärer:

BEHÖVDA,
VÄLSIGNADE
OCH
ÄLSKADE

*Att verka som
missionärspar
kan vara
flexiblare,
billigare och
trevligare än
du tror.*

Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

”KAN NI KOMMA OCH HJÄLPA TILL?”

Det var en fråga som Gerald och Lorna Malmrose från Washington i USA hade besvarat tidigare. De sa ja när deras tidigare biskop, som nu var missionspresident, frågade om de kunde tjäna med honom i Västindien. De sa ja igen när deras stavspresident kallade dem att utföra en servicemission vid kyrkans huvudkontor i Salt Lake City, där de skulle arbeta med datorer och personalfrågor.

När deras tidigare biskop och missionspresident Reid Robinson ringde igen, den här gången som president för missionärsskolan i Accra, Ghana, frågade han om paret Malmrose kunde hjälpa till ännu en gång.

”Vi visste att vi kunde lita på Herren”, säger äldste Malmrose. ”Så vi bestämde oss för att lita på honom igen.” De tackade ja, fyllde i rekommendationsblanketterna, tog emot kallelsen och befann sig snart i Ghana.

Tjäna som ett par

Paret Malmrose' upplevelser visar några principer om äldre missionärspar som kanske inte alla förstår:

- *Det finns två slags missioner.* 1) Kyrkans president kallar äldre par att verka, antingen hemifrån eller borta från hemmet. 2) En stavspresident kallar

servicemissionärs-par att uppfylla lokala eller regionala behov på deltid, mellan 8 och 32 timmar i veckan. De bor och tjänar vanligtvis hemma, men kan också tjäna borta från hemmet.

- *Missionspresidenter uppmanas att hitta par som kan uppfylla behov i missionen, och paret kan ange sina preferenser.* ”Vi säger inte att par kan välja och vraka bland egna missionsuppdrag”, förklarar äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum. ”En kallelse är fortfarande en kallelse. ... Men vi pratar med våra äldre par om hur de föredrar att tjäna, och vi beaktar detta noga för att kunna låta dem tjäna var och hur de vill tjäna.”¹
- *Missionspresidenterna rådgör med paren om hur man bäst kan använda deras färdigheter och förmågor.* ”För att få den mest meningsfulla upplevelsen som seniorpar”, säger president Robison, ”behöver de få chansen att både arbeta inom områden som de känner starkt för och där deras kunskapsnivå gör att de känner att de har något att erbjuda”.

President Robison visste till exempel att äldste Malmrose talar franska, vilket är till hjälp eftersom

STÅ TILL FÖRFOGANDE

”Vi behöver många, många fler äldre missionärspär. ... Stå till förfogande ... Det är inte ofta i livet som ni kan åtnjuta den ljuva anden och tillfredsställelsen som kommer av att tillsammans tjäna i Mästarens verk på heltid.”

President Thomas S. Monson, ”Vi möts tillsammans igen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.

många afrikaner talar franska. ”Jag hade tänkt att han skulle ägna sig åt resor och att arbeta med visum”, säger president Robison. ”Men när han kom hit insåg jag att det inte var det som han verkligen var intresserad av. Så jag frågade om han ville använda sina datakunskaper. Han har besparat oss massor med tid.” Äldste Malmrose hjälper också missionärer, särskilt fransktalande missionärer, att förbereda namn och utföra tempeltjänst för sina släktingar. Syster Malmrose, som är legitimerad sjukvårdare, fick i uppdrag att arbeta med missionens läkare och sjuksköterska.

Herren banar vägen

Liksom paret Malmrose upptäcker andra par att när de litar på Herren så banar han vägen. Det var vad som hände Alvin och Corazon Rieta från Kawit, Cavite, i Filippinerna.

”Två år före vårt beslut att verka som missionärer började vi göra stora förändringar i vårt familjeföretag”, förklarar äldste Rieta. ”Vår son och dotter hade gått ut college och kunde ta över efter oss, men vi undrade vem som skulle lösa affärsproblem och hur våra kunder skulle reagera på våra planer.”

Syster Rieta var också bekymrad över att lämna sin åldriga mor. ”Jag var rädd att vi skulle förlora henne medan vi var borta”, säger hon. ”Jag kände mig också oförmögen att undervisa om evangeliet.”

De rådgjorde med biskopen och med ett par som nyligen hade verkat i Davao. ”De vittnade alla kraftfullt om att Herren vägleder varje par så att de vet hur de ska ta hand om sina affärer hemma, sin familj, och pengarna till missionen”, säger syster Rieta.

”När vi sökte vägledning”, säger äldste Rieta, ”beaktades våra rädslor. Vårt företag hade framgång trots utmaningar, våra kunder

uttryckte glädje och stöd, och vår familj blev mer sammansvetsad när de tog hand om vår sjuka mor. Vi började förstå att Herren verkligen skulle hjälpa oss.”

Paret Rieta verkar nu med att stödja medlemmar och ledare i Filippinernamissionen Cagayan de Oro.

Mycket ni kan göra

Vissa par bekymrar sig över fysiska begränsningar, men inte Keith och Jennilyn Mauerman från Utah. För många år sedan, fyra månader efter att de hade vigts i Los Angeles-templet, blev Keith inkallad och skickades ut i strid. Som chef för en grupp fallskärmsjägare gick han framför de andra militärerna när en landmina exploderade. Han förlorade båda benen. När han kom hem igen rusade Jennilyn till hans sida.

”Jag visste att jag inte behövde oro mig”, säger Keith, ”för vi har ett evigt äktenskap. Min fru har stöttat mig hela tiden. Hon stöttar mig fortfarande varje dag.”

När syster Mauerman gick i pension bestämde de sig för att verka som missionärer. Men skulle det skapa problem att äldste Mauermans båda ben var amputerade? ”Det finns alltid sådant som jag *inte* kan göra”, säger han, ”men det finns så mycket som jag *kan* göra, så jag visste att det skulle finnas en plats för oss”.

När de fyllde i sina rekommendationsblanketter, kryssade han i rutan som frågade om han hade varit i det militära. Snart fick de ett telefonsamtal från kyrkans avdelning för militärfrågor. ”Jag hade ett id-kort som lät oss komma in på militärbaser, så de bad om vår tillåtelse att rekommendera oss för att verka på en sådan.”

Paret Mauerman kallades att verka på en militärbas i North Carolina. Äldste

Mauerman minns: "På skylten vid inkörporten står det 'Fort Bragg, hem för de luftburna'. När vakten hälsade oss med de luftburnas motto 'Hela vägen!' var det första gången jag hade hört det på många år. Jag kände mig hemma fastän jag aldrig hade varit på Fort Bragg tidigare. Vår missionskallelse var en fullträff och jag vet att Herren bryr sig om mig."

"Vi undervisade om oberoende och återhämtning och hur man stärker äktenskapet", säger syster Mauerman. "Först ville vi inte berätta om vår situation, men vi upptäckte att det hade stor betydelse när vi gjorde det."

Äldste Romrell hade verkat som ung missionär i Brasilien, men han hade glömt mycket av portugisiskan. Och syster Romrell kunde ingen portugisiska. Men med studier och hårt arbete kom äldste Romrells kunskaper i portugisiska tillbaka och syster Romrells kunskaper ökade. En ukulele var också till hjälp.

"Jag tänkte egentligen inte ta med den", säger syster Romrell, "men äldste Romrell kände sig inspirerad att göra det, och det har varit härligt att se vad den har gjort. När vi undervisar undersökare och arbetar på att aktivera och bygga vänskap, är det roligt att använda den och få andra

Efter att ha övervunnit ekonomiska bekymmer verkar äldste och syster Rieta nu i sitt hemland Filippinerna.

För paret Mauerman var det perfekt att få arbeta med militärfrågor. "Vi känner oss hemma här", säger de.

Paret Romrell kände sig inspirerade att ta med en ukulele, och de använder den för att tala musikens universella språk när de besöker hem och sjunger psalmer.

Militärerna och deras fruar såg på oss och sa: 'Om ni kan göra det så kan vi det också.'

Paret Mauerman hade en så positiv upplevelse i North Carolina att de bad om att få verka igen. I dag reser de drygt sex mil från hemmet i Orem till Salt Lake City två gånger i veckan för att tjäna på kontoret för kyrkans avdelning för militära frågor. De undervisar också äldre missionärspår på missionärsskolan i Provo, där de märker att nästan vare grupp har någon som måste övervinna hinder för att kunna tjäna.

Universella språk

Randy och Lou Ellen Romrell från Utah hade kallats till Brasilienmissionen Cuiabá, men de var bekymrade.

att sjunga psalmer. Vi lär oss språket och psalmerna för med sig en stark ande."

Hennes kunskaper i portugisiska är fortfarande bristfälliga, men musik kan hon. "Musik för människor samman", säger hon. "Jag kanske inte förstår allt de säger under ett besök, men när vi sjunger så känner vi gemenskap." När paret Romrell inbjöds att tala i skolorna om den amerikanska tacksägelsedagen, sjöng de psalmer om tacksamhet – ackompanjerade av ukulelen. Och syster Romrell använder också ett mer konventionellt instrument, pianot, för att ackompanjera psalmer i kyrkan.

Och portugisiskan? "Även om jag inte kan tala språket flytande så hjälper det att bara lära sig några ord", säger hon. "Kan man säga hej och hälsa på andra kommer man

”VART DU STYR MINA STEG”

”När jag tänker på det stora behovet av äldre missionärer, tänker jag ofta på den älskade psalmen ’Kanhända ej uppå stormigt hav’ (Psalmer, nr 178) och dess budskap ’Jag går vart du styr mina steg.’ ”

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum.

PAR SÖKES

”Vårt budskap till alla våra äldre par är enkelt: Vi har stort behov av er. Vi gör allt vi kan för att det ska bli så smidigt som möjligt för er att verka. ... Tiderna ropar efter er. Det finns människor som behöver er. Snälla, verka!”

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, *Deseret News*, 14 sep. 2011.

långt. Låt dem veta att du håller på att lära dig språket. Gör det enkelt för dig och lita på Anden.” Och Anden är naturligtvis ett språk som alla kan ta del av.

Tjäna hemma

Paul och Mar Jean Lewis från Utah hade redan tjänat som missionärer tillsammans tre gånger (i templet i Palmyra, New York; i templet i Hongkong, och med seminariet och institutet i Kroatien, Serbien och

syster Lewis, ”även några som har irrat sig bort från vägen. Att se dem komma tillbaka, ta emot förrättningar och besöka templet är en underbar välsignelse.”

”Många par, när de tänker på en mission, är bekymrade över vad de ska göra med sitt hem och bilen eller vad de kommer att gå miste om med familjen”, säger äldste Lewis. ”Vi har kunnat bo i vårt eget hus och köra vår egen bil. Vi uppmanas att vara med på familjeaktiviteter så länge som de inte inkräktar på

Paret Lewis tjänar hemma och gläds åt att lära känna heltidsmissionärer och medlemmar i den egna staven.

Paret Sorensen ger skolbarn på Cooköarna små stenar för att påminna dem att hålla ”bergfast hårt i Kristus”.

Slovenien). De förberedde sig för att verka ytterligare en gång när deras stavsresident frågade: ”Skulle ni vara villiga att tjäna här i vår egen stav, och stötta missionen vi tillhör?”

”Vi var nya här, så det var en underbar möjlighet”, säger syster Lewis. ”Vi tjänar tillsammans med de unga äldsterna och systrarna, har ett nära samarbete med missionspresidenten, är med på distrikts- och zonmöten och arbetar med församlingarnas missionsledare.” De besöker också undersökare och personer som är mindre aktiva.

”Vi har träffat underbara personer som vi aldrig skulle ha lärt känna annars”, säger

våra missionsansvar. Och vi var till och med här när ett barnbarn föddes.”

Välsignelser för familjen

Å andra sidan säger Jill och Kent Sorensen, som tillhör samma stav, att ett av de bästa sätten att stärka deras familj har varit att tjäna borta från hemmet. Syster Sorensen säger: ”Några av de främsta ursäakterna som par ger för att inte verka som missionärer är barnbarn, gifta barn med svårigheter, döttrar som väntar barn, gamla föräldrar, och så vidare. Familjen är en prioritering, och man saknar dem varje dag. Men när man går ut som missionär sänder man en

mäktigt budskap om att missionsarbete också är viktigt.”

Dessutom, tillägger äldste Sorensen, ”finns det så många sätt att hålla kontakten nu att man kan se hur de har det hela tiden.”

Paret Sorensens missionshistoria började för tre år sedan när deras biskop bad dem att ordna månatliga brasaftnar för par som övervägde att verka som missionärer. ”Efter att ha pratat om det hela tiden”, säger syster Sorensen, ”var vi ju tvungna att själva göra det!” De kallades att verka på Cooköarna, där Jills farföräldrar hade verkat för 50 år sedan.

I dag har de bland annat som uppgift att undervisa om Bibeln i skolorna.

Världen över säger äldre par att de genom att hjälpa andra och tjäna tillsammans stärker äktenskapet, och det för dem närmare vår himmelske Fader.

”Vi talar om att Kristus är klippan”, säger äldste Sorensen. ”Vi ger eleverna en liten sten och uppmanar dem att hålla bergfast hårt i Kristus. Vart vi än kommer nu, säger alla ’bergfast!’ när de ser oss.”

Kom och hjälp till

Om ni överväger en heltidsmission eller en servicemission för kyrkan, skulle alla de här paren fråga er samma sak som president Robison frågade Gerald och Lorna Malmrose: ”Kan ni komma och hjälpa till?” Och de skulle säga att oavsett hur ni hjälper till så är det här löftet säkert: Ni behövs, ni kan bidra och ni blir välsignade och älskade. ■

SLUTNOT

1. ”Elder Jeffrey R. Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 14 sep. 2011, deseretnews.com.

MÅNGA SÄTT ATT TJÄNA

Se vilka möjligheter som finns, hör från personer som tjänar just nu och få svar på frågor på lds.org/callings/missionary.

LÄTTARE ÄN NÅGONSIN TIDIGARE

Flexibla riktlinjer gör det lättare för äldre par att tjäna.

- Par som utför en servicemission kan bo hemma och tjäna lokalt.
- Par kan verka 6, 12, 18 eller 23 månader. De kan tjäna internationellt i mindre än 18 månader om de betalar för resorna.
- Par kan, på egen bekostnad, lämna missionen för en kort tid, normalt sett inte längre än sju till tio dagar, för att åka hem i samband med en trängande familjeangelägenhet.
- Det finns en gräns för boendekostnader. Par betalar inte mer än en viss summa för bostad, inklusive hyra, vatten, el, värme, etc. och möbler.
- Bostäderna är säkra och bekväma. Missioner eller områdeskontor ordnar med en bostad som är ren, enkelt möblerad och ekonomisk.
- Deras schema är mindre krävande. Par förväntas inte följa samma arbetsschema som yngre ensamstående missionärer.
- Kommunikation med familjen sker oftare. Par kan kommunicera med sin familj oftare än unga ensamstående missionärer tillåts göra.

NÄR pornografi drabbar hemmet –

BÅDE HUSTRUN
OCH MANNEN
behöver helas

*Jag har personligen sett
att Frälsarens makt att
hela kan komma till både
hustrur och makar när
männen kämpar mot
pornografi.*

Anonym

I nom mina första sex månader som biskop hade jag flera par i min församling som kom till mig i förtroende, för att berätta om makens kamp mot bruket av pornografi. I vissa fall var hustrun skakad av chocken, av att just ha fått veta den förödande hemligheten. Andra hade känt till den i månader eller år.

Jag har känt medlidande med varje par, och har känt Frälsarens återlösande kraft när jag regelbundet och

omsorgsfullt har rådgjort med var och en av bröderna, för att hjälpa dem skaka av kedjorna som vill binda dem (se 2 Ne. 9:45).

Kanske har Anden ändå utgjutits allra starkast när jag har träffat deras hustrur. Jag har märkt att medan några av såren är färska och andra har ärrats efter år av utsatthet, kämpar alla de här systrarna med ett djupt, andligt sår, orsakat av frågor som: "Vad har jag gjort för att få honom att inte känna sig dragen till mig?" eller "Varför vill han föreställa sig att han är med någon annan än med mig?"

Eftersom det är mannen som begått överträdelsen, är det lätt för biskopen att känna att det främst är mannen som behöver tillgång till nycklarna som öppnar för Frälsarens helande kraft, men jag har lärt mig att hustruns behov av att bli helad från smärta och trauma är lika stor som makens behov av att bli helad från synd och tvångsmässiga drifter.

I sitt tal till nephiterna fördömde profeten Jakob männen för deras otrogna uppträdande mot sina hustrur, "av vilka många är mycket milda och kyska och känsliga inför Gud, vilket är behagligt för Gud" (Jakob 2:7). Han fortsatte: "Ni har krossat era ömma hustrurs hjärtan ... på grund av ert dåliga föredöme inför dem. Och deras hjärtans gråt uppstiger till Gud emot er" (Jakob 2:35). Jag har bevittnat denna gråt personligen. Den kommer inte bara från hustruns djupa känsla av att vara bedragen, orsakad av makens pornografibruk, men också från de förödmjukande ord och det vresiga beteende som ofta följer med hans inre kamp. Faktum är att det inte är ovanligt att en man, vars vana har kommit i dagen, lägger skulden för sitt uppträdande på sin hustru genom att lyfta fram något hon har gjort eller inte gjort. Tragiskt nog är det inte heller ovanligt att hustrun börjar ta åt sig och tro på de här beskyllningarna.

Ett sådant par satt på mitt kontor bara några dagar efter makens avslöjande om de pornografivanor som hade plågat honom sedan ungdomen. När hustrun lyssnade

på en hjälpföreningslektion, baserad på syster Linda S. Reeves tal från generalkonferensen i april 2014, ”Skydd mot pornografi – ett hem med Kristus i centrum”, började hon i sin makes kritiska uppträdande mot henne känna igen många av de tendenser läraren beskrev. Efter lektionen konfronterade hon sin make med frågan, och han erkände hemligheten som han hade dolt så länge. Hennes redan misshandlade självkänsla förvärrades nu av en förtärande förbittring. Under deras första möte med mig, hade de svårt att se hur deras äktenskap skulle kunna fortsätta. Jag försäkrade dem att det fanns hopp, gav några inledande råd och inbjöd dem att komma tillbaka och träffa mig enskilt.

Förutom de innerliga böner jag uppsände som förberedelse för dessa möten, gick jag också igenom

HUR PRÄSTADÖMSLEDARE KAN VARA TILL HJÄLP

När ledare arbetar med makarna till medlemmar som kämpar med pornografi, kan ledarnas ansträngningar att få dessa makar att känna sig hörda och förstådda vara lika viktiga som något råd de kan ge. Överväg följande förslag från Ministering Resources (ministering.lds.org):

- Träffas regelbundet och ge stöd.
- Betona Frälsarens förmåga att personligen hela pornografianvändarens maka (se Alma 7:11 och Matt. 11:28–30).
- Uppmana personen, när så är lämpligt, att gå på ett stödgruppsmöte inom återhämtningsprogrammet för missbrukare eller en liknande stödgrupp.
- Hjälpa maken/maken förstå att hon eller han kan få egen inspiration till att veta hur man sätter upp tydliga gränser i relationen och i hemmet.
- Hjälpa maken/maken hitta en pålitlig vän eller familjemedlem som fortlöpande kan ge meningsfullt stöd.
- Hjälp personen som använder pornografi att ta ansvar för sina handlingar och stödja sin maka/make.
- Överväg att uppmana personen som använder pornografi att söka professionell hjälp eller rådgivning. Ta reda på vilka lokala resurser som erbjuds och som harmonierar med evangeliets principer.

Nedan: Kerri var helt förkrossad när hon fick kännedom om sin makes kamp mot pornografi, men hon fann hopp och helande genom Jesus Kristus och hans försoning.

förslagen som ges i Ministering Resources [Hjälpresurser] på LDS.org, särskilt förslagen i resurser för att stödja pornografianvändarens maka, där jag läste följande: "Uttryck din kärlek till och omsorg om henne enskilt, liksom för hennes make. Förtydliga att hon inte är ansvarig för sin makes pornografi- bruk eller dåliga uppträdande och att hon inte förväntas tåla övergrepp."

När jag träffade den här systemen gav jag akt på rådet och tillade min försäkran att hennes makes handlingar inte alls handlade om henne – inte om något som hon hade gjort eller inte hade gjort – utan att det i stället handlade om hans egen inre konflikt. Jag såg hur en våg av lättnad och tröst kom över henne när hon förstod vad jag sa och kände Andens bekräftelse på att det verkligen var sant. I slutet av intervjun frågade hon om jag ville ge henne en prästadömsvälsignelse. Jag insåg att jag var den ende som hon kunde vända sig till för en sådan välsignelse, eftersom hon föredrog att hålla sin situationen dold från släkt och vänner.

För att hjälpa till med läkningsprocessen inbjöd jag maken att delta i en lokal grupp för återhämtning från missbruk för sista dagars heliga, och jag uppmuntrade hans hustru att delta i en motsvarande grupp för makor och familjemedlemmar. Hon berättade för mig om den tröst hon fått av att få träffa andra systrar som förstod hur hon led, och hoppet det gav henne att se

par som hade gått igenom samma prövning och som hade klarat av att komma ur det tillsammans.

Flera månader har nu gått sedan mitt första möte med det här paret, och min kärlek till och omsorg om dem har vuxit till följd av våra många samtal. Även om jag inser att deras fortsatta väg inte blir utan bakslag, är det en glädje för mig att få höra om varje ytterligare månad som maken har hållit sig fri från lystnad och pornografi, och att se hans hustrus självkänsla och självförtroende öka, vilket är tydligt märkbart.

Under de senaste intervjuerna jag haft med dem har ångesten och tårarna från våra första möten ersatts med många leenden och även skratt. Men, det kanske främsta resultatet har varit hopp – inte bara om att deras äktenskap kan fortsätta, utan också om att det till och med har potential att bli något vackert och upphöjande.

Jag inser att alla par tyvärr inte uppnår samma resultat. En del äktenskap kan ta slut när pornografianvändaren vägrar att ändra sig. Oavsett vilken väg maken väljer att ta, har jag lärt mig att rådet att sörja för hustrurna är inspirerat. Jag hoppas att ingen syster i den här situationen någonsin känner sig förbisedd, missbedömd eller missförstådd av sin biskop. Biskopens hjälp är en viktig kanal genom vilken Frälsaren uppenbarar sin förmåga att fullkomligt hela varje hjärta – även de som har varit "genomborrade med djupa sår" (Jakob 2:35). ■

RÅD OCH TRÖST FÖR MAKAR

"Vi som ledare är mycket bekymrade över makarna och familjerna till dem som lider av pornografimissbruk. Äldste Richard G. Scott har väddat: 'Om du själv är fri från allvarliga synder, lid då inte i onödan av följderna av andras synder. ... Du [kan] hysa medkänsla. ... Men du bör inte själv känna något ansvar för den personens handlingar.' Du ska veta att du inte är ensam. Det finns hjälp att få. Det finns möten för makar till missbrukare, också telefonmöten, som gör det möjligt för makar att ringa in till ett möte och delta från sitt eget hem."

Linda S. Reeves, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, "Skydd mot pornografi – ett hem med Kristus i centrum", *Liahona*, maj 2014, s.16.

Väktare PÅ TORNET

”På dina murar,
Jerusalem, har jag
ställt väktare. Varken
dag eller natt får de
någonsin tystna. Ni
som ropar till Herren,
unna er ingen ro.”

Jesaja 62:6

Väktare

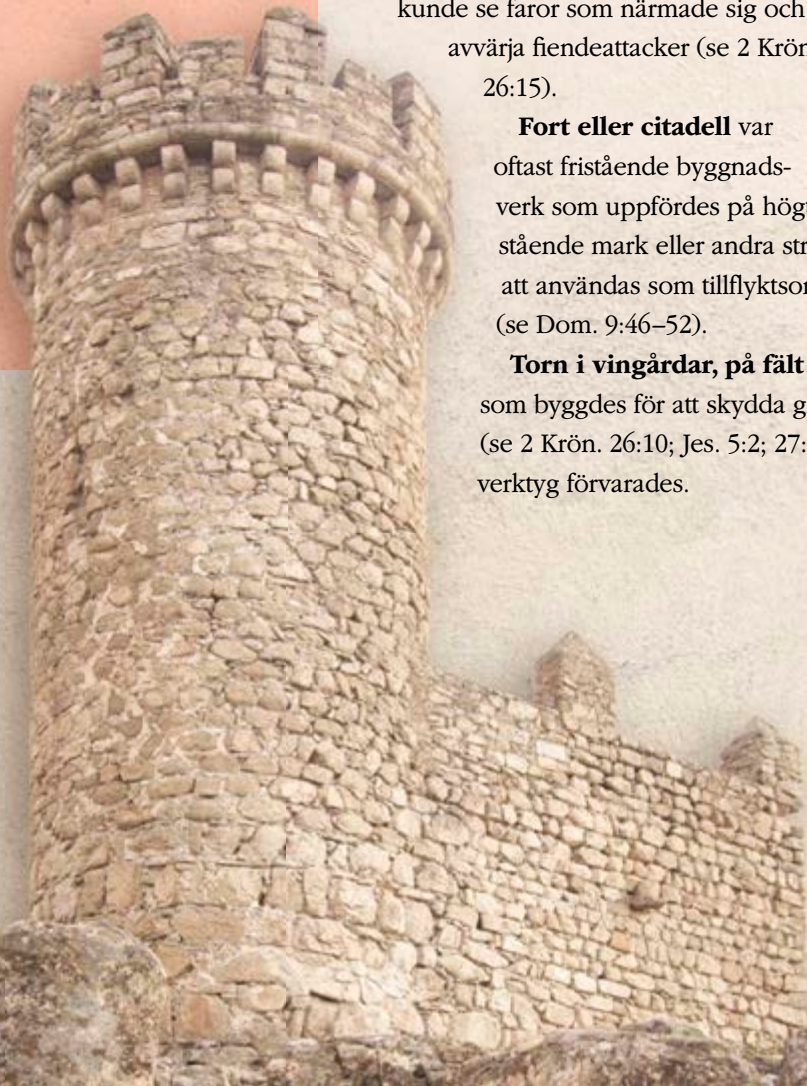
Väktare var män som stationerats på en mur eller ett torn för att vara på vakt och varna för faror som närmade sig. De anställdes för att skydda städer, vingårdar, fält och ängar.

Olika slags torn

Torn på stadsmurar byggdes vanligtvis vid portar eller i hörn (se 2 Krön. 26:9). I tornen vid portar eller i hörn kom man så högt upp att man kunde se faror som närmade sig och avvärja fiendeattacker (se 2 Krön. 26:15).

Fort eller citadell var oftast fristående byggnadsverk som uppfördes på högt stående mark eller andra strategiska platser. De var ibland stora nog att användas som tillflyktsort för en hel stad när den var under attack (se Dom. 9:46–52).

Torn i vingårdar, på fält eller ängar var små konstruktioner som byggdes för att skydda grödor och hjordar från tjuvar och djur (se 2 Krön. 26:10; Jes. 5:2; 27:3). Ofta var det lägre planet ett rum där verktyg förvarades.

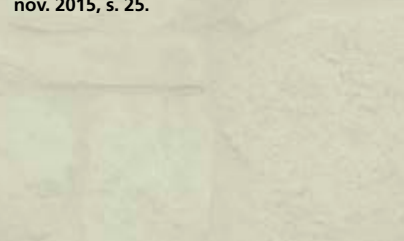

PLIKTEN ATT VAKA

”Genom århundradena har profeter uppfyllt sin plikt när de varnat folket för

kommande faror. Herrens apostlar har plikten att vaka, varna och räcka ut handen för att hjälpa dem som söker svaren på livets frågor.”

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, ”Gud står vid rodret”, *Liahona*, nov. 2015, s. 25.

BIBELFAKTA

I Gamla testamentet jämförs Herren ibland med en borg eller ett torn för tillflykt (se Ps. 18:2; 61:3; Ords. 18:10; 2 Sam. 22:3) och profeter

jämförs ibland med väktare (se Jes. 62:6; Jer. 6:17; Hes. 3:17; 33:7; Hos. 9:8; Mika 7:4).

”Jag har satt dig till väktare för Israels hus, för att du på mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun” (Hes. 3:17; se också Hes. 33:1–7).

Väktare på tornet:

Har en förhöjd utsikt. Som Guds kallade och bemyndigade tjänare är profeterna åtskilda från världen. De närmar sig Gud och tillåts se saker och ting ur ett mer himmelskt perspektiv.

Ser sådant som andra inte kan se. ”En siare kan känna till sådant som har hänt och även sådant som skall hända, och genom dem skall allt uppenbaras, eller snarare, skall hemliga ting tillkännages. Och fördolda ting skall komma fram i ljuset, och sådant som inte är känt skall tillkännages genom dem, och genom dem skall även sådant tillkännages som annars inte kunde bli känt” (Mosiah 8:17).

Är vaksamma. Profeter har ett högtidligt ansvar att varna oss för kommande faror, och de kommer alltid att göra det oavsett rådande åsikter eller trender i samhället.

Varnar för sådant som ska hända långt in i framtiden. ”En profet fördömer synd och förutsäger dess följder. Han predikar rättfärdighet. Ibland kan profeter inspireras att förutsäga framtiden för människosläktets bästa” (Handledning för skriftstudier, ”Profet”, [lds.org/scriptures/gs](https://www.lds.org/scriptures/gs)).

Ger trygghet och skydd. Genom att följa profeternas varningar kan vi känna oss trygga och undvika det elände som kan drabba oss, enskilt eller kollektivt, om vi inte lyder. ■

EN ANDRA CHANS

Första gången jag träffade honom bar jag på min fiol.

Han hasade sig fram till mig när jag gick in i matsalen med fiolväska slängande mot benet.

"Fiol", sa han när han var framme.

"Ja", sa jag.

Jag hade aldrig riktigt pratat med någon som hade ett funktionshinder och visste inte vad jag borde säga. Han följde efter mig till mitt bord och satte sig ner bredvid mig och pekade på fiolväska.

"Fiol", sa han igen.

Jag öppnade väskan och hans ögon lyste. Han började knäppa på fiolsträngarna, men alldeles för hårt. Mitt hjärta började bultade när jag föreställde mig hur en sträng gick av, så jag stängde väskan försiktigt. Han gav mig en stor kram innan han gick.

Jag såg honom ofta efter det.

Varje gång han såg mig lade han armarna runt mina axlar och pussade mig på huvudet.

"Fiol", sa William när han närmade sig.

Under resten av tiden på high school försökte jag alltid undvika honom om jag såg att han kom gående. När han hittade mig och överöste mig med sina kramar och blöta pussar så fann jag mig i det i några sekunder med ett ansträngt leende, och sedan gick jag snabbt iväg utan att säga ett ord.

"Åh nej", muttrade jag när jag såg honom under min sista orkesterkonsert i high school. Efter konserten slingrade han sig fram till mig där jag stod med mina vänner utanför aulan.

Mina vänner drog sig undan när han kom fram med ett leende och med armarna öppna för att ge en kram.

"William!"

Jag vände mig om och såg en kvinna komma joggande mot oss.

"Förlåt", sa hon och krokade arm med honom. "William älskar fioler. Han bönade och bad mig om att ta honom till konserten ikväll. Nu går vi, raring."

Det var först då som jag insåg att jag inte ens hade vetat vad han hette. Jag hade träffat William två år tidigare, men hade ägnat så mycket tid åt att

undvika honom att jag aldrig hade ansträngt mig att lära känna honom. När jag såg William och hans mamma gå därifrån överväldigades jag av skuldkänslor.

Åratal senare, när jag hade gift mig, födde jag en vacker liten pojke med Downs

syndrom som vi gav namnet Spencer. Jag tänkte ofta på William när jag tittade på min son, och jag undrade om Spencer skulle få liknande upplevelser. Skulle andra undvika honom därför att han pussades för mycket eller kramades för hårt? Skulle hans kamrater känna sig illa till mods över hans begränsningar?

När Spencer var fyra månader gammal tog jag honom till sjukhuset för ett besök. När jag tog ut honom ur bilen såg jag två personer som kom ut från sjukhuset. Förbluffad insåg jag att det var William och hans mamma.

"William!" ropade jag med bultande hjärta när vi kom närmare.

"Hej!" Han lunkade över parkeringsplatsen med ett stort leende på läpparna. Han räckte fram handen och tog tag i min i en entusiastisk handskakning.

"Hur är det med dig?" frågade jag honom.

"Fiol", sa han medan ögonen lyste av glädje.

Fiol. Han kom ihåg mig också. "Ja", lyckades jag få fram genom ett tårdränkt skratt, "jag spelade fiol".

Medan vi pratade sände jag upp en tacksam bön för en kärleksfull himmelsk Faders ömma barmhärtighet. Han visste hur gärna jag ville träffa William igen. Jag är tacksam för att Gud såg mig – en kämpande ung mamma, överväldigad av min sons hälsoproblem och orolig för hans framtid – och gav mig en upplevelse som påminde mig om att han är medveten om oss. ■

Kaylee Baldwin, Arizona, USA

Jag hörde kvinnan lägga vad som verkade vara ett oändligt antal mynt på disken som betalning.

ÅK OCH HJÄLP HENNE

Jag stod i kön i butiken vid en bensinstation. Framför mig bad en mamma med två små barn om bensin för tre dollar och två strutar vaniljglass.

Jag såg med en gång att de hade ont om pengar. Barnen var barfota och hade slitna kläder på sig.

Jag hörde kvinnan lägga vad som verkade vara ett oändligt antal mynt på disken som betalning.

När jag hade betalat för min bensin gick jag ut och såg mammans bil. Det var en gammal modell som troligen drog mycket bensin.

Jag kände medlidande med tvåbarnsmamman, men startade min motorcykel och for iväg.

Mindre än en minut efter att jag kört ut på huvudleden kom en röst till

mig: "Åk och hjälp henne." Maningen kom två gånger.

Jag skakade på huvudet och tänkte att hon förmodligen redan hade åkt därifrån. Och vad skulle jag kunna säga till henne?

Rösten kom tydligt en tredje gång: "Åk och hjälp henne!"

Jag vände tillbaka till bensinstationen och försökte komma på vad jag skulle säga om hon fortfarande var där.

När jag kom fram såg jag att hennes bildörrar var öppna. Hon satt i förarsätet och hennes två små barn njöt av sina glassar i baksätet.

Jag bad en liten bön och frågade min himmelske Fader vad jag skulle säga. Samma röst sa till

mig: "Presentera dig och fråga om hon behöver hjälp." Jag gick fram till hennes bil och presenterade mig. Jag sa att jag hade känt mig manad att fråga henne om hon behövde hjälp.

Hon började gråta och sa: "Jag har precis bett till Jesus om att skicka någon som kunde hjälpa mig."

Vår himmelske Fader hade besvarat hennes bön. Jag betalade för en full tank bensin och gav henne telefonnumret till en person i vårt äldstestevorum som behövde anställa fler just då. Jag vet inte vad som hände med den unga mamman efter det, men jag är tacksam över att jag följde maningen att hjälpa henne. ■ Thomas Robbins, Kalifornien, USA

SKJUT INTE!

Bob och jag satt i vår polisbil och väntade på ett livstecken längre ner på gatan. Vi hade påbörjat spaningen två timmar tidigare efter att ha upptäckt bilen som nämndes i ett radiolarm.

”Väpnat rån på gång”, löd larmet. ”Två män, båda beväpnade. De sågs

nyss i en orange bil. Vittnen säger att männen är brutala och benägna att skjuta.”

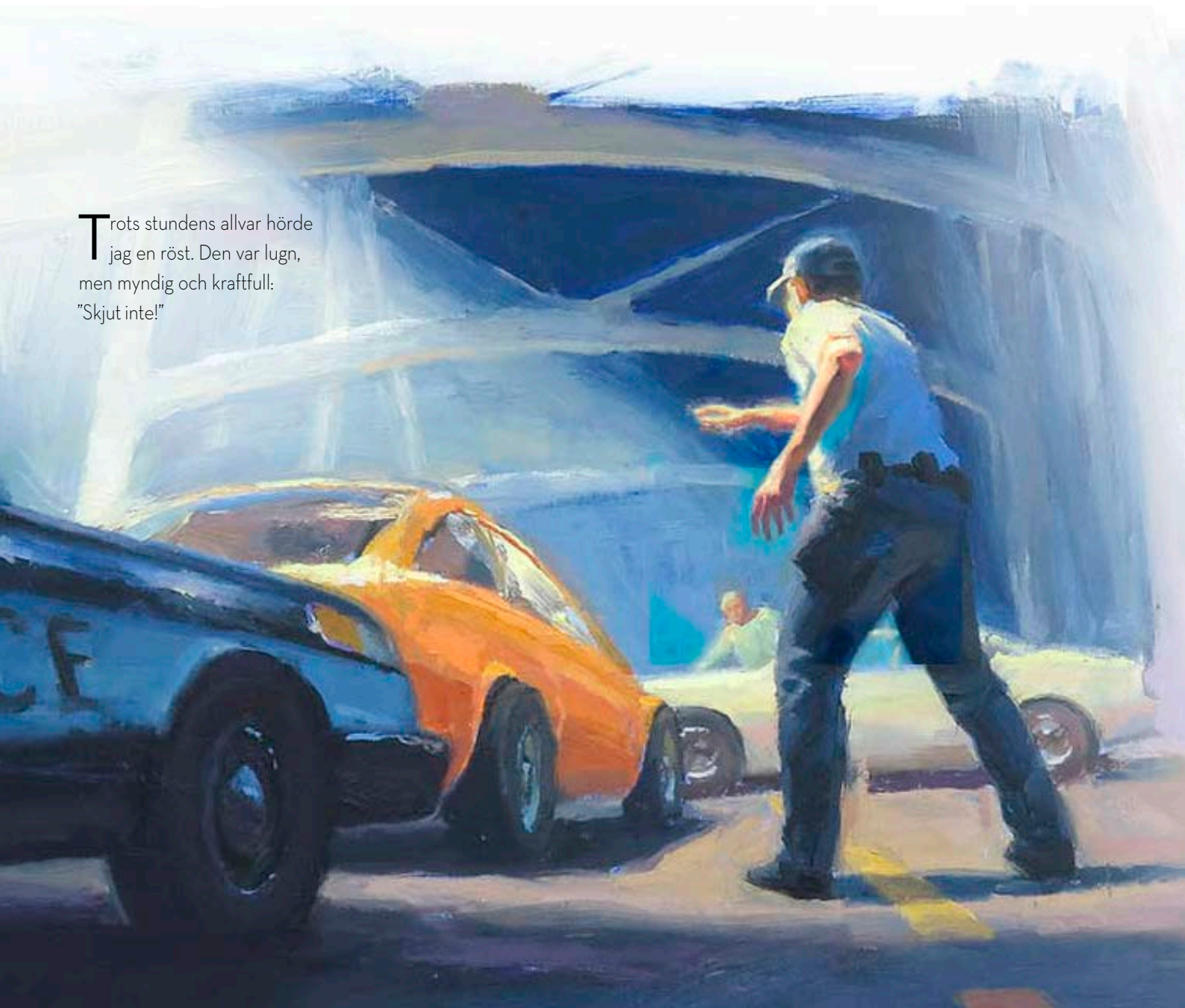
En serie väpnade rån hade nyligen inträffat i området, men trots våra bästa ansträngningar hade rånarna flytt upprepade gånger. De här tankarna försvann snabbt när jag

såg två personer komma ut ur ett hus på den mörka gatan och hoppa in i den orangefärgade bilen. De var nu på väg mot oss.

”Begär förstärkning”, sa jag. ”De misstänkta är på väg norrut härifrån.”

Vår förstärkning, två vardagsklädda poliser i en civil polisbil, svängde in

Trots stundens allvar hörde jag en röst. Den var lugn, men myndig och kraftfull: ”Skjut inte!”

framför bilen och Bob och jag följde efter. När våra tre bilar kom ut på en bro, stannade förstärkningsteamet plötsligt tvärsöver bron framför den orangefärgade bilen och vi parke-
rade bakom den för att stänga in de misstänkta. Bilen stannade nästan omedelbart och de båda personerna hukade sig.

”Kliv ur bilen med händerna över huvudet!” beordrade jag efter att ha stigit ur min bil. Inget hände.

Beväpnad och redo att skjuta befälde jag igen: ”Kliv ur bilen med händerna över huvudet. Gör det nu!”

Plötsligt reste föraren sig upp och vände sig mot mig. Jag kunde se ett metallföremål glimma till i händerna.

Min polisträning och sunda förnuftet sa att jag skulle avfyra min pistol för att rädda mitt liv. Men trots stundens allvar hörde jag en röst. Den var lugn men myndig och kraftfull: ”Skjut inte!”

Jag trodde att jag skulle bli skjut-
ten i vilken sekund som helst, men väntade på att någon i bilen skulle börja skjuta först. I stället lyfte föraren händerna, höll upp vad som såg ut som en pistol över huvudet, och slog ner händerna i knät.

”Stilla!” sa jag när jag rusade fram till bilen. ”Rör dig inte!”

I det ögonblicket kändes det som en teveserie – tills jag insåg att de hårdnackade brottslingarna i bilen faktiskt var två rädda unga tjejer. Det jag trodde var en pistol var bara spännet på ett bilbälte.

Tjejerna, fick vi snart veta, hade lånat ut bilen till sina pojkvänner. De hade ingen aning om vilket slags män de var.

”Jag trodde det var över för din del, Call” sa Bob till mig senare. ”Jag började nästan skjuta. Jag vet inte varför jag inte gjorde det.”

De båda poliserna i den civila polisbilen sa samma sak, fast det var bara jag som hade hört rösten. Jag vet att det bara var himlens kraft som kunde ha räddat de båda tjejerna från döden, och hindrat fyra poliser från att göra ett tragiskt misstag. Den upplevelsen övertygade mig om att vår himmelske Fader alltid kan och kommer att ingripa till vår fördel. ■

Anonym

LÄR DEM ATT LÄSA MORMONS BOK

Under vår tid som missionärer i Schweizmissionen Genève, kallades jag och avskildes till grens-
president, och min fru kallades att bli Hjälpföreningens president. Tillsammans arbetade vi av all kraft för att ge ny livskraft åt den lilla grenen. Grenen organiserades på 1960-talet, men det hade inte

förekommit några dop på många år, och grenen hade inte sänt ut några missionärer till missionsfältet på 15 år.

Det var uppenbart att vi behövde Herrens hjälp för att hitta lösningar på de otaliga svårigheter som grenen kämpade med. När jag hade bett om grenens utmaningar, sa Herrens ande till mig: ”Lär medlemmarna att läsa Mormons bok, så får ni framgång.”

Vi gjorde omedelbart upp planer på att få alla medlemmarna att börja läsa Mormons bok.

Det fick utomordentliga följder. Frid och Herrens ande blev återigen rådande i grenen. Nya familjer blev medlemmar. En ung man, motiverad av sin önskan att tjäna, åkte ut som missionär. Flera vacklande äktenskap stärktes och familjerna blev mer sammansvetsade. Den här grenen fortsätter att gå framåt i dag.

Vi och grensmedlemmarna bevittnade Mormons boks mirakulösa kraft. Den är verkligen slutstenen i vår religion och våra vittnesbörd om evangeliet och Jesus Kristus. Vi älskar den av hela vårt hjärta. Den är en källa till oändlig och oföränderlig kunskap.

Den här upplevelsen lärde oss att Mormons bok är det säkraste medlet varigenom vi kan hjälpa våra bröder och systrar att komma ut ur det andliga mörkrets skuggor som täcker jorden. Den här boken ger frid, glädje, lycka och en stark önskan att följa Frälsaren Jesus Kristus. ■
Emilien Rioux, Quebec, Kanada

Hur man känner igen Satans förfalskningar

Dennis C. Gaunt

Jag stoppade ett par dollarsedlar i plånboken i mataffären när en av sedlarna fångade mitt intresse. Jag tyckte att den gröna färgen var lite ljusare än på de andra, så jag tittade lite närmare på den. Då såg jag att bilden av president George Washington inte var lika skarp. Papperet kändes också fel. Det var en förfalskning! Kassören bytte ut den till en riktig dollarsedel och lämnade över den förfalskade sedeln till butikschefen.

Jag har tänkt mycket på den falska dollarsedeln sedan dess. Jag undrade hur länge den hade varit i omlopp och hur många personer den hade lurat under årens lopp. Faktum är att om jag inte hade varit uppmärksam så skulle den ha lurat mig också. Men när jag jämförde den mot den riktiga sedeln och fokuserade på skillnaderna i stället för på likheterna, kunde jag se att det var en förfalskning.

Mormons bok är full av exempel på andliga förfalskare som följde Satans

metoder att ljuga och bedra andra för sin egen vinnings skull. Genom att studera deras trick och taktik börjar vi lägga märka till deras misstag och fel på samma sätt som ett vant öga börjar se skillnaden mellan äkta och falsk valuta. Ju mer vi tränar ögat att se skillnaderna, desto bättre förberedda är vi att avslöja vår tids förfalskningar och stå emot deras lögn.

Samla kunskap om Satans förfalskningar

Satan försöker leda bort oss genom sitt eget slags andliga förfalskning, och om vi inte är försiktiga kan vi bli lurade. President Joseph F. Smith (1838–1918) varnade: "Satan är en skicklig imitator. När äkta evangeliesanning ges till världen i ständigt ökande mängd, sprider han osanna lärors falska mynt. Ta er tillvara för hans förfalskade valuta. Den inbringar er ingenting annat än besvikelse, olycka och andlig död."¹

Det bästa skyddet vi har mot att bli bedragna av Satans förfalskningar

När vi ställs inför andliga förfalskningar kan Mormons bok hjälpa oss avgöra vad som är sant och inte sant.

är att känna till evangeliets sanningar så bra vi kan. Ju djupare kunskap vi har om sanningen, desto lättare är det att upptäcka skillnaderna när Satan presenterar sina förfalskningar. Så när han gör det behöver vi titta efter skillnaderna och inte likheterna, som jag gjorde med mina dollarsedlar, för det är då som lögnerna alltid uppdagas.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) lärde: "Mormons bok blottställer Kristi fiender. ... Gud som har oändlig

förkunskap utformade Mormons bok så att vi kan urskilja villfarelser och bekämpa falska politiska, religiösa och filosofiska föreställningar i vår tid.”²

I dag befinner vi oss i krig mot Satan. Vi, liksom alla andra arméer, behöver veta vad fienden har för sig. Kunskap om när och var fienden ska anfalla kan till exempel vara ovärderlig information. Att känna vår fiende är att bli smartare än vår fiende. Mormons bok kan hjälpa

oss att samla kunskap om Satans förfalskningsmetoder.

Smicker är en förfalskning

Mer än hälften av förfalskarna i Mormons bok använder smicker och en karismatisk personlighet för att uppnå sina mål. Sherem, till exempel, ”var så lärd att han hade fullkomlig kunskap om folkets språk. Därför kunde han smickra mycket och tala mycket kraftfullt, med djävulens

makt” (Jakob 7:4). Kung Noas orättfärdiga präster talade ”fåfängliga och smickrande ord” (Mosiah 11:7) och fick folket att ägna sig åt avgudadyrkan och annan orättfärdighet. Korihor uppnådde liknande resultat på sin tid när han ”vileledde många hjärtan” (Alma 30:18). Amalickiah och Gadianton använde båda sin förkärlek för smicker för att bilda arméer av orättfärdiga följare (se Alma 46:10; Hel. 2:4).

Det här skedde inte av en slump. Smicker är ytligt, oärligt, ihåligt och överdrivet. Nephi varnade för dem som ”på detta sätt skall lära ut falska, fåfänga och dåraktiga lärosatser och bli uppblåsta i sina hjärtan och som skall försöka att i djupet dölja sina rådslag för Herren. Och deras gärningar skall göras i mörkret” (2 Ne. 28:9).

Smicker används ofta för att bedra. Det har ofta dolda motiv eller en dold agenda. Smicker upphöjer stil framför substans och det tilltalar den inre naturliga människans fåfänga och högmod. Men Herrens profeter uttalar de enkla men viktiga sanningar som vi *behöver* höra.

Smicker är det språk som Satan talar. President James E. Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet, förklarade: ”[Satans] röst låter ofta så förnuftig och hans budskap så lätt att rättfärdiga. Det är en lockande, fångslände röst med smeksamma toner. Den är varken hård eller disharmonisk. Ingen skulle lyssna på Satans röst om den lät sträng eller elak.”³

När världen presenterar en idé, filosofi eller åsikt som enbart verkar tilltala vår fåfänga eller vårt högmod eller som helt enkelt låter för bra för att vara sann, bör det omedelbart vara en varning för oss. Behandla sådana idéer som förfalskningar. Jämför dem med de sanningar som Herrens

”[Satans röst] är en lockande, fångslände röst. ... Ingen skulle lyssna på Satans röst om den lät sträng eller elak.”

profeter undervisar om. Titta efter skillnader, inte likheter, så blir de förfalskade tankarna tydliga.

Nehor – en populär förfalskare

Nehor använde ofta Satans metod att smickra. Låt oss studera honom som ett praktikfall om en andlig förfalskare. Nehor, vars lära verkade omfatta tanken om en återlösare, var en populär och karismatisk predikant bland nephiterna. Nehor fick många efterföljare genom att lära att ”hela människosläktet skulle bli frälst på den yttersta dagen” och ”få evigt liv” (Alma 1:4).

Förstår vi varför Nehors budskap var så attraktivt? Han undervisade om en lättsam och avspänd Gud

– en Gud som, eftersom han älskar alla, kommer att frälsa alla, oavsett vad som har hänt. Så gör vad du vill, för allt går bra. Det är en förförisk filosofi som omfattades lika mycket av folket på Nehors tid (se Alma 1:5) som av många i dag. En gratis biljett till himlen är något som många uppenbarligen vill ha.

Så vad är problemet med Nehors budskap? Låt oss titta på huvudpunkterna i hans resonemang igen:

- Gud skapade alla människor – sant.
- Gud älskar alla människor – sant.
- Vi ska inte vara rädda för Gud – sant.

- Vi ska glädja oss åt tanken på frälsning – sant.

Än så länge finns det många likheter mellan det som Nehor undervisade och evangeliets sanningar. Men kom ihåg, precis som med förfalskade pengar behöver vi titta efter skillnaderna, inte likheterna. Så låt oss titta på Nehors sista punkt:

- Gud ger alla evigt liv – falskt!

Här är den viktiga skillnaden som talar om för oss att Nehor är en andlig förfalskare. Frälsning från fysisk död ges garanterat till *alla*, men frälsning från andlig död är beroende av vår villighet att omvända oss. Om vi omvänder oss, då får vi evigt liv (se Jakob 6:11). Men man kan inte åka snålskjuts.

Gideon och Alma kände igen förfalskaren

Nehors ondska uppenbarades den dag han mötte Gideon, en rättfärdig lärare i Guds kyrka. Gideon hade stått emot kung Noa många år tidigare och hade därför erfarenhet av andliga förfalskare (se Mosiah 19:4–8). Nehor ”inledde en häftig dispyt med honom för att kunna förleda kyrkans folk. Men [Gideon] motstod honom och tillrättavisade honom med Guds ord” (Alma 1:7). Gideon såg att Nehor var en förfalskare. När Nehor blev

avslöjad tog han till mord – en annan av Satans metoder. Men Gideons död var inte förgäves. Folket förde förfalskaren Nehor inför Alma för att dömas.

Alma insåg inte bara att Nehor var skyldig till prästvælde och mord, utan också att han måste åtgärda det, annars skulle prästvælde bland folket ”leda till dess fullständiga undergång” (Alma 1:12). Därför dömdes Nehor till döden och led ”en neslig död” (Alma 1:15).

Gideon och Alma är exempel för oss. När vi har Anden med oss så ser och hör vi ”tingen som de verkligen är” (Jakob 4:13). Vi känner igen Satans förfalskade planer och intriger ”med fullkomlig visshet, liksom dagsljuset skiljer sig från den mörka natten” (Moro. 7:15).

Vår ”förfalskade” fiende är smart, men liksom Gideon och Alma kan vi vara smartare. Precis som jag gradvis började känna igen skillnaderna mellan mina två dollarsedlar, kan vi gradvis träna ögat och sinnet och anden att känna igen skillnaderna mellan sanning och lögn. När vi gör det känner vi igen förfalskarna och kan motstå deras lögn. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, (1982), s. 313.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Ezra Taft Benson* (2014), s. 131.
3. James E. Faust, ”Krafterna som ska rädda oss”, *Liahona*, jan. 2007, s. 4.

SATAN SPRIDER LÖGNER

”Satan, vår motståndare,

vill att vi ska misslyckas. Han sprider lögn som ett led i sitt arbete att bryta ner vår tro. Slugt antyder han att tvivlaren, skeptikern och cynikern är sofistikerad och intelligent, medan de som tror på Gud och hans underverk är naiva, blinda eller hjärntvättade. Satan påstår att det är coolt att betvivla andliga gåvor och profeternas lärdomar.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Var inte rädda. Tro endast,” *Liahona*, nov. 2015, s. 78.

Räknar välsignelser i Madagaskar

Mindy Anne Selu
Kyrkans tidningar

När Solofo Ravelojaonas fru genomled ett hjärtslitande missfall under deras första graviditet, kände han att deras böner besvarades ett år senare med deras andra graviditet. Han och hans fru Hary Martine ser dotterns födelse som en av deras största välsignelser. Solofo förklarar: "Eftersom vi bad till Gud och han gav henne till oss, gav vi henne ett namn som på malagassiska betyder 'Guds svar'."

Solofo, en ung vuxen från Madagaskar, håller fast vid vetskapen om att Gud besvarar böner och välsignar de trofasta i sin tid. "Livet är svårt", säger Solofo, "och när människor inte får som de vill, börjar en del fråga: 'Varför hände det här mig?' De kanske lämnar kyrkan eller ifrågasätter sin tro på Gud. Men när vi följer evangeliet och läser skrifterna så blir det lättare. När man verkligen följer evangeliet så kan man verkligen se välsignelserna."

Om man bor i ett land med allvarliga svårigheter, som stor fattigdom, instabil regering, svag infrastruktur och naturkatastrofer, ser man tydligt varför Solofo säger att livet är svårt. Men för honom uppväger välsignelserna med att följa evangeliet vilken svårighet som helst. "Jag kan inte räkna alla de välsignelser jag får, så länge jag följer evangeliet", säger han.

Eftersom kyrkan är relativt ny i Madagaskar (den första grenen organiserades 1990) säger Solofo att det svåraste med att vara medlem är ryktena och missuppfattningarna om kyrkan. Solofo säger att liksom i Lehis syn om livets träd, "kanske människorna inte helt omfamnar evangeliet eftersom de skäms inför sina vänner och är rädda att de ska stötas bort av sina familj". Det som gör Solofo annorlunda, menar han, är att "jag har aldrig skämts". Jag följer evangeliet och jag vill alltid berätta om det för mina kolleger, trots att en del av dem inte är särskilt intresserade."

Trots det politiska kaoset och de ekonomiska svårigheterna i landet, litar Solofo på de välsignelser som kommer av att följa evangeliet.

Han bär ofta sitt enkla vittnesbörd, ja, så ofta att hans medarbetare kallar honom "pastorn".

Mitt i det ekonomiska och politiska kaoset litar Solofo och Hary Martine till sina tempelförbunds välsignelser (de vigdes i templet i Johannesburg i Sydafrika ett år efter deras missionstjänst – han var i Uganda, hon i Madagaskar), och till Gud. "Jag har evangeliet och jag lägger helt enkelt mitt liv i Guds händer", förklarar Solofo. Han kan lita till sitt fasta vittnesbörd eftersom han redan tror på "Guds svar". ■

MER OM SOLOFO

Vad tycker du om att äta?

Vi äter ris – mycket ris. Något som jag tycker om kallas *ravtoto*. Vi använder ett särskilt verktyg för att slå kassavablad i små bitar och äter dem med ris och fläsk.

Vad tycker du om att göra på fritiden?

Jag tycker om att spela keyboard, sjunga och läsa. Eftersom grenspresidenten visste att jag älskar att sjunga och kan spela keyboard, sa han när jag blev medlem i grenen: "Å, vi har någon som kan leda kören", och jag erbjöd min tid. De hade ingen kör innan dess, men jag började undervisa dem, och nu tycker de om det.

FAKTA OM MADAGASKAR

Språk: Franska, malagassiska
Huvudstad: Antananarivo

KORTA FAKTA

22 005 222 invånare (beräknat antal för 2012)
80 procent av djuren i Madagaskar finns inte någon annanstans på jorden
Fjärde största ön i världen
60 procent av världens vanilj exporteras från Madagaskar

KYRKAN I MADAGASKAR

9 190 sista dagars heliga
37 församlingar och grenar
2 stavar
1 mission

**Äldste
Dale G. Renlund**

i de tolv
apostlarnas
kvorum

ANDLIG STABILITET: BYGG ETT OSÄNKBART SKEPP

Vi behöver tillräcklig andlig stabilitet för att lyckas navigera våra jordeliv och återvända i trygghet till vårt himmelska hem.

I början av 1600-talet befallde den svenske kungen Gustav II Adolf att ett krigsskepp skulle byggas, som fick namnet *Vasa*. Skeppet krävde stora utlägg, särskilt ekvirket som fartyget byggdes av. Gustav II Adolf över såg noga byggnadsprocessen och försökte se till att *Vasa* till fullo uppfyllde hans förväntningar.

När skeppet hade börjat byggas befallde Gustav II Adolf att *Vasa* skulle förlängas. Eftersom spanten redan hade byggts av dyrbar ek, befallde kungen byggarna att öka skeppets längd utan att öka dess bredd. Skeppsbyggarna visste att *Vasas* sjöduglighet skulle äventyras, men tvekade att säga något till kungen som han inte ville höra. De gav efter. Gustav II Adolf insisterade också på att skeppet inte bara som vanligt skulle ha kanoner på ett däck, utan att det skulle finnas kanoner på tre däck, med de tyngsta kanonerna på översta däcket. Återigen gav skeppsbyggarna efter, mot bättre vetande.

Den 10 augusti 1628 påbörjade *Vasa* sin jungfrufärd. När *Vasa* lämnade hamnen träffades seglen av en stark vind och skeppet började luta. Det dröjde inte länge förrän ”hon fick svår slagsida och vattnet forsade in genom kanonportarna tills hon sakta sjönk till botten, med segel, vimplar och allt”¹. *Vasas* jungfruresa blev drygt en kilometer lång.

Gustav II Adolfs önskan om en överdådig statussymbol förstörde vad som kunde ha varit ett magnifikt segelfartyg, den tidens mäktigaste krigsskepp. Skeppsbyggarnas tvekan att säga ifrån – deras rädsla för kungens missnöje – berövade kungen deras kunskap och insikt. Alla inblandade förlorade ur sikte

företagets mål: att skydda Sverige och främja dess intressen utomlands. Ett skepp som försöker trotsa fysikens lagar är helt enkelt en båt som inte flyter.

För att vi ska kunna navigera under jordelivet behöver vi vara tillräckligt andligt stabila för att möta sidvindar och motströmmar, göra de nödvändiga vändningarna och återvända i säkerhet till vårt himmelska hem. Det finns saker vi kan göra för att öka vår andliga stabilitet. Jag ska nämna fyra.

✦ **Håll Guds bud**

Det första är att hålla Guds bud. Liksom *Vasa* var underkastad fysiska lagar, är vi alla underkastade andliga lagar. Ingen är undantagen. Vi behöver lyda de här andliga lagarna, som vi kallar Guds bud.

Att arbeta med fysiska lagar under skeppsbyggnationen kanske kändes restriktivt för Gustav II Adolf, men *Vasa* skulle inte ha sjunkit före sitt första uppdrag om hon hade följt de här lagarna. I stället skulle hon ha haft friheten och flexibiliteten att genomföra det som var meningen att hon skulle göra.

På samma sätt bevarar vi genom lydnad mot Guds lagar friheten, flexibiliteten och förmågan att uppnå vår potential. Buden är inte till för att begränsa oss. I stället leder lydnad till ökad andlig stabilitet och långvarig lycka.

Lydnad är vårt val. Jesus befallde: ”Se, jag har givit er buden. Håll därför mina bud” (3 Ne. 15:10). Så enkelt är det. Fatta beslutet. Bestäm dig nu för att vara fullkomligt lydig. Inget kan stärka din andliga stabilitet mer. Inget ger oss större frihet att genomföra vårt livs mission.

✦ **Följ råd och sluta aldrig studera**

För det andra behöver vi vara uppmärksamma på och följa råden från pålitliga källor och bestämma oss för att lära hela livet.

En av fallgroparna när det gäller studier är den arrogans som kan infinna sig när vi tror att vi vet så mycket att det inte finns något mer att lära sig. Vi har alla sett det här hos personer som är alltför säkra på sin egen begåvning. Det är verkligen svårt att undervisa en besserwisser.

Med tanke på det, och med en önskan att ständigt lära, har president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, sagt: ”Jag är fortfarande ett barn som har mycket att lära. De flesta kan lära mig något.”² När president Eyring kallade mig att bli generalauktoritet lärde han mig något viktigt. Han sa att när han hör någon återge en berättelse som han har hört förut eller använder ett skriftställe som han känner till, frågar han sig: ”Varför betonar Herren det här för mig?” och ”Vad kan jag mer lära mig av den berättelsen eller det skriftstället?” Om vi vill öka vår andliga stabilitet måste vi vara villiga att lära och tillräckligt ödmjuka för att ta emot vägledning oavsett ålder och erfarenhet.

Det är verkligen vårt val. Vi kan antingen lyssna på och följa råd vi får av kyrkans ledare, särskilt dem vi stödjer som profeter, siare och uppenbarare; av föräldrar och av pålitliga vänner – eller inte. Vi kan sträva efter att ständigt lära oss mer – eller inte. Vi kan öka vår andliga stabilitet – eller inte. Om vi inte ökar vår andliga stabilitet blir vi som skeppet *Vasa* – en båt som inte flyter.

✦ *Gör Jesus Kristus till din grund*

Det fjärde och viktigaste är att vår andliga stabilitet ökar i proportion till den grad som vi gör Jesus Kristus till vår grund.

Utän Kristus är vi som ett fartyg som drivs hit och dit på vågorna. Vi har ingen kraft eftersom vi inte har något segel. Vi har ingen stabilitet, särskilt när det stormar, eftersom vi inte har något ankare. Vi har ingen riktning och inget syfte eftersom vi inte har något att styra med. Vi måste göra Kristus till vår grund.

För att kunna möta, övervinna och vara redo för livets sidovindar och motströmmar, måste vi hålla Guds bud, vara ödmjuka, villiga och hängivna elever hela livet, tjäna andra och göra Jesus Kristus till grunden i våra liv. När vi gör det ökar vi vår andliga stabilitet. Till skillnad från *Vasa* kan vi återvända till en trygg hamn efter att ha uppnått vår bestämmelse. ■

Från ett tal under en andakt vid Brigham Young University den 16 september 2014. För att läsa hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

SLUTNOTER

1. Brev från svenska riksrådet till kung Gustav II Adolf; översättning citerad i "The *Vasa* Capsizes", Richard O. Mason, virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Det finns många beskrivningar av skeppet *Vasa*. Se till exempel vasamuseet.se för att läsa om dess historia och hitta andra länkar.
2. Henry B. Eyring i *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), Robert I. Eaton och Henry J. Eyring, s. 409.

✦ *Tjäna andra*

För det tredje: Att vara utåtriktade, bry oss om andra och tjäna andra ökar vår andliga stabilitet.

Vi fokuserar tydligare på evigheten när vi inriktar oss på andra i vår önskan att hjälpa vår himmelske Faders barn. Jag har märkt att det är mycket lättare att ta emot inspiration när jag ber för att få veta hur jag kan hjälpa någon annan än när jag bara ber för mig själv.

Vi kanske tror att vi har bättre möjlighet att hjälpa andra någon gång i framtiden. Men den tiden är faktiskt nu. Vi misstar oss om vi tror att det blir lättare att tjäna andra när vi har mer tid, mer pengar eller mer av något annat. Oavsett omständigheterna har vi ett val. Ska vi hjälpa andra eller inte? Vi misslyckas med ett viktigt prov under jordelivet om vi inte väljer att hjälpa de behövande. Och när vi hjälper så ökar vi vår egen andliga stabilitet.

LÄR DIG ATT SPELA EN PSALM på 10 minuter!

Sammanställt och anpassat av Daniel Carter

Kyrkans avdelning för musik och konst

Om du aldrig har spelat piano men alltid velat lära dig så har du chansen nu. Allt du behöver är en keyboard. Om du inte har en hemma kan du ta med dig den här artikeln till en plats där det finns ett piano eller en keyboard och börja lära dig.

Lektionen är så lätt att du kan spela en psalm i slutet av den. Faktum är att det är möjligt att du kan spela psalmens melodi i den här lektionen på 10 minuter!

Är du redo? Då börjar vi!

Gör dig klar att spela piano

1. När du sitter vid pianot och vilar fingrarna på tangenterna, flytta då tillbaka bänken så att dina armbågar är lite böjda.
2. Sitt mitt på bänken, rakt framför mitten av tangenterna.
3. Sitt långt fram på bänken med rak rygg och något framåtlutad.
4. Ha fötterna på golvet.
5. Sitt bekvämt och bevara en bra hållning.
6. Se till att du har bra belysning så att du ser noterna och tangenterna ordentligt.

7. Ställ dig upp. Låt armarna hänga längs sidorna och slappna av. Lagg märke till händernas naturliga böjning, som om de höll i en boll. När du sätter dig ner igen, placera då fingrarna på tangenterna med samma, naturliga böjning.
8. Håll händerna ovanför tangenterna och låt fingrarna vidröra mitten av

den bredare delen på de vita tangenterna. Håll handflatorna ovanför tangenterna, men vila dem inte på tangenterna eller på träkanten nedanför tangenterna.

9. Tryck ner tangenten med ytan som är precis under fingertoppen. Håll varje finger böjt och lyft det från knogen på baksidan av handen. Håll fingerlederna böjda när du trycker ner tangenten.

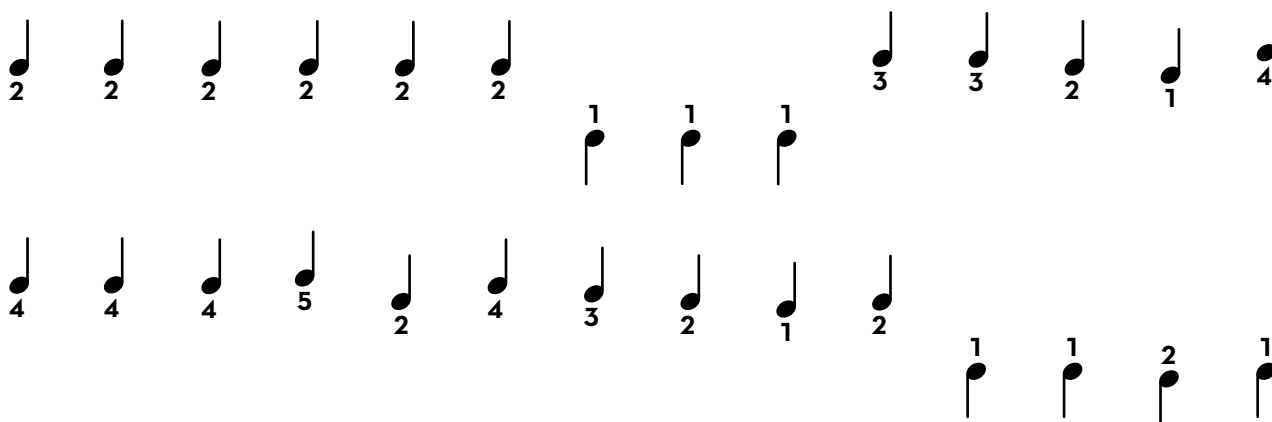

Spela med fingernummer

För att hjälpa dig sätta rätt finger på rätt tangent har varje finger fått en siffra som du ser här. Fingernumrorna står bredvid noterna på sidan.

Placera handen ovanför en grupp med fem tangenter och håll varje finger ovanför en tangent. Öva på fingernumrorna genom att trycka på

tangenterna med rätt finger enligt anvisningen. Noter med skaft som går upp är för höger hand. Noter med skaft som går ner är för vänster hand.

Spela "Jag ser långt bort en kulle grön"

Placera händerna på tangenterna på det sätt som visas nedan.

Använd grupperna av två och tre svarta tangenter för att hitta rätt position.

Spela den här psalmen genom att följa fingersiffrorna enligt bilden. Noter med skaft som går upp är för höger hand och noter med skaft som går ner är för vänster hand. Öva på psalmen tills du kan spela den obehindrat. Använd principerna för

bra fingerteknik i listan med nio punkter.

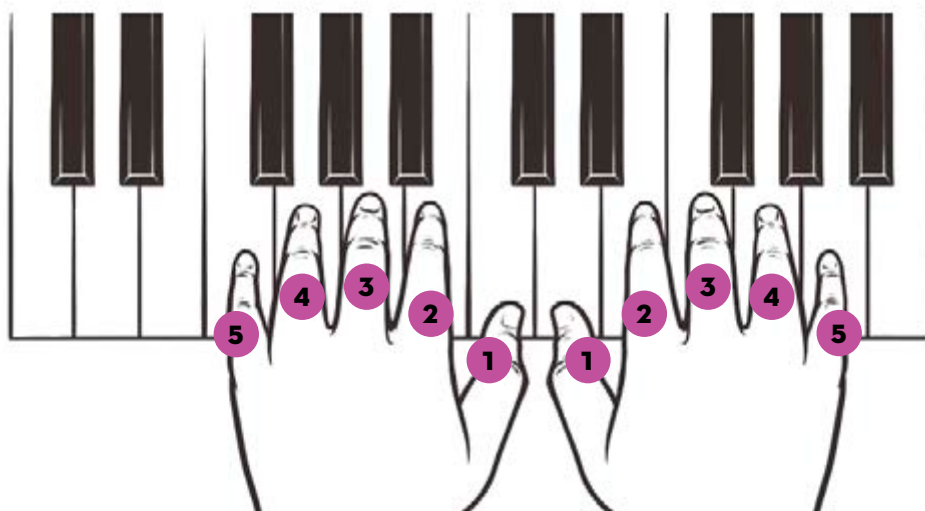
Nu har du börjat lära dig spela piano och kan en enkel psalm-melodi. För att spela andra psalmer behöver du lära dig några grundläggande principer för takt, rytm och noter.

Det bästa av allt är att den lektion som du nyss fick är den första lektionen i kyrkans keyboardkurs, som finns på sex språk på kyrkans distributionscenter.¹ Instruktionerna är lätta att följa och hjälper dig att lära dig spela själv eller i grupp. Du kanske till och med kan

få hela familjen att lära sig spela piano tillsammans som en hemaf-tonsaktivitet. Kursen kan genom-föras på bara sex veckor.

Många studier har visat att pri-vata musiklektioner hjälper elever att förbättra fokus, akademisk framgång och skicklighet samt förmågan att resonera.²

Genom att utveckla musikaliska färdigheter stärker vi talangerna som Herren har gett oss, vi ökar vår kunskap och lär oss många olika sätt att använda vår kunskap och våra talanger på för att bygga upp hans rike. ■

SLUTNOTER

1. För att beställa Keyboard Course Kit [keyboardkurspaket], gå till store.lds.org.
2. Se "The Benefits of Music Education", Laura Lewis Brown, pbs.org; "How the Arts Can Help Students Excel", Jessica Velasco, the Science of Learning Blog, 11 dec. 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; "Music Helps Children Learn Maths", *The Telegraph*, 22 mars 2012, telegraph.co.uk.

FAST BESLUTEN ATT sluta

Jag spelade inte piano bättre trots att jag övat i flera år. Mina föräldrar sa att jag fick sluta på ett villkor: Jag måste lära mig 50 psalmer först.

Gretchen Blackburn

Jag stormade in i huset med tårar rinnande nerför ansiktet efter ännu en nedslående pianolektion. Det här var fjärde året jag tog pianolektioner och jag hade knappt kommit längre än "Blinka lilla stjärna". Min lärare hade försökt hitta något positivt att säga om mitt hemska pianospel, men det kändes bara värre. Mina föräldrar betalade pianolektioner som jag inte ville ha och inte hade något hopp om.

Jag ville att mina föräldrar skulle låta mig sluta. "Snälla", vädjade jag. "Jag gör vad som helst. Vad är det som krävs?"

De pratade med varandra om det och sa: "Om du lär dig 50 psalmer så låter vi dig sluta."

Jag började öva med en gång. Jag

ville så gärna sluta att jag var villig att tillbringa extra tid på pianot. Det tog nästan en månad för mig att lära mig den första psalmen: Tack, Gud, att profeter du sänder" (*Psalmer*, nr 10). Jag var fortfarande inställd på att sluta, så jag fortsatte att öva.

Det hände något intressant: Psalmerna blev lättare och lättare att lära sig. Jag kände mig gladare. Jag började sjunga psalmer på dagarna och jag sjöng högre på sakramentsmötet.

Så småningom slutade jag hålla koll på hur många psalmer jag kunde. När jag blev bättre på att spela piano insåg jag att jag kunde spela en ny psalm utan problem på mindre än 30 minuter.

När jag till slut räknade hur många jag kunde hade jag lärt mig

många fler än 50 psalmer. Och det fanns inte en chans att jag skulle sluta spela piano. Jag hade fått mycket bättre förtroende för min förmåga att spela och jag hade känt psalmernas kraft i mitt liv.

Psalmer är som skrifterna. De undervisar om sanningen. När jag spelar psalmerna känns det som om jag fördjupar mig i skrifterna. Genom att lära mig spela psalmer har jag börjat bygga mitt vittnesbörd och lära mig sanningar. Jag märker att jag går igenom texten i olika psalmer för att få hjälp under dagens gång. Mitt vittnesbörd har stärkts när jag har lärt mig spela piano och dörrar har öppnats för mig vart jag än går. ■

Författaren bor i New York, USA.

CHOCK, SORG OCH GUDS PLAN

Under den mest förödande upplevelsen i mitt liv kände jag att min himmelske Fader var med mig under hela min resa.

Paola Çajupi

Det var tidigt en morgon 2008 när mamma väckte mig för att jag skulle gå till skolan. Jag var så glad den morgonen, men jag visste inte att det skulle bli den värsta dagen i mitt liv eller sista gången jag var med henne. Jag gick inte på alla lektioner den dagen, för en vän till vår familj behövde hämta mig och tala om att mamma hade begått självmord. Jag var bara 12 år.

Jag tänkte: "Hur kan jag leva utan mamma?" Hon var min bästa vän.

Jag grät i månader. Jag tyckte inte om att gå i skolan, för de andra barnen behandlade mig annorlunda och tyckte synd om mig. Jag hade ingen aning om vad jag skulle göra. Jag visste bara att jag behövde vara stark för alla andra.

En dag, fem eller sex månader efter mammas död, var jag ensam på mitt rum vid fönstret och grät. Jag försökte förstå varför jag var här. Plötsligt hörde jag en röst inom mig: "Du är min dotter. Jag ska inte låta dig lida." Jag visste att det var Gud. Men det förvånade mig för jag trodde inte på honom längre, särskilt eftersom jag kände att det var Gud som hade tagit mamma ifrån mig. Fastän jag inte visste vad han menade så kände jag mig trygg.

Tre år senare åkte jag till Rom för att hälsa på min morbror. Han pratade hela tiden om en kyrka som han

gick till. En söndag tog han med mig dit. Jag ska alltid komma ihåg när jag gick in genom kyrkans dörrar för första gången och kände min himmelske Faders kärlek. Jag kände mig hemma.

Jag började gå i kyrkan varje söndag och till varje aktivitet under veckan. Jag tyckte om att vara med ungdomarna i kyrkan. De gjorde mig gladare. De tänkte och trodde på samma saker som jag. Efter tre månader var mitt sommarlov slut och jag var tvungen att åka tillbaka till Albanien.

När jag kom hem berättade jag för pappa om känslorna jag hade haft och hur glad jag hade varit hela tiden. Han tyckte inte om det. Han sa att han inte tänkte låta mig fortsätta gå i kyrkan eller lära mig mer om den. Så jag var tvungen att vara tålmodig i tre år tills jag fyllde 18 år. Då fick jag bestämma själv och bli döpt.

Under tiden välsignades jag med så många personer som berättade om vad de hade lärt sig varje söndag i kyrkan. En av dem var Stephanie. Hon hade bott i Italien när min farbror blev medlem i kyrkan, men hon hade återvänt hem till USA. Min morbror tyckte det vore bra för oss att skriva till varandra, så jag lade till henne som vän på Facebook.

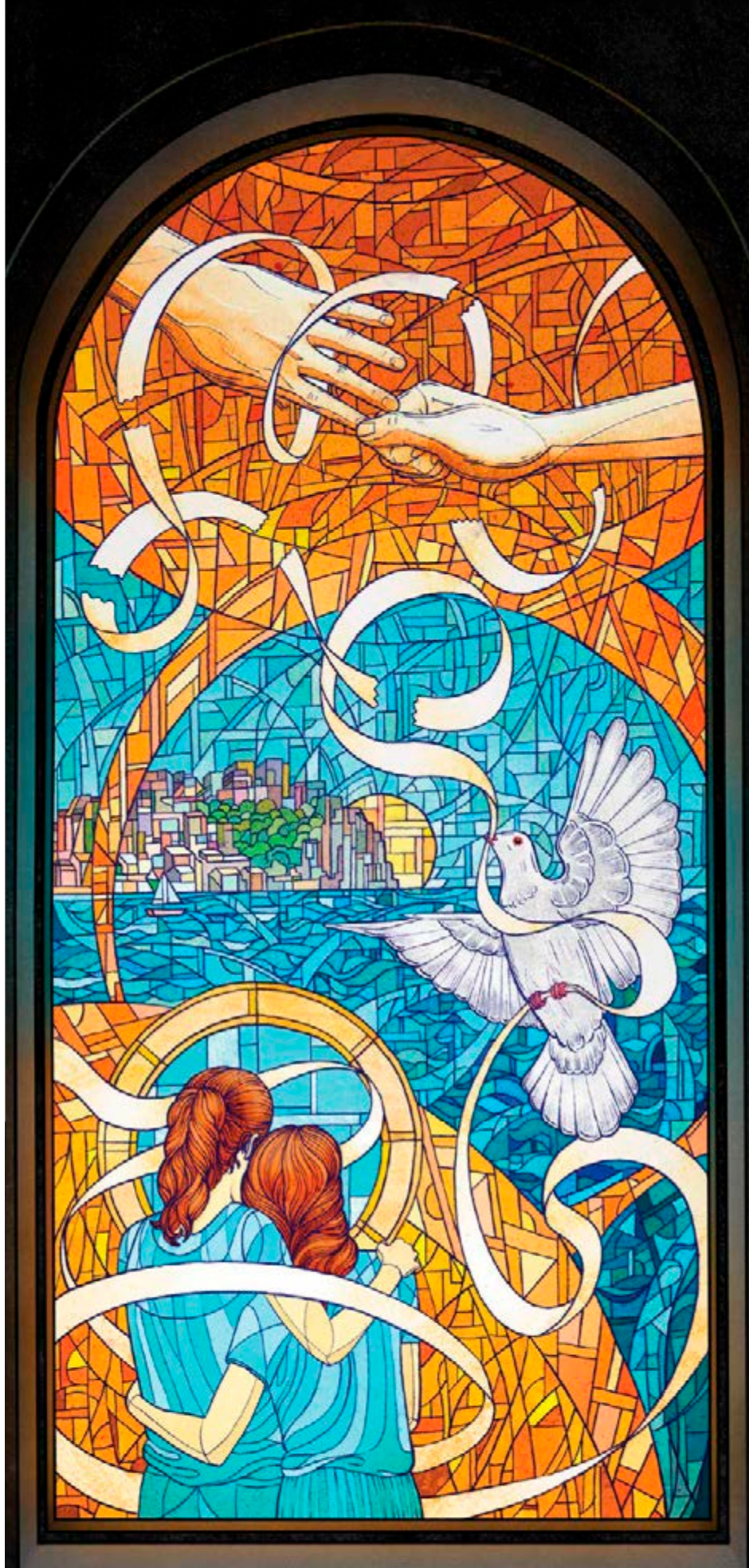
Fastän vi inte hade träffat varandra ska jag alltid vara tacksam mot henne för att hon hjälpte mig bygga upp min

tro och lära mig mer om Jesu Kristi evangelium. Hon skrev till mig nästan varje söndag och berättade om allt hon hade lärt sig i kyrkan, och sedan besvarade hon mina frågor. Hon var en jättebra vän till mig.

Slutligen, efter att ha väntat tålmodigt i flera år, blev jag döpt bara två dagar efter min artonde födelsedag. Och snart får jag dela glädjen jag kände den dagen med mamma, för jag ska döpas för henne. Jag vet att hon blir stolt över det liv som jag har valt.

Jag känner mig välsignad av min himmelske Fader för han var med mig under hela min resa på så många sätt. Jag behövde bara vänta och vara tålmodig för han hade en plan för mig. Han är den som gav mig styrka att gå igenom alla de motgångar jag mötte. Han var alltid där och hjälpte mig vara gladare. ■

Författaren bor i Albanien.

Äldste
José A. Teixeira
i de sjuttios kворum

ILLUSTRATION DAVID MALAN

ÄVEN OM DU ÄR BLYG

Lita på Herren så välsignar han dig i din strävan att sprida evangeliet.

När jag var ny missionspresident i Brasilien intervjuade jag några äldster. Jag bad en av dem att berätta för mig om sig själv.

"Jag är mycket blyg", sa han. Han var rädd att hans blyghet skulle hindra honom från att tjäna.

Jag frågade: "Tror du att Herren kan hjälpa dig bli en bra missionär i alla fall?"

"Jag tror att Herren kan göra vad som helst."

"Låt honom då hjälpa dig. Tror du att du kan klara det?"

"Det kan jag", sa han.

Jag måste erkänna att jag tänkte när han gick iväg: "Jag hoppas det fungerar."

Det gick flera veckor och snart kom samma missionärer in för intervjuer igen. Den här gången sa den blyge äldstens kamrat: "President Teixeira, jag vet inte vad du sa till honom, men det har verkligen gjort skillnad. Han har blivit jättebra på att prata med folk." Så jag såg fram emot att prata med honom igen.

När han kom in på mitt kontor slog han ner blicken. "Jag har goda nyheter", sa han. "Jag är fortfarande blyg, men jag bad Herren hjälpa mig. Sedan öppnade jag munnen och började prata. Och vet du vad? Jag gör det hela tiden nu. Jag minns inte ens vad jag säger. Det otroliga är att folk gillar det. De känner Anden. De kan relatera till mig och till vad jag har att säga dem."

Det var underbart att se hur den här missionären förvandlades när han satte sin lit till Herren. Han blev ett storslaget redskap för att visa många människor vägen till lycka.

"Jag är fortfarande blyg, men jag bad Herren hjälpa mig."

Övervinna rädsla

När vi berättar om evangeliet är vi ibland nervösa. Men som den här blyga missionären visade, vägleder Herren oss om vi litar på honom. Den Helige Anden hjälper oss att veta vad vi ska säga (se 2 Ne. 32:2–3), och när någon känner Anden reagerar han eller hon ofta positivt. Många blir fascinerade av vad vi tror på och vill veta mer.

Stor glädje

Jag har ett vittnesbörd om att vår himmelske Fader vägleder oss i vår strävan att sprida evangeliet, och i den processen får vi känna stor glädje. Faktum är att vi inte bara får vara glada nu utan också i den kommande världen (se L&F 18:16). Det är en bra anledning till att kliva ut ur din trygga lilla värld och göra något, även om du är blyg. ■

TRE RÄDSLOR DU KAN ÖVERVINNA

Förutom blyghet känner jag till ytterligare tre rädslor som kan få några av oss att säga: "Jag är rädd att jag förlorar mina vänner om jag berättar för dem om evangeliet." Tack och lov kan den rädslan övervinnas med tro.

1. JAG VET INTE TILLRÄCKLIGT.

Om du inte vet tillräckligt mycket om evangeliet kan heltidsmissionärerna hjälpa dig. De kan undervisa oss om återställsens budskap, hjälpa oss att stärka vår tro på Herren Jesus Kristus och hjälpa oss förstå omvändelsen och hur man tillämpar den och varför dopet och den Helige Andens gåva är viktiga. En annan bra kunskapskälla är *Predika mitt evangelium*. Jag vill uppmana varje ung man och ung kvinna att skaffa ett exemplar och göra den till en del av sina dagliga studier, tillsammans med skrifterna.

2. JAG HAR ALDRIG GJORT DET HÄR FÖRUT.

Om du känner dig ovan kan du öva med missionärerna! De kan hjälpa dig veta vad du ska säga eller inte säga i en viss situation. När du är tillsammans med missionärerna känner du kärleken de har till evangeliet och till sin nästa. De har fattat mod till att predika evangeliet. De kan hjälpa dig att göra det också.

3. JAG ÄR RÄDD FÖR ATT BERÄTTA OM EVANGELIET.

När vi bär vårt vittnesbörd hjälper vi våra vänner att se sådant som är viktigt, och de börjar respektera oss och tycka om oss på ett nytt sätt. Det händer nästan varje gång. Många ungdomar säger: "Jag var rädd, men när jag uppriktigt uttryckte vad jag kände vågade min vän lita på mig och han började ställa fler frågor." Vi ska inte vara rädda för att berätta om vad vi har. Det är värdefullt för det kommer från Gud. Och hur kan vi bättre visa våra vänner att vi älskar dem än genom att berätta för dem vad vi vet är sant?

VÅR PLATS

ÄRLIG I ALLT

Alivsi H., Jalisco, Mexiko

I början av varje termin i skolan får vi ett gratis paket som innehåller ett anteckningsblock, en kalender och ett varuprov. Ett år när jag stod i kön för att få paketet insåg jag att varuprovet jag fick var något jag verkligen behövde.

I slutet av dagen såg jag att de delade ut två varuprov av samma produkt. Det skulle vara lätt att ställa sig i kö igen och få ett till, så jag bestämde mig för att göra det. De var ju gratis och jag behövde produkten.

Först gick jag till toaletten där jag såg en mobil som en tjej hade glömt.

Det var en av de senaste modellerna, och jag hade just förlorat min egen mobil veckan innan. Men jag övervägde inte ens att ta den. "Det är ju att stjäla", sa jag till mig själv.

När jag sedan var på väg tillbaka för att hämta varuprovet, insåg jag att det skulle vara lika oärligt som att ta telefonen eftersom jag skulle behöva ljuga och säga att jag inte hade fått ett tidigare.

Jag var tacksam för den här lilla händelsen som jag lärde mig en hel del av. Jag lämnade

in mobilen och gick hem med bara ett anteckningsblock, en kalender och ett varuprov, men med en härlig känsla av att vara ärlig i allt, oavsett hur litet. ■

VÄLSIGNAD AV ATT LYDA TIONDELAGEN

Sabrina T., São Paulo, Brasilien

När jag var liten hade min familj det mycket svårt ekonomiskt ända tills jag var omkring 10 år. Pappa kunde inte hitta något annat jobb, så han arbetade som gatuförsäljare och tjänade inte mycket. Mamma var hemma och tog hand om mig och min lillebror.

Men trots alla svårigheter hade vi ett vittnesbörd om att betala tionde och andra offergåvor. Vi betalade trofast vårt tionde varje månad och saknade aldrig något. Vi är övertygade om att vi välsignades hela tiden genom Herrens

oändliga godhet och av att han håller sina löften när vi håller hans bud.

Vår ekonomiska situation förbättrades till slut. Välsignelserna som Herren har gett oss under de senaste åren har varit förunderliga.

Jag vet att de som trofast betalar tionde och andra offergåvor med kärlek och med målet att välsigna andra, aldrig kommer att sakna något, och att något ännu bättre kan hända, som för mig och min familj. Vi får fler välsignelser. Jag vet det. Jag har upplevt det. ■

SER DET GOTT UT?

Titta en gång till. Satan vill att vi ska byta ut sann glädje mot något som bara är en illusion av lycka och som aldrig kan göra oss nöjda. Ta inte ens en smakbit.

(Se Dieter F. Uchtdorf, "Du kan göra det nu!" *Liahona*, nov. 2013, s. 56.)

”Jag blir retad i skolan för att jag tillhör kyrkan. Jag vet att jag behöver stå för det jag tror på, men det är så svårt! Hur blir jag modig nog?”

Det är sant att du behöver mod för att hantera den här situationen. Jesus Kristus har ju befallt: ”Stå upp och stråla, så att ert ljus kan vara ett baner för nationerna” (L&F 115:5). Men att ha modet att låta ditt ljus stråla kanske eller kanske inte innebär att du måste säga emot dem som hånar dig.

I vilket fall som helst kan du låta motståndet inspirera dig att göra bättre ifrån dig. När du arbetar flitigt på att stärka ditt vittnesbörd, kan du utveckla det slags stilla mod som hjälper dig att säga ifrån eller bara fortsätta göra det som är rätt, fastän andra hånar dig.

Det kan vara jobbigt att bli retad, men kom ihåg att du kan be om att bli fylld med kärlek så att andra kan känna Kristi kärlek genom dig (se Moro. 7:48). Eftersom varje situation är unik bör du be om att få vägledning från Anden om hur du kan reagera på ett kristuslikt sätt i varje situation.

Beroende på situationen kan det vara bäst att prata enskilt med dem som retar dig eller bara strunta i ovänliga pikar medan du fortsätter att leva efter din tro. Om andra inte är intresserade av att lyssna på vad du har att säga, kan ditt exempel på vänlighet, förlåtelse och uppriktighet vara det bästa budskap du kan ge.

Visa sant mod

De som retar dig kanske inte slutar bara för att du är modig nog att be dem sluta, men de kanske slutar när du visar ditt mod genom att leva som du lär – som en sista dagars helig. Innan du vet ordet av skiner din himmelske Faders godkännande på dig och öppnar förhoppningsvis deras ögon för det återställda evangeliet i ditt liv.

Bright U., 17 år, Imo, Nigeria

Få styrka från det grundläggande

Bön och fasta är viktiga eftersom de hjälper dig att bemöta pikarna och utmaningarna i skolan, precis som Jesus Kristus utsattes för mycket hån när han var på jorden. De hjälper dig att utveckla större kärlek och tålmodighet gentemot andra.

Walter C., 15 år, Jaén, Peru

Låt dig vägledas genom bön

Jag var länge den enda medlemmen i min skola. Mina närmaste vänner verkade förstå mig, men andra skolkamrater retade mig. En dag bad jag och kände att jag behövde prata med en av dem som eggade på de andra att reta mig. Jag förklarade att jag inte var arg på honom, men att jag ville att han

skulle visa mig samma respekt som han vill ha. Efter att ha hört det samtalet försvarade en av lärarna mig alltid när han såg att något hände. Jag vet att Herren är med dig när du pratar med de där personerna.

Shanela S., 14 år, Pangasinan, Filippinerna

Stärk ditt vittnesbörd

För det första: Skaffa ett verkligt vittnesbörd om de sanningar som du vill berätta om för andra. Visa sedan kärlek till de personer som retar dig och börja inte bråka med dem, för stridigheter stöds aldrig av Gud (se 3 Ne. 11:29). Viktigast av allt: Sträva efter att alltid ha Anden med dig. Anden hjälper dig att ha större kärlek och större mod, och han gör dina ord mäktiga.

Julia F., 19 år, Hessen, Tyskland

Älska dina ovänner

Jag har varit i liknande situationer. Om du har tro och ödmjukar dig så välsignas du med styrka

och tro på att du behöver älska dina ovänner, välsigna dem som förföljer dig och be för dem (se Matt. 5:44). Jag skulle råda dig att söka i skrifterna efter svar på hur du kan vara stark. Be när du känner dig ensam i din tro. I Romarbrevet 8:31 står det: "Vad skall vi nu säga om detta? Är Gud för oss,

vem kan då vara emot oss?" Du har Gud på din sida! Allt är möjligt.

Reagan T., 15 år, Utah, USA

Var inte rädd

Prata om din religion oftare eller gör medvetet sådant som för det på tal. Jag var i en

liknande situation och skrev "Jag gillar att vara mormon" på min ryggsäck. Därigenom banade jag vägen för flera missionstillfällen och visade andra att jag inte var rädd att tala om för dem att jag tillhör kyrkan. Men låt dem inte påverka dig negativt, vad du än gör. Be för dem och för dig själv. Snart upptäcker du att när du fokuserar på att rädda andras själar så är du inte lika rädd för att berätta om sanningen i vår Faders evangelium.

Savanna P., 14 år, Texas, USA

MODET I VÅRA ÖVERTYGELSER

"Det är ofta svårt att vara annorlunda och att stå ensam i en folkmassa. Det är naturligt att vara rädd för vad andra kan tycka eller säga. Tröstande är orden i psalmen: 'Herren är mitt ljus och min frälsning, för vem skulle jag frukta? Herren är mitt försvar, för vem skulle jag vara rädd?' [Ps. 27:1]. När vi gör Kristus till medelpunkten i våra liv, ersätts vår rädsla av modet i våra övertygelser."

President Thomas S. Monson, "Var ett föredöme och ett ljus", Liahona, nov. 2015, s. 88.

KOMMANDE FRÅGA

"Hur kan jag veta att Gud lyssnar på mina böner?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 1 maj 2016, till liahona@ldschurch.org, via e-post till liahona@ldschurch.org, eller via vanlig post (se adressen på s. 3).

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) Fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande räcker) att trycka ditt svar och fotografi.

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Äldste David A. Bednar

i de tolv apostlarnas kворum

Vad gör apostlar?

Apostlar är Herrens tjänare. De reser och besöker kyrkans medlemmar över hela världen.

Första gången jag reste som apostel träffade jag en man som hade svårt att följa Vidsordsordet. Jag sa till honom: "Herren sände mig hit för att ge dig ett mycket enkelt budskap: 'Du kan göra det. Jag lovar att du får hjälp av honom när du tar itu med den här utmaningen.'"

Skulle Herren sända en av de tolv apostlarna runt halva jordklotet för att hjälpa en enda person? Svaret är *ja*. Han gör det hela tiden. ■

Från den världsomfattande utsändningen "Personligt med äldste och syster Bednar".

Carol F. McConkie
första rådgivare
i Unga kvinnors
generalpresident-
skap

Frid i hjärtat

När jag var åtta år såg jag profeten, president David O. McKay (1873–1970). Han kom för att inviga en ny kyrkobyggnad i Palmyra i staten New York. Min familj var med på invigningen. Många andra människor kom också. Vi var alla glada över att få se profeten!

Jag var ganska liten, så det var svårt för mig att se för alla människor. Men jag kunde ändå känna president McKays kärlek. Under en liten stund såg jag hans vita hår och vänliga ansikte. Jag tänkte: "Det är så här en Gud profet ser

ut." Jag hade läst om profeter i skrifterna, men det här var första gången jag såg en profet eller en generalauktoritet på riktigt. Jag insåg att profeter är riktiga människor. Och de älskar oss! Jag ska alltid komma ihåg kärleken och friden jag kände den dagen.

När jag var elva hände något annat som gjorde att jag kände frid i hjärtat. Det var stavskonferens och jag skulle sjunga i stavskören. Jag var så glad! Jag hade en vacker vit blus på mig och kände mig så speciell. Sången vi sjöng hade text från Johannes 14:27: "Frid lämnar

jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."

De orden berörde mig verkligen och jag har kommit ihåg dem ända sedan dess. När jag sjöng de orden så visste jag att de var sanna. Den Helige Anden talade om för mig att vi kan känna frid när vi följer Jesus Kristus. När jag har stött på svårigheter sedan dess har jag kommit att tänka på det här skriftstället, och det ger mig frid. Sanningen jag lärde mig som liten har välsignat mig under hela mitt liv. ■

Ethans VITTNESBÖRD

Larry Hiller

Baserad på en sann berättelse

"Lyssna, lyssna till Andens röst som viskar. Lyssna, lyssna till hans stilla röst" (Liahona, apr. 2006, s. LS13).

Ethan satt på samlingsstunden och tittade på när hans bästa vän Sam bar sitt vittnesbörd. Hans vän Sarah satt på förhöjningen och väntade på sin tur. Sam berättade om ett tjänandeprojekt som han hade gjort. Han sa att han hade ett vittnesbörd om tjänande. Sarah bar sitt vittnesbörd om familjen. Ethans lärare bar också sitt vittnesbörd. Han pratade om tempeltjänst. Alla tre vittnade om att kyrkan är sann. Det verkade som om alla utom Ethan hade ett vittnesbörd.

"Vad har jag ett vittnesbörd om?" undrade Ethan.

Han tänkte tillbaka några år till när han och hans vänner döptes. Hans primärlärare syster Calder hade hållit ett tal om den Helige Anden.

"Den Helige Anden kan ge dig en brinnande känsla i hjärtat. Han kan hjälpa dig veta vad som är sant", sa hon. "Och det är så man får ett vittnesbörd om det man tror på."

Ethan försökte göra det som var rätt så att han kunde känna den

Det verkade som om alla utom Ethan hade ett vittnesbörd.

Helige Anden. Han läste skrifterna och bad. Men han hade aldrig haft den där brinnande känslan som andra pratade om. Betydde det att han inte hade något vittnesbörd?

Ethan hade den frågan i bak-huvudet hela nästa dag. Han tänkte fortfarande på den när han och Sam åkte skateboard efter skolan. Han undrade hur han kunde fråga Sam om det.

”Du Sam”, sa Ethan till slut, ”var du rädd när du bar ditt vittnesbörd i går?”

Sam hoppade av skateboarden och gick bort till gräsmattan. ”Inte särskilt”, sa han och satte sig ner. ”Jag har burit mitt vittnesbörd på en hemafton förut.”

Ethan satte sig bredvid honom och lade skateboarden i knät. ”Men hur visste du att du hade ett vittnesbörd?”

”Jo, jag bad och det kändes bra.”

Ethan nickade sakta och rullade på hjulet med handen. Han ville känna så han med.

Den kvällen när huset var mörkt och tyst knäböjde Ethan vid sängen och bad.

”Käre himmelske Fader”, sa han, ”hjälp mig att få ett vittnesbörd. Hjälp mig veta att kyrkan är sann. Att Joseph Smith var en profet. Och att Mormons bok är sann.”

Mitt i bönen slutade Ethan prata. Han tänkte efter en liten stund. Sedan frågade han sig själv: ”Nå, vet jag något än?”

Då kom en stilla, fridfull känsla över honom. Det var inte en stark brinnande känsla. Men Ethan visste att *det* var den Helige Anden.

Ethan fick en annan tanke: ”Jag vet att jag vet.” Och när han tänkte på det insåg han att han hade haft den här fridfulla känslan förut.

När han läste Mormons bok kändes det bra och rätt. Nu visste han att den känslan var den Helige Anden som vittnade för honom. När han gick i kyrkan och det kändes bra och rätt att vara där, det var också den Helige Anden. Han hade redan hållit på att få ett vittnesbörd!

Han behövde inte veta allt just nu. Men han visste att den Helige Anden var verklig och kunde hjälpa honom bygga sitt vittnesbörd.

Ethan började be igen. Men den här gången var det för att säga tack. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Peso till vår himmelske Fader

Angela Peña Dahle

"Håll buden, då finner du trygghet, då finner du frid" (Barnens sångbok, s. 68).

Ana tuggade på den sista biten tortilla.

Den var mjuk och god.

Ana älskade sin mormors tortillas. De var det bästa med frukosten.

Ana tittade på när hennes mormor (abuela) diskade.

Det var som alla andra morgnar. Men en sak var annorlunda.

Abuela gick oftast till marknaden för att köpa mat. Men inte i dag. I dag fanns det inga pengar till att köpa mat.

"Vad ska vi äta i morgon?" undrade Ana.

Sedan kom Ana ihåg något. Hon visste var det fanns lite pengar! I går kväll såg hon abuela lägga några peso i en liten vit tygpåse.

"Abuela, har du glömt? Du har pengar att köpa mat för."

"Vilka pengar?" frågade abuela.

Ana sprang iväg och hämtade pengarna. Hon skakade den lilla påsen med mynt. *Klirr! Klirr!*

Abuela log. "Det där är vårt tionde, Ana. Det är *Herrens* pengar."

"Men vad ska vi äta i morgon?" frågade Ana.

"Var inte orolig", sa abuela.

"Jag tror att vår himmelske Fader hjälper oss."

Morgonen därpå gav abuela den sista majstortillan till Ana. Sedan satte hon sig på sin stol. Hon broderade röda blommor på en klänning

och berättade om när hon var en liten flicka. Hon såg inte orolig ut.

Då hörde Ana att det knackade på dörren. Hon sprang och öppnade.

”Morbror Pedro!”

”Jag kände att jag skulle besöka er två”, sa morbror Pedro. Han satte tre påsar på bordet. I en fanns det majs mjöl till tortillas. I en annan fanns det kött. Och i den tredje fanns det färska grönsaker från marknaden.

”Å, min älskade pojke”, sa abuela. ”Jag ska laga min bästa köttbullssoppa till dig!”

”Din soppa är bäst i världen”, sa morbror Pedro.

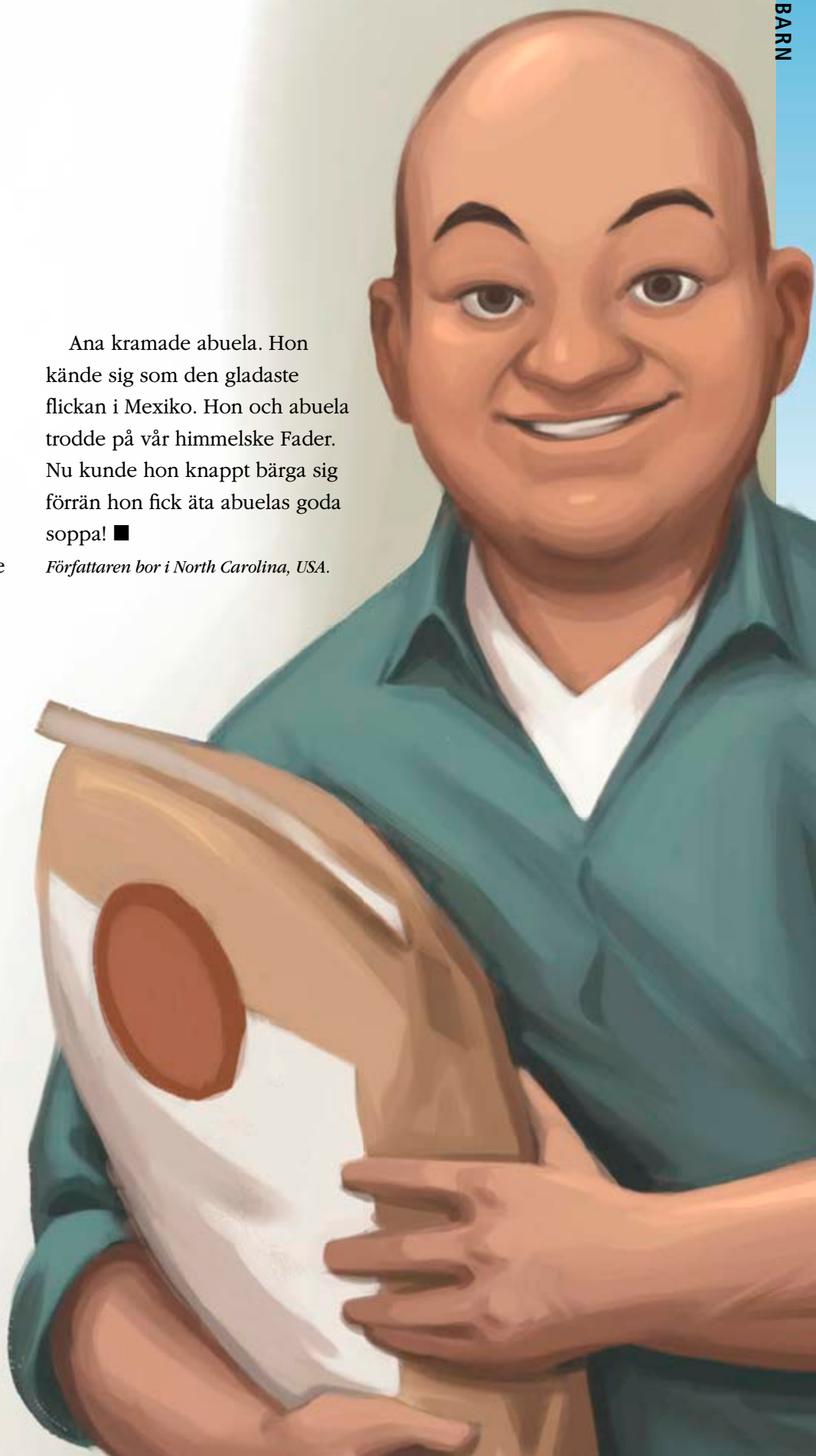
Ana skrattade och klappade händerna.

Sedan stannade hon till. Det var en sak som hon ville veta. ”Abuela, visste du att morbror Pedro skulle komma i dag? Var det därför du inte var orolig?”

”Nej”, sa abuela. ”När jag betalar mitt tionde, så litar jag på att min himmelske Fader välsignar mig. Och det gjorde han!”

Ana kramade abuela. Hon kände sig som den gladaste flickan i Mexiko. Hon och abuela trodde på vår himmelske Fader. Nu kunde hon knappt bärga sig förrän hon fick äta abuelas goda soppa! ■

Författaren bor i North Carolina, USA.

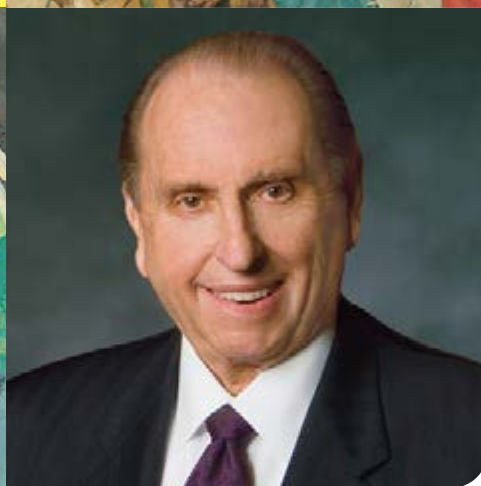
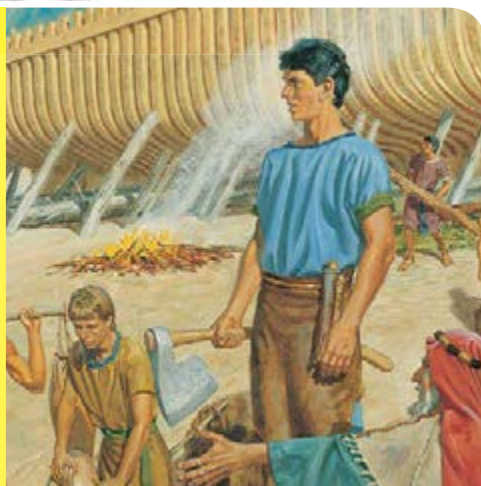

Följa profeter och apostlar

Jenna Koford

Gud kallar profeter och apostlar som undervisar oss om vad Gud vill att vi ska veta. I skrifterna kan vi läsa om profeter som Noa, Nephi och Joseph Smith, och om apostlar som Petrus och Paulus. Vi har profeter och apostlar i dag!

DETAIL FRÅN HERREN UPPFYLLER ALLA SINA ORD, AV CLARK K. PRICE, DETALI FRÅN JOSEPH SMITH JR. AV DANQUART A. WEGGELAND, DETALI FRÅN BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET, AV PAUL MANN, DETALI FRÅN NEPHI OCH LEHI LEDER BYGGANDET AV BÅTEN, AV JERRY THOMPSON, ILLUSTRATIONER, GARTH BRUNER

Vad är en "profet, siare och uppenbarare"?

En **profet** talar för Gud.

En **siare** kan se det som har hänt, det som händer nu och det som händer i framtiden.

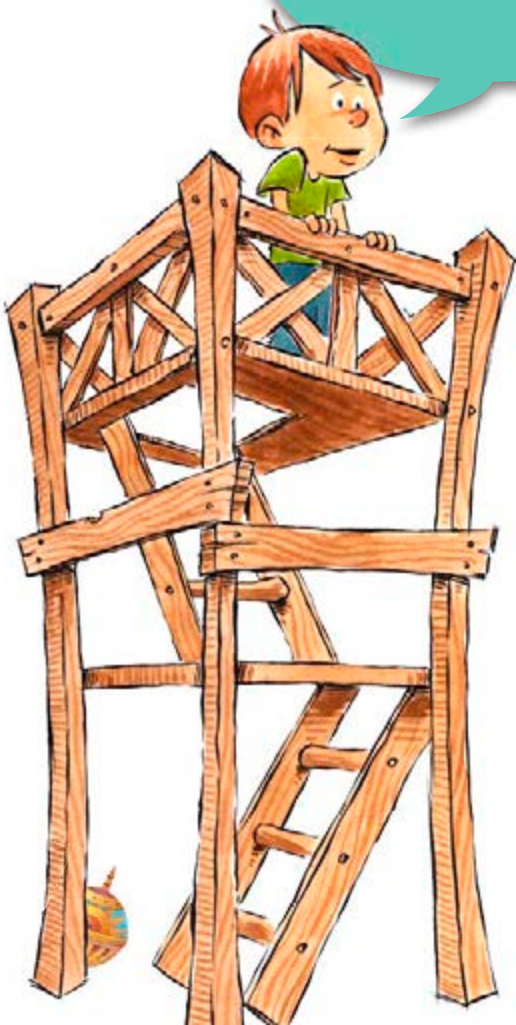
En **uppenbarare** uppenbarar (eller visar) Guds vilja för oss.

- Medlemmarna i första presidentskapet är alla profeter, siare och uppenbarare. Det är alla apostlar också.
- Det är bara kyrkans president som har myndighet från Gud att leda hela kyrkan.
- Hur många levande profeter, siare och uppenbarare har vi totalt?

12 15 3 1

Svar: 15

Varför är det viktigt att följa profeten?

En profet är som en person som vakar från ett torn (se också s. 38). Han kan se faror som är på väg och tala om för oss hur vi kan hålla oss i säkerhet. Han hjälper oss att följa Jesus Kristus.

Vad har vår profet bett oss att göra?

Vår profet i dag är president Thomas S. Monson. Här är en del av det som han har bett oss att göra.

- Följa Jesu exempel och älska alla.
- Betala tionde och donera pengar till missionärsfonden.
- Låta bli att lyssna och se på olämpliga filmer, teveprogram och annan media.
- Sätta upp en bild av templet i varje sovrum.
- Studera generalkonferenstal.
- Besöka äldre och vara en bra medmänniska.

Välj något ur listan som du kan göra den här månaden. Vad ska du göra? ■

Alma omvände sig

Alma var en av den orättfärdige kung Noas präster. Han lyssnade när profeten Abinadi undervisade om buden. Alma insåg att han behövde ändra på sitt liv och följa Gud i stället för att göra sådant som var orättfärdigt. Han skrev ner det som Abinadi undervisade om. Han började undervisa andra om evangeliet. Senare fick han en familj och gav en av sina söner namnet Alma.

Jag var målvakt och det gick jättebra. Sedan kom jag ihåg att jag behövde omvända mig från något elakt som jag hade sagt dagen innan. Jag behövde göra det, men jag var upptagen med att spela fotboll. Då kom jag att tänka på något. Man kan be när man än behöver det! När jag hade bätt, kändes det bra att jag hade omvänt mig.

Peter G., 8 år, Utah, USA

Damon B., 8 år, Utah, USA

Klipp ut, vik och spara det här utmaningskortet!

Jag kan omvända mig!

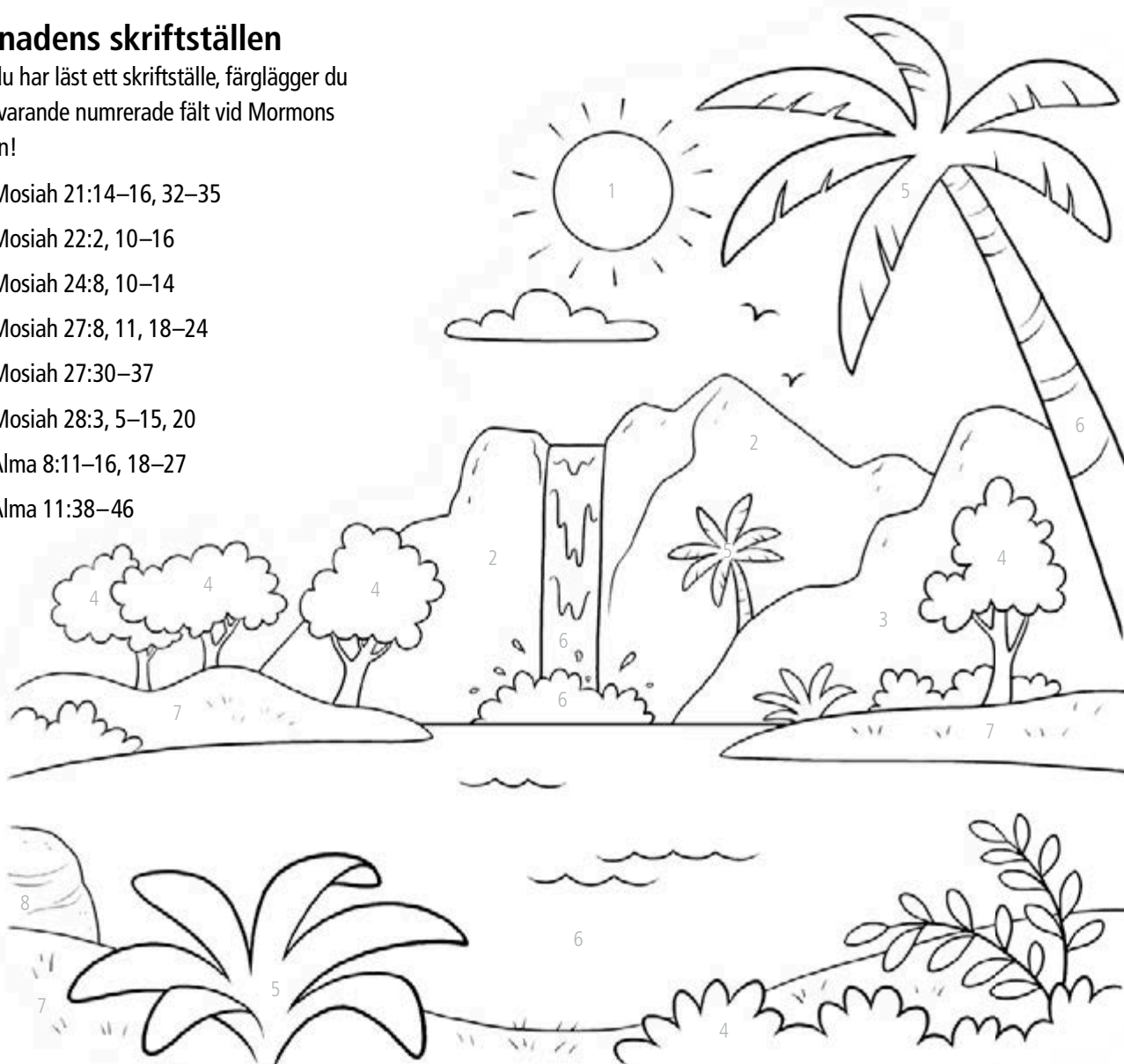
- Lär dig Mosiah 18:9 utantill.
- Skriv eller rita något som profeten har sagt på generalkonferensen.
- Välj ett sätt att förändra dig till det bättre. Försök att göra det den här månaden.
- Den här månaden ska jag ...

ALMA

Månadens skriftställen

När du har läst ett skriftställe, färglägger du motsvarande nummerade fält vid Mormons vatten!

- 1 Mosiah 21:14–16, 32–35
- 2 Mosiah 22:2, 10–16
- 3 Mosiah 24:8, 10–14
- 4 Mosiah 27:8, 11, 18–24
- 5 Mosiah 27:30–37
- 6 Mosiah 28:3, 5–15, 20
- 7 Alma 8:11–16, 18–27
- 8 Alma 11:38–46

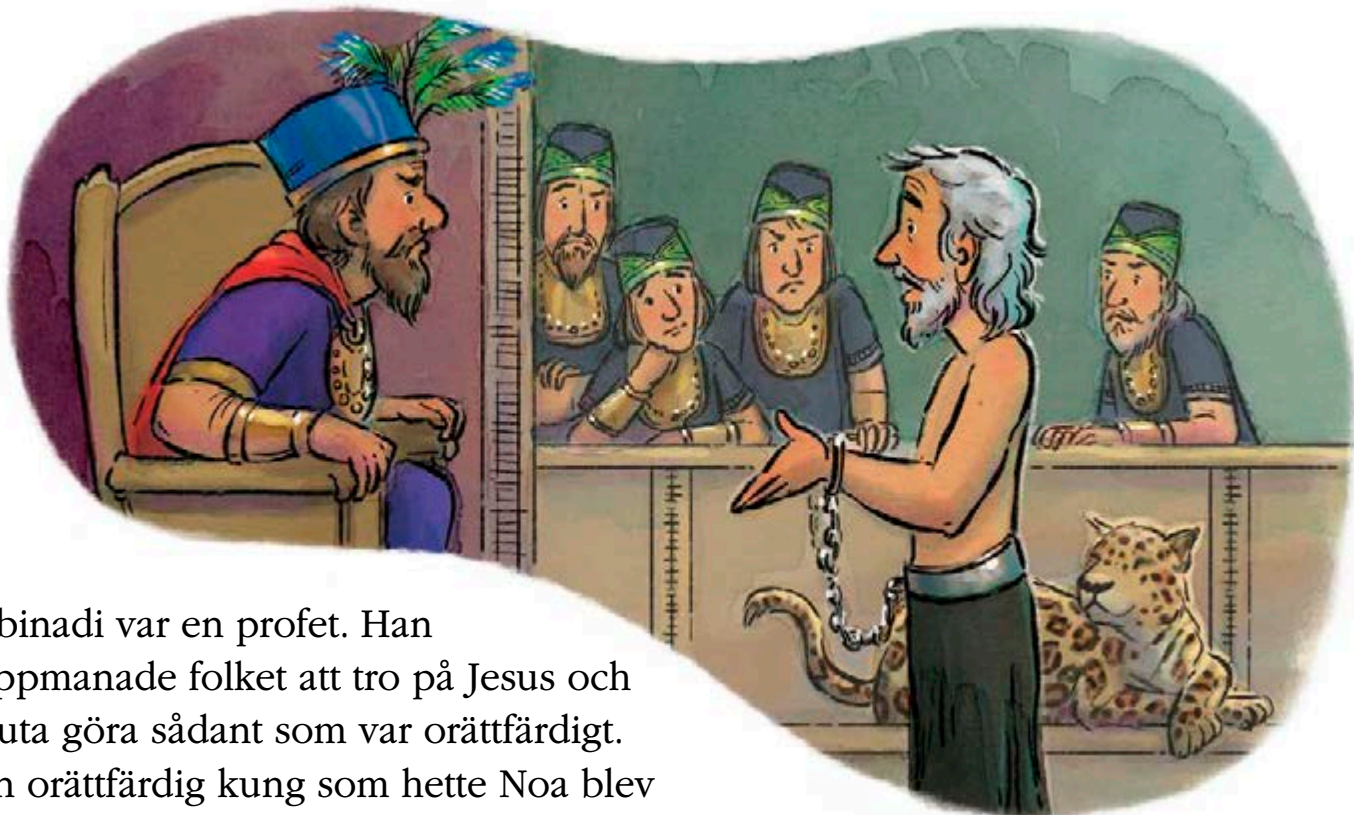

Mormons vatten

Alma gömde sig från den orättfärdige kung Noa nära en fridfull plats som kallades Mormons vatten. Många kom för att höra Alma predika evangeliet. De ville bli döpta. När Alma döpte människorna ingick de samma löften, eller förbund, som vi gör när vi blir döpta. Du kan läsa mer om de löftena på nästa sida. ■

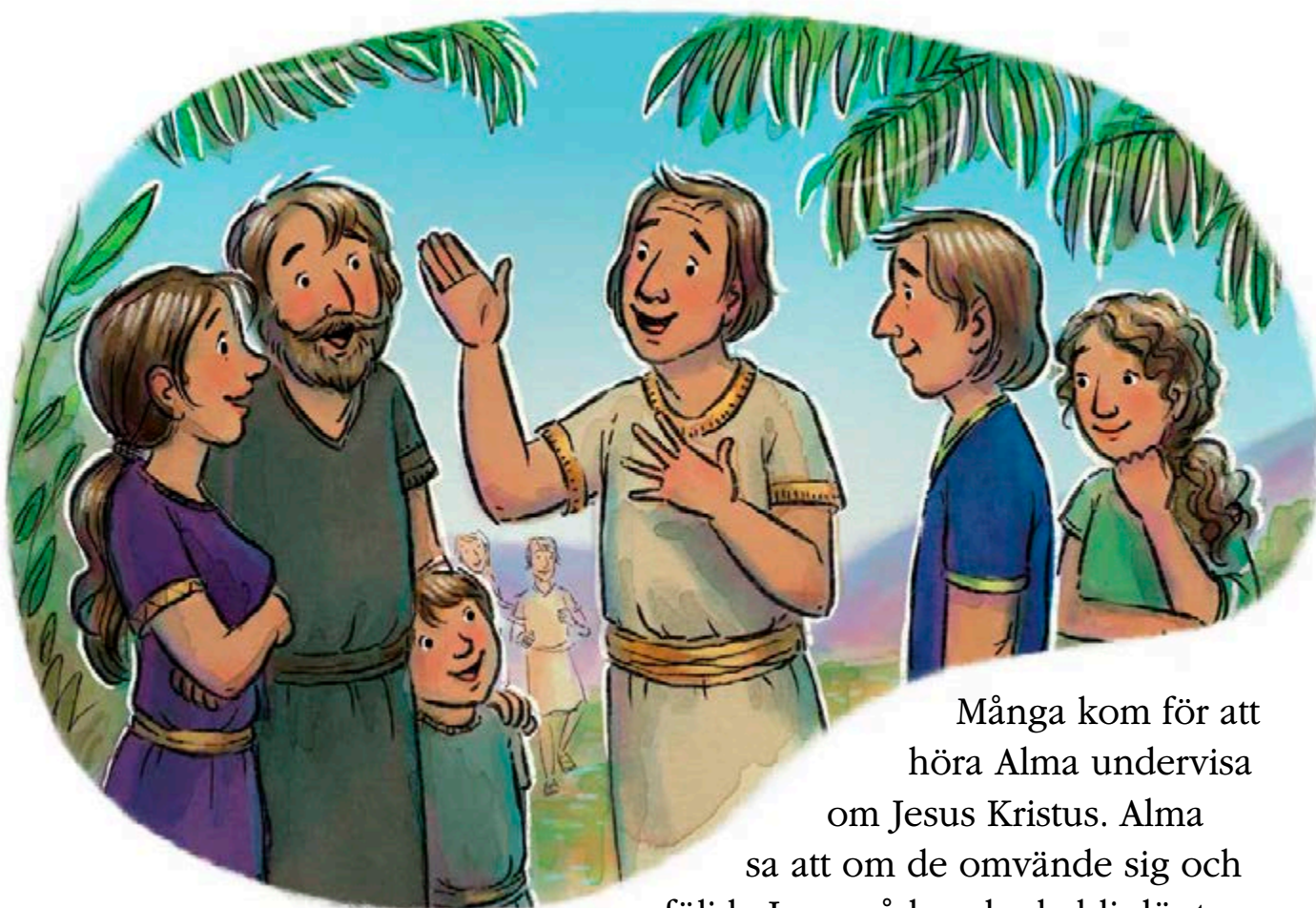
Alma döper många människor

Abinadi var en profet. Han uppmanade folket att tro på Jesus och sluta göra sådant som var orättfärdigt. En orättfärdig kung som hette Noa blev arg på Abinadi. Noa ville inte omvända sig.

En man som hette Alma trodde på Abinadi. Han rymde och gömde sig från den arga kungen. Han var ledsen över att han hade gjort sådant som var fel och omvände sig, precis som Abinadi hade lärt honom.

Många kom för att höra Alma undervisa om Jesus Kristus. Alma sa att om de omvände sig och följde Jesus så kunde de bli döpta.

Människorna klappade händerna av glädje. De lovade att trösta andra. De lovade att älska Gud och att berätta för andra om honom. De var redo att döpas.

Alma döpte människorna, en efter en. De var mycket glada över att vara en del av Jesus kyrka.

När vi döps lovar vi samma saker som Almas folk. Och vi blir också en del av Jesus kyrka! ■

Från Mosiah 16–18.

Sabbaten är en speciell dag

**President
George Q. Cannon
(1827–1901)**

förste rådgivare i
första presidentskapet

SÖKA ANDLIGA GÅVOR

*Hur många av oss söker efter de gåvor
som Gud har lovat att ge oss?*

Varje man och kvinna i Kristi kyrka kan få Guds andes gåvor tilldelade enligt deras tro och Guds vilja. ...

Hur många av er ... söker efter de gåvor som Gud har lovat att ge oss? Hur många av er, när ni knäböjer inför er himmelske Fader i familjen eller ensamma, vädjar om att de här gåvorna ska ges er? Hur många av er ber Fadern, i Jesu namn, att uppenbara sig för er genom de här krafterna och de här gåvorna? Eller går ni er gilla gång dag för dag, liksom en dörr som svänger på gångjärnen, utan att ha någon känsla för ämnet, utan att utöva någon som helst tro, nöjda med att vara döpta och medlemmar i kyrkan och bli kvar där, och tror att er frälsning är säkrad eftersom ni har gjort detta? ...

Jag vet att Gud är villig att bota sjuka, att han är villig att ge gåvan

att urskilja andar, visdomens gåva, kunskapens och profetians gåva, samt andra gåvor som kan behövas. Om någon av oss är ofullkomlig är det vår plikt att be om den gåvan som kan göra oss fullkomliga. Har jag några brister? Jag har fullt av dem. Vad är min plikt? Att be Gud ge mig de gåvor som korrigerar de här bristerna. Om jag är en argsint människa är min plikt att be om kärlek, som är tålig och god. Är jag en avundsjuk människa? Det är min plikt att söka efter kärlek, som inte avundas. Så är det

med alla evangeliets gåvor. De ges i det här syftet. Ingen bör säga: 'Jag kan inte hjälpa det, jag är bara sådan.' Ingen kan använda den ursäkten, för Gud har lovat oss styrkan att rätta till dessa saker och ge oss gåvorna som gör att vi kan få bukt med dem. Om en människa brister i visdom, är det hans plikt att be Gud om visdom. Detsamma gäller allt annat. Detta är Guds avsikt beträffande sin kyrka. Han vill att hans heliga ska fullkomnas i sanning. Av den anledningen ger han de här gåvorna och han skänker dem till de personer som söker efter dem, så att de kan bli ett fullkomligt folk på jordens yta, trots alla deras svagheter, ty Gud har lovat att han ska ge de gåvor som är nödvändiga för deras fullkomnande. ■

*Från The Latter-day Saints Millennial Star,
23 apr. 1894, s. 258–261.*

INSIKTER

Hur växer den tidiga tron till kunskap och ett vittnesbörd?

”Jag kan inte minnas att jag någon gång inte trott på min himmelske Fader och Jesus Kristus. Jag har älskat dem sedan jag lärde mig om dem i min änglalika mors knä, när hon läste skrifterna och evangelieberättelser. Den tidiga tron har nu vuxit till kunskap och ett vittnesbörd om en kärleksfull himmelsk Fader som hör och besvarar våra böner.”

Äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kvorum, ”Oändlig är kärleken”, *Liahona*, nov. 2015, s. 90.

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

Hur man känner igen Satans förfalskningar

s.44

Här är ett bra sätt att se skillnaden mellan Satans lögner och Herrens sanningar.

FÖR UNGDOMAR

ÄVEN OM

DU ÄR BLYG

s.60

Har du någon gång känt dig för blyg eller rädd för att dela med dig av evangeliet? Här är tre förslag.

FÖR BARN

Följa profeter och apostlar

s.72

Vad kan du göra den här månaden för att följa profeten, president Thomas S. Monson?

SWEDISH

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Bli timligt oberoende

Äldste Timothy J. Dyches, USA,

andre rådgivare i presidentskapet för området Europa

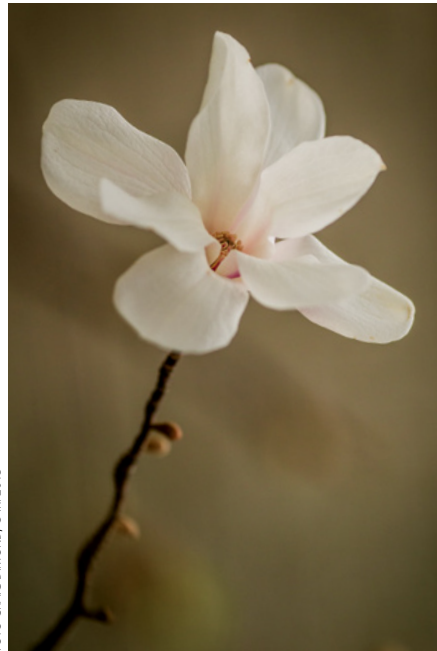

FOTO CRAIG DIMOND, © IRI, 2013

Under våren har vi förmånen att fira påsken, då vinterns frostiga hand börjar släppa taget om det norra halvklotet och vårens värme känns i luften. Det är början på någonting nytt, en återfödelsens tid för allt levande.

Ännu en gång uppmanar vi er ett bli andligt och timligt oberoende.

Andligt och timligt oberoende går hand i hand i Jesu Kristi evangelium.

”Oberoende, att lita till sig själv, är förmågan, åtagandet och arbetet med att sörja för sitt eget och familjens andliga och timliga behov.” När medlemmar klarar sig själva har de också bättre förmåga att tjäna andra.

Kyrkans medlemmar ansvarar för sitt eget andliga och timliga välbefinnande.

De har välsignats med handlingsfrihetens gåva och har plikten och förmånen att finna sin egen väg, lösa sina egna problem och sträva att bli oberoende. Medlemmar gör det här under inspiration från Herren och med sina egna händers arbete.”¹

Hur kan jag bli timligt oberoende?

Lär känna välsignelsen och värdet i att arbeta.

”Låt oss inse att förmånen att arbeta är en gåva, att förmågan att arbeta är en välsignelse, att kärlek till arbete är framgång.”²

Arbete är en viktig värdering i våra liv som lär oss vad som leder till varaktig tillväxt och lycka. Jag växte upp i en stor familj som fostrades med arbetets princip som grund. Från att förbereda och ploga åkermarken till att plantera frön, vattna, rensa ogräs under odlings-säsongen, skörda, och sedan lagra genom att frysa och konservera. Och det var bara under sommaren.

Mina trofasta föräldrar var alltid där och uppmuntrande, undervisade och arbetade sida vid sida med oss. De bad oss aldrig att göra någonting som de inte själva skulle göra. Välsignelserna som kom av att arbeta som familj var bland annat glädjen i det kreativa arbetet och att utträta ett gott dagsverk, och lära sig färdigheter som var användbara då och i framtiden. Det var också en välsignelse

Äldste

Timothy J. Dyches

att tjäna andra, förstå arbetsförmåga och förväntningar och att lära oss självdisciplin.

Dra nytta av utbildningsmöjligheter

Året innan vi började förskolan förväntades vi kunna knyta våra skor, kunna klockan, komma ihåg vår adress och vårt telefonnummer och öva på att gå till skolan. Under skolåren ställdes krav på oss att alltid göra vårt bästa i skolan, och våra föräldrar såg till att vi levde upp till vår potential. Vi lär oss hela tiden.

Tro föregår underverk

”Herren hjälper verkligen när vi går till honom i nödens stund, särskilt när vi är hängivna hans verk och lyder hans vilja. Men Herren hjälper endast dem som är villiga att hjälpa sig själva. Han förväntar sig att hans barn ska vara självständiga i den grad de kan vara det.”³

En kvinna som nyligen fullgjort oberoendekursen berättar om sin resa av tro och handling:

”Jag började tillämpa allt jag lärt mig, inklusive att använda min tid väl. Nu känner jag att jag som individ betyder någonting och att jag kan klara sådant jag aldrig tidigare kunnat föreställa mig.

Varje dag läser jag skrifterna och ber av hela mitt hjärta. Jag vet att jag är betydelsefull i min himmelske Faders ögon. Saker som jag aldrig kunnat

drömma om började hända. Det var otroligt. Det var som om någon ledde mina steg i mitt sökande efter arbete.

Jag upplevde inga problem med språket.

När jag presenterade mig för en kvinna som letade efter en dagmamma till sin dotter, kramade och pussade den lilla flickan mig så snart jag kom in genom dörren. Hon stannade hos mig under hela intervjun och tack vare det fick jag jobbet. Hennes man hjälper oss nu att leta efter arbete åt min son.

Sedan dess har en annan person erbjudit oss arbete. En syster i kyrkan hjälpte mig att hitta en lägenhet att bo i. För första gången i mitt liv gör jag sådant som aldrig förut varit möjligt för mig.”⁴

När vi utvecklar timligt oberoende, håller oss vid god hälsa genom regelbunden motion, en hälsosam kosthållning och god personlig hygien. Vi lever inom våra tillgångar och sparar av våra resurser, samtidigt som vi undviker skulder. Den som är oberoende fastar och ger med glädje ett generöst fasteoffer.

Vägen till fullkomlighet kräver att vi lever efter evangeliet varje dag. I strävan efter att bli timligt oberoende använder vi alltså alla Jesus Kristi evangeliums principer. Det är min bön att vi alla under de kommande månaderna och åren kommer att göra det. ■

FOTNOTER

1. *Handbok 2*, 6.1.1.
2. David O. McKay, *Pathways to Happiness*, (1957), s. 381.
3. Äldste L. Tom Perry, ”Bli oberoende”, *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 75.
4. Se också L&F 60:13; 130:20–21.

Stavskonferens i Stockholms stav

Gabriella Häger Hahne

Stavskonferensen för Stockholms stav hölls den 21–22 november 2015 i Gubbängens kapell.

På lördagens möten talade bland andra Ulf Hammar, Uppsala församling; Camilla Dalervall, Borlänge församling; Maria Ridell, Gubbängens församling och Veronika Stenkrona, Täby församling. Dessa syskon delade alla med sig av personliga iakttagelser samt erfarenheter av tillämpningen på stavens tema ”Sträck ut din hand och rädda din nästa”.

Missionspresidentens hustru syster Beckstrand vittnade: ”Mormons bok vittnar om Jesus Kristus. Joseph Smiths återställda evangelium finns här på jorden. Jesus är Kristus, Guds

Son. Genom honom kan vi leva i frid och glädje.”

Missionspresident Beckstrand pekade ut riktlinjer för hur vi kan vara bra medlemsmissionärer genom att: be och följa Anden, utveckla vänskapsband, öppna munnen och inbjuda andra. Missionspresidenten uppmanade oss att be om och söka tillfällen att tjäna. Innerligt uttryckte president Beckstrand: ”Min bön ikväll är att Herren ska välsigna oss var och en i hans verk här i Stockholms stav.”

Andre rådgivaren i stavpresidentskapet, Peter Forsgren, talade om församlingsråden och sa att det viktigaste under dessa är att känna Anden, för då vet vi hur vi ska handla. Ett tankeorn

FOTO HANS HENRETTA

Stavskonferensen för Stockholms stav som hölls i november 2015 i Gubbängens kapell var välbesökt.

på församlingsråden inbjuder andlighet på ett verksamt sätt.

Stavspresidenten Jakob Hagman sa i sitt tal att kyrkan är byggd på uppenbarelse och att vi alltid behöver inbjuda uppenbarelsens ande. Stavs-presidentskapet ber för oss i staven och president Hagman är tacksam för att vi ber för stavs-presidentskapet. Temat vi haft under 2015 ska förlängas till 2016 – det gäller både stavens tema ”Sträck ut din hand och rädda din nästa” och områdespresidentskapets plan med de 3 prioriteringarna: 1) Ta med en vän. 2) Andligt och timligt oberoende. 3) Hitta en förfader. Stavs-president Hagman rådde: ”Om ni misslyckas med målsättningar: Res er upp och försök igen.”

Lördagens konferensmöte förgyll-
des av en mycket skönsjungande

damkör, som hade Maria Hagman som samlande punkt.

Under *söndagens* möten talade bland andra förste rådgivaren i stavs-presidentskapet Carl-Axel Karlsson. Han uppmanade ungdomarna att gå på mission och vittnade om att hans mission förändrade hans liv.

Tempelvärdinnan syster Louise Nyman berättade mycket levande och personligt om hur det var när hon träffade missionärerna och fick sitt vittnesbörd som ung nybliven mamma och relativt nygift kvinna uppe i Luleå. ”Det missionärerna sa till mig när jag undervisades om evangeliet är sanning. Jag har undersökt alla principer kyrkan har och jag vet att det är sanning”, vittnade syster Nyman med eftertryck och styrka.

Tempelpresidenten Ingemar Nyman uppmanade till att ungdomar som ska

ut på mission samt de som kommit hem från mission ska inbjudas att komma till templet. Vi får personlig undervisning av Anden och förstår olika saker olika fort i templet. Templet är en plats för frälsning, för att övervinna frestelser. Templet skiljer oss från världen. I templet får vi svar. Templet är en plats för vittnesbörd för de unga, det är en plats för familjer. Templet är en plats där man binds samman med sina kära. I templet går vi vidare i vår omvändelse genom tempelförbunden. Det är vars och ens eget ansvar att se till att leva så att man är värdig att få komma till templet.

Kristina Aspelin, andra rådgivare i Hjälpföreningen i staven, talade om den kärlek som Frälsaren känner för oss och hur han i Johannes 21:15-18 uppmanar oss: ”Föd mina får.” Jesus Kristus förklarade i flera liknelser hurdan en god herde är: En god herde känner sina får. Det är viktig att inte döma, vi känner inte till allt. En god herde ber för sina får. En god herde älskar sina får och ger andlig näring. En god herde söker den Helige Andens vägledning för dem som han eller hon har ansvar för. ”Gud hör bön och besvarar alla uppriktiga böner. Han sänder änglar, kanske inte direkt, kanske inte som vi tänkt oss – men på ett så mycket bättre sätt än vi kunnat föreställa oss”, förkunnade Kristina innerligt.

Stavs-president Jakob Hagman bekräftade att han känt Anden i hjärtat under konferensen. ”Det vi känner när vi kommer tillsammans är det som Herren vill förmedla till oss.”

FOTO: HANS HJERRETTA

Vid stavskonferensen i Stockholms stav i november 2015 talade bland andra stavs-presidentskapet, från vänster förste rådgivare Carl-Axel Karlsson, president Jakob Hagman och andre rådgivare Peter Forsgren. Även missionspresident Beckstrand och hans hustru samt tempelpresident Nyman med hustru talade vid konferensen.

Stavspresidenten undervisade oss också om att ju större insikt vi har om försoningen, desto mer vill vi likna Gud. Men ju mindre vi förstår, desto mer närmar vi oss motståndaren. Syftet med försoningen är: 1) Kristi försoning återställer allt som förstördes i och med

fallet, som kom till världen genom Adam och Eva. Vi kommer att uppstå tack vare försoningen. 2) Frälsarens försoning ger oss möjlighet att omvända oss och komma tillbaka till Guds närhet för att dömas. Vi har tack vare försoningen möjlighet att bli Gud lika.

Söndagens konferensmöte kantades av sång av en dubbelkvartett från Gubbängens församling under ledning av Amanda Nilsson och med Catrin Johansson på tvärflöjt och Tony Knutsson på klaviatur. ■

Camp Zion

Birgitta Wennerlund, Malmö stav

Camp Zion är en årligen återkommande aktivitet för Hjälpföreningens systrar i Malmö stav, den hölls 11–12 september 2015.

Vägen till Barnens by i Hästveda i norra Skåne slingrar sig vackert genom landskapet och i de vita stugorna mitt i skogen vid Lursjön där vi ska campa ett dygn har ett 50-tal systrar samlats på fredagskvällen, och sedan fyllde många på under lördagen. På fredagskvällen hade var och en tagit med sig mat som passade för grillen och lät sig väl smaka. Temat för kvällen var att känna glädje tillsammans! Det gjorde vi verkligen, det är glädjande att träffa sina systrar på detta sätt.

På lördagen började dagen med zumba och man hade möjlighet att delta i olika aktiviteter och workshops, t ex körsång och pyssel. Det genomfördes även ett gemensamt tjänandeprojekt, "Days for Girls", som Bonnie Jameson, Kristianstads gren, har undervisat om vid flera tillfällen. Projektet riktar sig till kvinnor i underutvecklade

Den yngre generationen gladdes åt att få umgås med de äldre systrarna. Från vänster: Sissa Svensson, Therese Eriksson, Hanna Peekhaus och Sigrid Blomberg.

FOTO: BIRGITTA WENNERLUND

länder runt om i världen. Det gavs också tillfälle att gå promenader i fin natur, paddla kanot, bada och umgås med gamla och nya vänner.

När några av de lite äldre medlemmarna i Hjälpföreningen får frågan vad en sådan här dag betyder för dem, hör jag bara positiva svar.

"Det är så härligt att få tjäna tillsammans med andra!" säger syster Seja Bengtsson. Elin Håkansson och Kerstin Siggelsten instämmer och Elin förklarar vad hon tycker att en

sådan aktivitet betyder för henne: "Det känns som att vara omsluten av kärlek och gemenskap och det känns som om vi är en enda stor familj." Kerstin tillägger: "Det är till förnyelse av kropp och själ. Nya kunskaper, upptäckarglädje och vänskap."

Även de yngre är glada över det årliga evenemanget. "Det betyder mycket att få träffas och umgås med människor som har samma tro", säger Therese Eriksson som snart bli missionär i Montana i USA.

FOTO BIRGITTA WENNERLUND

Kirsti Wiklöf, Hjälpföreningens president i Malmö stav, undervisar systrarna vid den årliga aktiviteten Camp Zion.

Sigrid Blomberg tycker att sådana här evenemang är mer avspända än söndagens möten, då man inte har samma möjlighet att umgås. Det här är en annan "inramning" och "man lär känna varandra på ett annat sätt", säger hon.

Sissa Svensson tycker det är roligt att unga får träffa lite äldre och känna gemenskap med dem.

Hannah Peekhaus kommer från Tyskland och är i Sverige som utbytesstudent. Även hon tycker det är mycket trevligt och är glad över att kunna vara med i år.

Efter en god lunch samlades några för att avsluta projektet "Days for Girls", och i matsalen samlades ännu fler för att tala om relationer under ledning av Kirsti Wiklöf, Hjälpföreningens president i Malmö stav. Hon sa bland annat: "Bröderna har uppmärksammat

behovet av att tala om psykisk ohälsa, depressioner och så vidare, och vår skyldighet att slå larm när det handlar om barn som far illa.

Släkthistorisk dag i Kristianstad

Birgitta Wennerlund, Malmö stav

Syftet med denna dag, 24 oktober 2015, var att motivera alla som inte är släktforskare att komma igång och upptäcka hur roligt, enkelt och kostnadsfritt det är att söka och hitta sina förfäder. Broder Urban Girhammar hade förberett och planerat dagen i sin egenskap av medlem i högrådet med ansvar för släktforskning och tempeltjänst.

Han började med att visa nya broschyrer och betonade att kyrkan

"Vi pratar mycket om normer, men vad är normerna till för?", sa syster Wiklöf. "Vi använder normer ibland för att rättfärdiga vårt agerande." Sedan ställde hon en fråga som hon uppmanade oss att tänka noga på: "Hur vill jag framstå som en Guds dotter?"

"Visst kan vi påverka", sa hon, "men i slutändan är det vi själva som ansvarar för våra egna handlingar." När samtalet kom in på klädnormer sa syster Wiklöf att hon brukar svara: "Jag känner inte att det är okej att göra reklam för något som inte är till salu. Anständighet handlar om vår relation till våra egna kroppar och vår relation till vår himmelske Fader."

Till sist på lördagseftermiddagen, innan vi skildes åt, avslutades Camp Zion som brukligt är med ett gemensamt vittnesbördsmöte. ■

gör mycket mer idag än någonsin tidigare för att betona släktforskning och tempeltjänst.

Dagen började med en video från kyrkans årliga släktforskarkonferens i Salt Lake City, RootsTech 2015. Filmen skildrade bland annat hur släktforskning engagerat en hel familj och visade på ett inspirerat sätt hur ungdomar och barn kan bli intresserade av att hitta sina förfäder och lyssna på berättelserna om dem.

Filmen gav också nycklarna till framgång: 1) Studera handboken; 2) Använd ungdomarna som handledare; 3) ha minst tre aktiva släktforskningshandledare; 4) uppmana ungdomarna att ta med sig den egna släktens namn till templet och 5) ge handledarna rådet att hjälpa sina anvisade medlemmar minst en gång i månaden.

Målsättningen i Malmö stav är att 140 medlemmar sänder in namn till templet, och 140 medlemmar är aktiva som indexerare.

Broschyren "Min släkt" betonades flera gånger som en början på att komma igång. "Det andliga passet" som hittills bara finns på engelska visades också.

I filmen kom det också fram att många tror att det egna arbetet är gjort, men det finns många kusiner, betonade broder Girhammar. Andra kan tycka det verkar svårt, men i filmen såg man hur intresserade

barn kan bli. En stavs-president i USA berättade att efter ett års engagemang hade 200 ungdomar skickat in namn till templet, och 400 vuxna deltagit i tempelförrättningar.

"Det finns statistik", sa broder Girhammar, "som vi kan ta del av, men det väsentliga är de långsiktiga völsignelserna. Det viktigaste för ledare är att själv engagera sig", fortsatte han, "man kan inte inspirera andra utan att själv vara engagerad!" Det betonades i filmen att ungdomarnas engagemang i släktforskning utgör ett skydd för dem mot olika frestelser.

Filmen väckte många tankar och ideér: Använd broschyrerna! Rädda ungdomar och missbrukande vuxna! Engagera ungdomsledare och prästdömsledare! Marknadsför släktforskningen! Anordna släktaktiviteter!

Vänta inte med att finna förfäder – börja i dag!

Det finns många i andevärlden som väntar på att få del av alla förrättningar i templet. Allt som gör att man känner den Helige Anden stärker vittnesbördet.

Jenny Kempler, föreståndare för släktforskningscentret i Karlskrona, visade hur man använder släktrådet på familysearch.org och som avslutning

visade Birgitta Wennerlund, indexeringsledare i Malmö stav, hur man indexerar.

Dagen blev mycket givande för det 20-tal som tagit sig till Kristianstad och många kände sig motiverade att få sätta igång så fort de kommit hem igen! ■

Ta med en vän

Elisabet Aase, Malmö stav

Den första av de tre uppmaningarna, till oss alla, som Europaområdets plan innefattar, är som rubriken säger "Ta med en vän".

Spansk kulturafton i Malmö stav är en aktivitet som grundar sig på den uppmaningen. Det är en återkommande aktivitet som denna gång ägde rum i Karlskrona.

Karlskronas grens-president Daniel Jusinski berättar om kvällen:

"Efter lyckade brasaftnar för spansktalande i Malmö och Kristianstad tidigare, riktade nu stavens ämbetsmän blickarna norrut, mot Karlskrona, för att sprida framgångsreceptet.

Flera spansktalande medlemmar, deras anhöriga och vänner, tillsammans med missionärer och lokala ledare hade fått i uppdrag att förbereda tal, mat, dekorationer, musik och framträdanden för kvällens aktivitet i Karlskrona.

Medlemmarna var förväntansfulla i flera veckor innan och engagemanget var märkbart. Bland annat fick jag ett samtal från en spansktalande kvinna,

Släkthistorisk dag i Malmö stav

Lucy Mancía, till höger, med väninna.

ej medlem, som undrade hur förberedelserna gick och frågade hur hon kunde hjälpa till för att göra det till en riktigt bra kväll för alla som skulle komma.

Cirka 75 personer varav 15 besökare samlades i kapellet på Östratorpvägen lördagen den 21 november 2015. Kvällen leddes av organisatören och tillika vårt högråd Leonel Mendez. Stavsresident Tony Clark presiderade.

Aktiviteten inleddes med ett andligt möte med flera vittnesbörd, vacker musik och tal. De flesta talade på spanska och för dem som inte helt förstår detta vackra språk, fanns översättning. Vi fick höra upplyftande och trosstärkande berättelser. Bland annat hörde vi ett fint vittnesbörd från Lucy Mancía, som inte är medlem men som har besökt kyrkan i omgångar under flera år med sin familj.

Det andliga mötet följdes av en härlig måltid där borden fylldes med mat från olika latinamerikanska länder som Bolivia, Colombia, El Salvador

och Chile. Förfriskningarna var mycket uppskattade och för en infödd svensk som mig var det många nya och läckra detaljer för både öga, näsa och mun. När vi så blivit fyllda med andlig och timlig spis var det dags för dans och lek där alla fick vara med. Det blev också uppvisningsdans av bland andra våra El Salvadoranska vänner som bar vackra folkdräkter. Många nöjda och glada miner syntes under hela kvällen.

Jag känner stor glädje över att vi i Karlskrona fick möjlighet att vara värdar för ett andligt och kulturellt evenemang som detta. President Clark

nämnde i sitt tal, som innehöll både glädje, djup och värme, att *vi hade inte haft det lika roligt utan er spansktalande syskon*. Jag instämmer och kan definitivt skriva under på det efter denna kväll. Brasaftonen blev ett gott och varmt minne för mig och säkert för många, många fler. Minnet av denna kväll kommer att leva vidare i våra sinnen, hjärtan och i vår grens historia.”

Denna återkommande kultur- och brasafton är mycket uppskattad av både medlemmar och vänner. Kommittén planerar att ha aktiviteten framöver även i de övriga enheterna i Malmö stav. ■

Församlingsrådet i Hägersten – ett gott exempel

Bo C. Bertilson, Hägerstens församling

Söndag morgon. Strax före klockan 10 samlas församlingsrådet och småpratar utanför biskopskontoret i Hägerstens kapell. När dörren öppnas välkomnar biskopsrådet som just haft sitt rådslag. Vänliga ord utväxlas och biskop Ronström öppnar församlingsrådet klockan 10 med att hälsa oss varmt välkomna och ber Nikolai (andre rådgivare) att leda mötet. Nikolai presenterar dagordningsförslag och inbjuder ytterligare förslag som noteras på skrivtavlan. Yaroslav (verkställande sekreterare) går igenom föregående rådslags åtgärds punkter och låter var och en kort

rapportera vad som gjorts. Så berättar våra trofasta heltidsmissionärer om dem som de undervisar och vi försäkrar oss att vi kan välkomna var och en.

Dagens huvudpunkt är frågan hur vi ska göra våra gudstjänster än mer andligt upplyftande och centrerade på Kristus. Rosa Cancino (Primärs president) poängterar betydelsen av att vi delar personliga aktuella andliga erfarenheter när vi talar. Åsa Andersson (Unga kvinnors president) påminner om ungdomarnas möjlighet att delta i mötena i alltifrån att vara mötesvärd till att delta med sång och tal. Patrik

Församlingsrådet i
Hägerstens församling

FOTO NANCY BERTILSON

Makakala (missionsledare) betonar betydelsen av ett varmt personligt välkomnande så snart någon kommer till kapellet. Anna Ingemarsson (Hjälpföreringen) påminner om musikens betydelse för Andens utgjutelse. Biskop Ronström understryker värdet av att lära oss varje individs namn och tilltala varandra med namn. Nancy Bertilson (musikordförande) föreslog att varje organisation regelbundet får bidra med musiknummer. Broder Anders Ingemarsson lovar att ta ansvar för att organisera och utbilda mötesvärdar. Självt lovar jag att bidra med skrivna förslag för mötesvärdar.

Klockan 10.35 avslutar vi församlingsrådet för att gå ut och möta syskon och vänner.

Ännu ett exemplariskt effektivt och givande församlingsråd har hållits. Det

finna är att det nu fungerat på samma sätt i snart ett år tack vare de hängivna ledare som pålitligt kommer för att göra sabbaten och livet till en glädjefylld fest för varje själ som söker Kristus. ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker: *Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.*

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på

fotot). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristikyrka.se. Under menyn "Kontakta oss" nere till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Johanna Olergård, stavsreporter
Stockholms stav (ny reporter)
johanna.olergard@hotmail.com

Sara Petersson, stavsreporter
Stockholms södra stav
sara.petersson@gmail.com
Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabet Aase, stavsreporter
Malmö stav
elisabetaase@gmail.com
Lagmansgatan 4C, 214 66 Malmö
0708-350151

Elisabeth Dahlkvist, reporter
i Umeå distrikt (ny reporter)
elisabethdahlkvist@yahoo.se
Grytvägen 21, 961 42 Boden ■